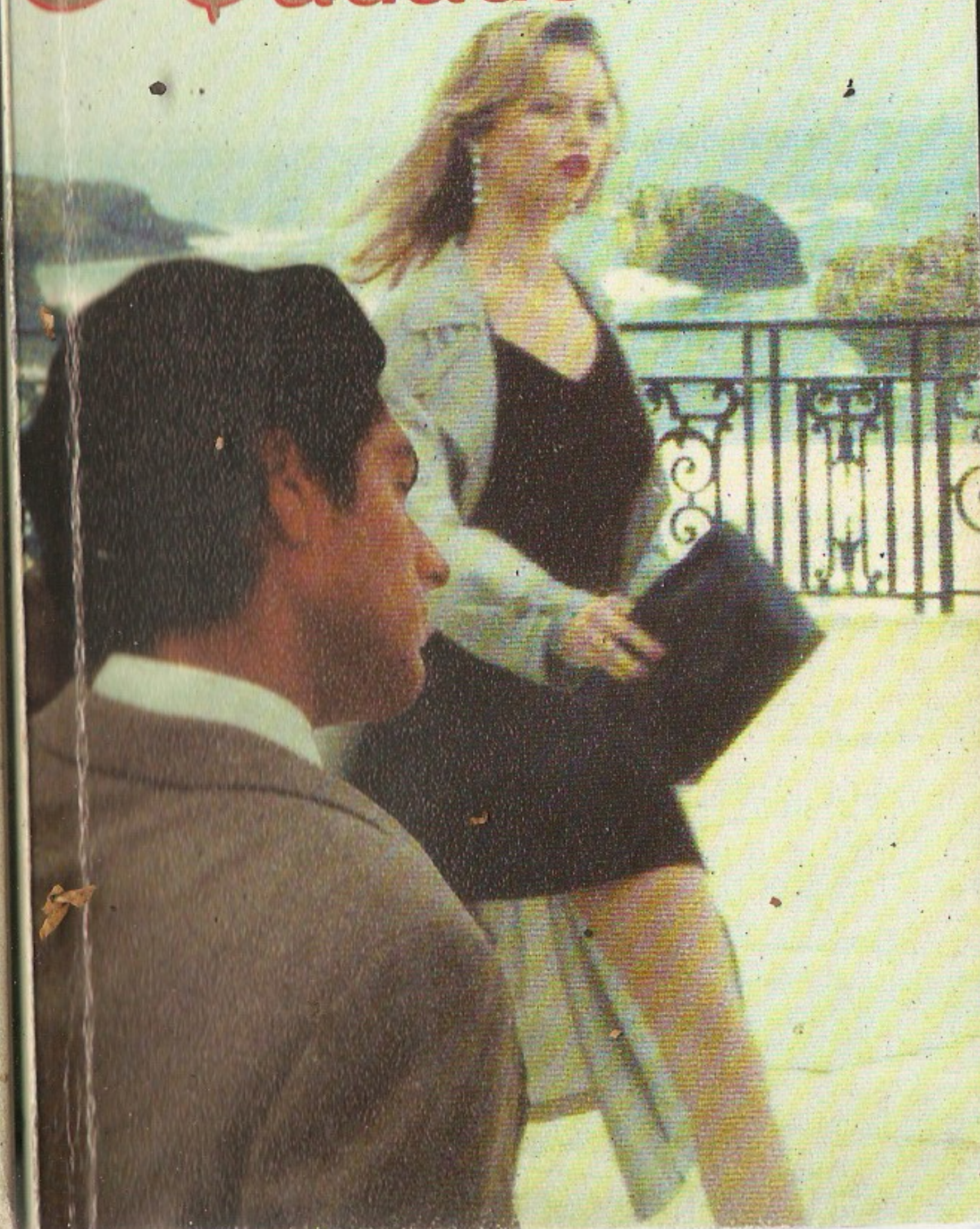


INGA BERRISTER  
*Hädade kiuste*



ISBN 9985-892-83-6



*Inga Berrister*

# HÄDADE KIUSTE

Romaan

Kirjastus SINGONI  
2001



Inga Berrister

# Hädade kiuste

Varajasest lapsepõlvest kuni traagilise surmani juhendus Nataly oma tegudes õelusest, mitte aga armastusest. Isegi pärast surma püüdis ta kahe teineteist armastava inimese vahele vaenu külvata, määrates oma lapse hooldajaks täditütret Chrisi.

Ent õeluse ja kõigi hädade kiuste saab õnn lõpuks osaks neile, kes seda kõige enam väärivad.

ISBN 9985-892-83-6

© Tõlge eesti keelde  
OÜ SINGONI,  
Tõnu Jaagu

1

*"Teatame Teile kurbusega Teie täditütret Nataly Jamesi, neiuna Bolton, surmast ja teeme Teile teatavaks, et..."*

Chris katkestas lugemise ja jäi vaatama otse enda ette. Nataly on surnud! Seda oli raske uskuda. Ta oli ju kõigest kahekümne nelja aastane! Mis võis seal juhtuda? Neiu uuris saatmiskuupäeva. Täditütari suri juba kuus nädalat tagasi!

Chris pillas kirja põrandale. Teda hõivas süütunne. Viimase seitsme aasta jooksul oli ta sageli mõtles soovinud, et Nataly saaks oma tegude eest väärilise karistuse, ent alles nüüd võis Chris endale tunnistada, et oli mõelnud sellele lakkamatult. Talle ei meeldinud kunagi see elu, mida tal tuli elada. Neiule näis, et ta püüab kogu aeg pageda oma mustade mõtete eest, kaitsta oma väarikust ja varjuda teda vaevava valu eest.

Selle põhjus oli – seda teadis ta täpselt – alaline mõte Nataly ja... Slayteri lapsele. Lapsele, kelle pidanuks sünnitama tema.

Kiri leidis Chrisi New Yorgis, kus ta oli töötanud juba terve kuu. Nii kaua ei olnud ta viimase poole aasta jooksul kusagil paigal püsinud. Praegu näitas ta tuntu New Yorgi tippdisaineri rõivaid ning tegi koostööd ühe suure kosmeetikavahendeid tootva firmaga.

Modellinduses ei ole lihtne tipus püsida, meenutas endale Chris, kui astus korterisse, mille ta oli õürinud Euroopasse siirdunud kolleegilt. Töö sadas talle kaela ootamatult ning tal ei piisanud aega seada end sisse nii, nagu oleks soovinud.

3



Chris oli juba saanud kahekümne kuueseks. Kui ta hakkas poodiumidel üles astuma, lubas ta endale, et püsib seal kõige enam kolm-neli aastat. Tollal oli ta kahekümnene.

Kerge rahulolematusegrimass näol, kummardus ta vaibale langenud kirja tõstma. Ta teenis hästi, kuid tädi Elizabethi haigus oli muutunud ta rahapungale raskeks koormaks. Haigus progresseerus ja Chris isegi rõõmustas, et viimase aasta vältel oli elatanud sugulane sulgunud omaenda maailma ja ei tunnetanud enam, mis temaga tegelikult toimub.

Kaks kuud tagasi tädi suri ja kuigi nüüd oli langenud ära vajadus palehigis töötada, ei muutnud Chris elukutset. Ta otsustas jääda lavale veel vähemalt neljaks aastaks. Kui veab, võib ta teenida piisavalt kogu ülejäänud eluks. Aga mida ta pärast seda tegema hakkab?

Seitse aastat tagasi arvas Chris end täpselt teadvat, kuidas oma elu kavandada. Abielu Slayteriga, lapsed, kodused kohustused... Neiu huuli kõverdas irooniline muie. Unistused, unistused. Tegelikult erines liiga teravalt nendest tõepoolest lapse-likest unistustest.

New Yorgi kuum päike oli tema heledaid juukseid veelgi pleegitanud. Jumal olgu tänatud, et terve päeva oli korteris töötanud konditsioneer, mille ta hommikul sisse lülitas. Chris viskas kirja kohvilauale ja valmistus duši alla minema.

Võimalus elada Kelly Reddingi korteris oli tema töö puhul suur kingitus. Ta oli juba jõudnud tühjendada rändurielust, üksteisega sarnastest hotellinumbrist ning alalisest teelolekutunnetusest.

Varem oli Chris kujutlenud oma elu hoopis teistsugusena. Praegugi näis talle mõnikord veider, et

tema, kodusistuja tüüpi tüdruk, valis endale eriala, mis sundis teda alailma ringi rändama.

Chris võttis seist siidpluusi. Kõik need kuus aastat, mis ta modellina töötas, oli ta vältinud liiga avameelseid rõivaid ning kannatas ära oma esimese agendi näägutamised. Nüüd oli ta iseenda pere-naine ning tema praegune agent Hedy oli saanud kindlad juhtnöörid selle kohta, milliste ettepanekutega võib nõustuda ja millised tuleb tagasi lükata.

Enne duši alla minekut keeras neiu juuksed kuklale sõlme. Need olid pikad, tihedad ja heleda mee värvi ning kuulekad. Neid võis hõlpsasti seada iga-augusesse soengusse.

Pärast kiirdušši mähkis Chris end käterätti ja astus vannitoast välja. Tal ei olnud mitte üksnes toredad juuksed, vaid ka imetabased rohelised silmad ja oivaline kehaehitus. Agentuurid ei peljanud sõlmida temaga pikaajalisi lepinguid, sest tundus, et tema haruldane ilu ei allu aja mõjutustele.

Chris jäi viieaastasena orvuks. Teda kasvasid tädi Elizabeth ja tema mees Robert koos nende ainsa tütre Natalyga, kes oli temast kaks aastat noorem. Väikesel täditütrel oli julm ja neimahimuline iseloom ning ta ei põlanud oma eesmärgi saavutamiseks ära ühtki vahendit. Nendel kaugetel aegadel põgenes Chris sageli oma tuppa nutma, kui Nataly tule-tas meelde tema orvuseisundit.

"Sa oleksid pidanud elama varjupaigas, kui me ei oleks sind enda juurde võtnud," oli üks Nataly meelisväljendeid, millest kostis varjatud ähvardus.

Need sõnad panid Chrise võbisema, kuigi ta end selle pärast vihkas. Pealegi kasutas kuri tüdruk mit-



mesuguseid surveavaldusvõtteid, et saada endale osa Chrisi taskurahast.

Chris ohkas ja hakkas võidma kehale niisutuskreemi. Nüüd ta ju teadis, miks Nataly teda vihkas. Tädi Elizabethi ja Chrisi vahel oli side, mida tal oma tütrega kunagi ei olnud. Paljudele lastele omase vaistuga tabas Nataly ära ema kiindumise Chrisi ning see solvas teda sügavalt.

Nataly oli isa lemmik. Onu Robert armastas väikest tumedapäist tütart, oma väikest haldjat, nagu ta teda nimetas. Isa surm autoõnnetuses, kui Nataly oli neljateistkümnene, oli tütrelle suur vapustus.

Loomult heatahtlik Chris ei püüdnud kunagi Natalyle kätte maksta. Kui Chris sai vanemaks, püüdis ta isegi täditütrega suhteid luua, ta egoismil mängida. Lapsena oli Nataly harjunud uskuma isa sõnu selle kohta, et ta on kõigist ilusam. Tõepoolest, tema tumedad lokid ja habras välimus löid Chrisi lapseliku kohmakuse üle. Kui vanem neiu kasvades õitsele lõi, ilmnes Nataly õel rahulolematust uue jõuga.

"Poisid ei salli pikki tüdrukuid," sisistas ta.

Chris ei suutnud kuidagi unustada, kuidas kooli direktriss ta ükskord enda juurde kutsus. Nataly oli rääkinud õpetajale, et tema onutütar on oma juukseid valgendanud. See aga oli koolireeglites karmilt keelatud. Tegelikult olid Chrisi juuksed lihtsalt kevadpäikeses pleekinud. Kui direktriss küsis, miks Nataly tahtis talle halba teha, hakkas Chris otsekohe teda kaitsma. Ta mäletas siamaani koolijuhi sõnu:

"Chris, mu tüdruk, sinu soov lähedast inimest kaitsta on täiesti loomulik ja kiiduväärne, kuid tegelikult aitaksid Natalyd rohkem, kui paneksid ta oma tegude eest vastutama. See on ainus viis õpetada kedagi enne mõtlemist ja alles siis midagi tegema."

Kui ta oleks seda nõuannet järginud, siis ehk oleks ta elu kujunenud teisiti.

Möödus veel pool tundi, enne kui Chris kirja märkas. Neiu tegi endale karastava puuviljamahla ja istus laua äärde. Siis langeski ta pilk advokaadikontori templiga ümbrikule.

Tädi Elizabethi surmast möödunud aja jooksul oli ta juba harjunud kontoriga "Smith ja Turner" peetava kirjavahetusega. Advokaadid pöördusid tema poole, sest pärast abiellumist oli Nataly katkestanud meelega ja Chrisi arvates täiesti südametult emaga kõik sidemed.

"Ta armastas alati sind rohkem," sisistas täditütar mürgiselt, kui Chris püüdis temaga sellest rääkida. "Ma ei taha temast kuuldagi!"

Paar aastat pärast seda jõudsid Chrisini kuuldused tädi veidrast käitumisest ning seitse kuud hiljem pandi talle diagnoos. Sümpaatne ja kaastundlik arst ütles Chrisile, et Elizabethi taoliste õnnetuste jaoks on erihaigla, kus talle saab osaks parim hooldus ja ravi.

Tasu oli astronoomiline. Chris kirjutas täditütrelle, lootes, et see tahab emaga leppida pärast seda, kui saab teada, et ema on raskelt haige, kuid Nataly ei väevunud isegi vastama. Tädi haiglakulude katmiseks võttis Chris ette tohutu hulga tellimusi ja viimase nelja aasta jooksul ei olnud tal ühtki hingetõmbamispäeva.

Nüüd oli sellel lõpp ning Chris arvas, et advokaadikontori kiri sisaldab tädi testamendi lõppüksikasju.

Chrisi ei üllatanud, et Elizabeth parandas talle oma maja Little Martinis. Tädi ostis selle pärast Ro-



berti surma, kui oli suure maja ära müünud, ja paigutas ülejäänud raha väärtpabereisse. Chrisile oli see kivikatusega maja alati meeldinud. Nataly aga vihkas seda. Ta ei suutnud emale andestada, et see ilma tema teadmata nende maja ära müüs, ning kurtis alailma, et nende seisund seltskonnas on nüüd kõikuma löönud.

Kui nii oleks käitunud keegi teine, oleks Chris heitnud talle ette julmust ja egoismi, kuid Nataly tarvis leidis ta alati vabandusi, kuigi üht pattu ei suutnud neiu talle andestada...

Chris avas lõdvalt ümbriku ja võttis sellest paberi lehe. Kui ta oli lugenud esimesi ridu, pidi ta süda äärepealt seiskuma. Uudisest vapustatuna luges ta kulmu kortsutades algust veel kord.

Uksekell helises ja sisehääldist kostis tuttav New Yorgi aktsendiga hää. "Danny, ma ei ole veel valmis," vastas Chris vabandava tooniga.

Ausalt öeldes ei olnud tal praegu mingit tahtmist näha seda häbematu võitu newyorklast, kes oli kolm nädalat tagasi ootamatult ta ellu ilmunud. Danny oli pikk ja nägus – ta teadis seda isegi – ning jälitas teda sellest ajast peale, kui neiu siia ilmus, ja oli nähtavasti täiesti kindel, et saavutab lõpuks võidu.

Chrisil aga olid hoopis teistsugused plaanid. Olgu Danny nii veetlev kui tahes, ta ei võinud lasta seda meest oma sisemaailma. Seda varjas neiu kõigist eest hoolikalt. Sinna ei olnud veel pääsenud keegi... peale Slayteri.

Kümne minuti pärast oli ta juba vestibüülis, tunnetades seda sisemist rahuldamatust, millega oli

viimaste aastate jooksul juba harjunud.

Ees seisis öhtusöök koos äripartner Dannyga. See mees hakkab jälle tema seltskonnaga kelkima, nagu laps kelgib kalli leluga, kuid meeste sellise suhtumisega oli Chris juba jõudnud harjuda.

Nad kavatsesid minna modernsesse restorani, mis on kindla peale täis kohalikke boheemlasi. Chrisi tuju halvenes veelgi, kui nad taksosse istusid. Nataly on surnud! Ta ei suutnud seda ikka veel uskuda. Mis seal juhtus? Chris kahetses, et ei olnud kirja tähelepanelikult lõpuni lugenud, kuid oli sellega liiga vapustatud. Ta teadis, et Natalyl oli sündinud tütar. Sellest rääkis talle Elizabeth, kes ihaldas näha oma ainsat lapselast, kuid kahtles, kas talle seda lubatakse.

Chris mõtles sellele, et kui ei olnuks Ray Thornton, tulnuks tal jääda Little Martinisse ja taluda Nataly juuresolekut, kes lõpuks läks Slayterile mehele.

Tal oli hulk põhjusi tänulikkuseks Ray vastu, kuigi Slayter teda kunagi ei sallinud, nimetas teda võlt-siks. Osalt oli tal õigus. Ray teenis raha poptähtedega õlendades.

Sel mälestusväärsel aastal sai mees kahekümne kaheksa ning ta oli Londoni moemaailmas omainimene. Chris pidas teda pisut jämedaks, kuid mees oli talle siiski sümpaatne, kuigi keeldus algul selle pakutud tööst äsjaavatud ööklubis.

Ta tundis Rayd kõigest mõni kuu, kuid pöördus just tema poole tollel öhtul, kui nägi Natalyd Slayteri süleluses. Siis soovitas Ray talle hakata modellikaks. Alustuseks tutvustas ta teda maineka modellikooli omanikule.

"Pisut vana alustamiseks," ütles kooli direktriss, kuid Chris sai hakkama. Mõni aeg hiljem püüdis



Ray temaga suhteid luua, kuid mitte eriti aktiivselt, mõistes, et neiu elab ikka veel juhtunud liiga raskelt üle selleks, et mõelda, kellega asendada oma südames Slayterit. Sestap jäid nad pelgalt sõpradeks. Nüüd oli Ray abielus ja elas Californias. Chrisile meeldisid nii tema naine kui tore kaheaastane pojake, keda jumaldasid mõlemad vanemad.

...Õhtu venis tüütult pikaks. Chris tabas Danny laitvaid pilke ja püüdis aeg-ajalt vestlusega ühineda. Kaks teist meest ja nende naised nautisid kahtlemata Danny seltskonda luksusrestoranis. Huvitav, milliseid asju ta sõber nende ameeriklastega ajab? Danny teeb oma äri mitmes riigis. Neiu teadis, et ta kasutab mingil moel ära tööstus- ja rahanduskriise...

Koduteel tunnetas Chris, kui tugevasti oli tema käitumine Dannyt ärritanud. Mees tahtnuks koos temaga korterisse tulla, kuid neiu ütles talle taksos kindlalt, et seda ei maksa teha. Danny lühiajaline kiindumus temasse lähenes lõpule. Chris adus seda siis, kui mees ei hakanud vastu vaidlema ning las- kis tal autost väljuda. Aga mida muud siis neiu ootas- ki? Polnud see ju Danny süü, et tema elu ei vasta- nud modellide kohta kujunenud mainele.

Ta oli juba harjunud nägema oma pilte lehtedes, mõnikord koos juhututtavatega, keda peaaegu alati nimetati ta järjekordseteks võitudeks. Mida ütleksid lehemehed siis, kui saaksid teada, et ta on ikka veel neitsi?

See mõte pani teda võpatama. Nii juhtus üksnes seepärast, et Nataly ta suhted Slayteriga katkestas. Talle meenus too õhtu, kui nad olid jäänud majja kahekesi.

Slayter tõi ta oma koju enne lantši. Nad olid juba ammu tuttavad. Noormehe isa sõbrustas onu Ro-

bertiga, kuid Slayter läks õppima, seejärel töötas mõne aasta Austraalias, õppis tundma sealse põllu- majanduse eripära, et asendada omal ajal isa, kel- lele kuulus põllumajandusseadmeid tootev kompanii.

Slayteri isa suri ootamatult infarkti ning Slayter naasis koju. Päevitununa, mustapäisena, kehalisest loost karastatuna. Teda esimest korda nähes tundis Chris kohe ületamatut kiindumust.

Neiu oli äsja saanud üheksateistkümneseks ning need olid ta elu kõige õnnelikumad kuud. Chris oli kindel, et ka Slayter teda armastab. Mees rääkis temaga nende tulevikust nii, nagu oleks kõik juba ot- sustatud. Selgus aga, et ta sõnad ei tähenda midagi.

Chris pidanuks seda taipama juba sel päeval, kui Nataly ootamatult Slayteri majja tormas, kuid too- kord arvas ta, et see on üksnes veel üks täditütre kiivuse ilminguid.

Sel hommikul helistas noormees Chrisile ja kut- sus ta lantšile, aga kui talle järele tuli, siis ütles, et tema nälga võib kustutada üksnes neiu ise. Chris mäletas silamaani oma vaimustust ja erutust ning sügavalt sisemusest tõusnud ihavõbinat.

Nad naasid Slayteri majja, mille noormees oli pärinud isalt koos selle perekonnaäri. See oli ilus, Victoria-aegses stiilis hoone, mitte eriti suur, kuid selles valitses soe kodune õhkkond, mis Chrisile väga meeldis. Siis ei teadnud Chris veel, et Slayter on väga rikas. Ta oli üksnes esimest korda armunud neiu. Kui noormees oleks viinud ta mingisse hurtsi- kusse, tundnuks Chris ikkagi sedasama.

Nad ei hakanud isegi üles minema, meenutas Chris kibedusega. Slayter viis ta õdusasse elutup- pa ja veel enne, kui uks nende järel sulgus, oli neiu juba ta süleluses, vastas tuliselt tema suudlustele ja värises ihast.



Nad olid suudelnud ka varem ja mees oli teda paitanud, kuid nad ei olnud veel tõeliselt teineteisele kuulunud. Slayter teadis, et neiu on veel neitsi. Ta küsis seda ja Chris vastas ausalt.

Nad lebasid kušetil, kui tuppä tormas Nataly. Chrisi pluus oli lahti nõõbitud ning ta rinnad välisesid Slayteri suudluste all.

Täditütär hakkas juba lävelt Chrisile etteheiteld tegema selle pärast, et see lahkus kodust kellelegi sõnakest lausumata. Ainus võimalus Natalyd rahustada oli temaga kaasa minna, mida Chris tegigi. Ta mäletas, kui rängalt Slayter vihastas. Tookord arvas neiu meest solvuvat selle pärast, et teda eirati. Aga võib-olla oli Slayter juba tollal Nataly armuke? Mida teinuks ta siis, kui nad mõlemad oleksid temast rasestunud? Neiu kurk kiskus krampi. Vahest pidanuks nad omavahel liisu teel otsustama, kumb Slayteri endale saab?

Valu ei vaibunud, kuid harjumuspärase pingutusega surus Chris selle maha. Tule taevast appi, isegi seitse aastat hiljem valmistab Slayterile mõtlemine talle moraalse ja kehalist piina.

Chris ei suutnud teda kunagi tõeliselt unustada või kui öelda täpsemalt – toibuda saadud hoobist, mis tabas teda siis, kui sai teada, et Slayter ei ole üldse selline, milliseks neiu oli teda pidanud. Chris ei tundnud end üksnes hüljatuna, vaid ääretult rumalana ja petetuna.

Ta ei suuda kunagi unustada seda päeva, millal Nataly tegi talle teatavaks tõe. See juhtus nädal pärast seda, kui Chris oli tabanud täditütret Slayteri süleluses.

Chris oli kogu päeva töötanud ja ootas nagu tavaliselt Slayterit, et see talle järele tuleks. See-

kord aga ütles tema kolleeg, noor sümpaatne neiu, et oli hellitanud Slayteri sekretär ja palunud, et Chris lahkeks otse Slayteri koju.

Neiu ei olnud autot ja Slayteri kodu asus ligi kahe miili kaugusel, kuid Chris oli sellele mõtlemiseks liiga sügavalt armunud.

Slayteri auto seisis maja ees. Et teha mehele üllatus, ei hakanud Chris peaukse taga helistama, vaid sammis tagatrepist üles, astus sisse ning heitis korririst poolavatud ukse vahelt pilgu elutuppa.

Ule ta keha jooksis külmajudin. Ta nägi Slayteri rinnal puhkava Nataly tumedat pead. Täditütret käed olid mehe kaela ümber. Chris ei jäänud vaatama, mis saab edasi. Vankuvatel jalgadel väljus ta majast, tundes talumatut valu ja suutmata nähtut uskuda.

Kodunt helistas ta Slayterile ja ütles, et tunneb end halvasti. Kõigele vaatamata lootis Chris ikka veel meest ütlevat, et Nataly on tema juures, ja seletab kuidagiviisi seda, mida ta nägi, kuid asjatult.

Täditütär saabus koju mõne tunni pärast. Ta oli kahvatu, kuid silmis põles võidukas tuli. Chrisil tekkis tunne, et Nataly teadis, et ta seda kõike nägi.

Chris lakkas telefoni vastu võtmast, kui Slayter helistas, kuid valu oli nii tugev, et ta oleks peaaegu lädi Elizabethile kõik ära rääkinud. Hiljem rõõmustas ta, et seda ei teinud. Neiu ei sallinud, et teda haletsetakse.

Kunagi ei unusta ta seda piina, mis valdas teda siis, kui Nataly koju tulles kuulutas, et ootab Slayterilt last. Nataly jälgis salajase kahjurõõmuga Chrisi kannatusi ning ta näolt peegeldus peaaegu hüljatavuse rõõm.

Chris vältis püüdlikult Slayterit. Talle oli jäänud ainult oma uhkus. Ta püüdis endale selgeks teha,



et nii on paremgi, ent kui ta mõtles Slayteri lapsele, läbistas teda valuhoo.

Neiu püüdis nüüd võimalikult vähem kodus viibida, et mitte näha Natalyd, hakkas tegema ümbuskonnas pikki jalutuskäike. Just siis kohtus ta taas Rayga. Avameelsushoos rääkis Chris talle, et tahaks võimalikult kiiresti Little Martinist lahkuda. Ray soovitas hakata tööle modellina. Pikapeale õppis neiu teda paremini tundma ning leidis temas ustava ja abivalmis sõbra.

Kui Chris nimetas nagu möödaminnes Natalyd, laskumata üksikasjadesse, siis taipas ta Ray näoilme järgi, et täditütar mehele ei meeldi. See üksnes tugevdas ta usaldust Ray vastu. Mees ei andnud talle põhjust endas kahelda – vastupidiselt Slayterile.

Mõne päeva pärast läks Chris koos Rayga Londonisse, jättes tädile kirja, milles vabandas selle pärast, et ta kadus nii ootamatult ning ilma igasuguste selgitusteta.

Kuu aega hiljem Nataly ja Slayter abiellusid. See pani tädil Elizabethil sügavalt muretsema.

"Ta on veel väga noor." Tädi ohkas telefoni. "Pealegi tean, mu kullake, et sina ja Slayter..."

"Me olime ainult sõbrad ja ei midagi enam," kinnitas Chris ja muutis kiiresti jutuväina, rääkis oma elust ja kujutas seda roosilisemalt, kui see tegelikult oli.

Enne tuntuks saamist tuli Chrisil kahe aasta vältel hommikust õhtuni tööd rühmata. Hiljem võis ta rõõmustada, et ei võtnud vastu ühtki kahtlast ettepanekut, mida talle tehti esimeste töökuude ajal. Ükski bulvarileht ei saanud avaldada ühtki teda kompromiteerivat pilti sel lihtsal põhjusel, et neid ei olnud.

Natalylt saabus ainult üks teade. Kirjas rääkis täditütar üksikasjalikult oma ilusast elust koos armastatud ja armastava mehega.

"Tegid väga targasti, et siit kiiresti lahkusid," kirjutas Nataly. "Sa säästsid Slayteri vajadusest sulle öelda, et ta sind enam ei armasta."

Chris ei hakanud sellele kirjale vastama ja pärast seda ei kuulnud ta õnnelikust abikaasast peaaegu mitte midagi. Nüüd siis sai ta teada, et Nataly on surinud.

Neiul läks suurte raskustega korda rahuneda. Kui ta lõpuks uinus, tungis ta unne kime telefoni helin.

Tuba oli pime. Chris lebas mõne hetke liikumatult. Ta adus toimuvat häguselt. Lõpuks küünitas ta telefoni poole. Inglise aktsendiga hääl juhtme teises otsas oli võõras.

"Teiega soovib rääkida mister Smith."

Pärast lühikest vaikust kostis Elizabethi advokaadi hääl.

"Chris, kullake, kuidas elate?"

"Poolunes," vastas neiu kuivalt. "Kas teate, mis kell praegu on?"

"Aga kas teie teate, et me püüame teiega juba kuus kuud ühendusse astuda? Ma pinnisin läbi häda teie agendilt teie aadressi välja. Chris, ma ei oodanud teilt sellist kalkust. Lootsin, et helistate meile hoopis varem."

"Ma sain alles täna teie kirja. Ilmselt ei leidnud ka see mind otsekohe. Mis seal juhtus? Kuidas Nataly..."

"Kohtuekspertiisi otsuse põhjal oli see enese-



tapp ajutise meeltesegaduse ajal," kuulis neiu Tom Smithi häält. "Ma ju kirjutasin teile sellest, kullake. Teie täditütar oli alati tasakaalutu."

Kuna Smith tundis nende perekonda juba hulk aastaid, ei hakanud Chris temaga vaidlema. Enesetapp! See sõna kajas neiu ajus valuliselt vastu. Natalyl oli ju kõik, mida hing võib eales ihaldada – armastav mees, jumaldatud laps...

"Näib, et Nataly kannatas väga kaua depressiooni all," ütles Tom Smith nagu vastuseks ta esitamata küsimusele.

Äkitselt hõivas Chrise kahetsusehoog. Võib-olla vajas Nataly tema abi? Täditütrel reetlikkus ununes hoobilt. Ta mõtles Slayterile. Milline oli tema osa selles draamas? Kui nad abiellusid, oli Nataly pea-aegu plikake, ta oli alles seitsmeteistkümnene, Slayter aga küps kahekümne viie aastane mees.

Chris vihkas teda. Slayter hävitas ta lapsikud unistused ja viis täditütrel enesetapuni!

Äkki meenus talle Nataly väike tütar.

"Kuidas Sophie selle teate vastu võttis?"

Sophiele oli alati valus mõelda ning ta oli püüdnud seda vältida. See oli ju Slayteri laps. Temalgi võinuks sellelt mehelt laps olla...

"Just seepärast ma teile helistangi," vastas Tom Smith. "Ta oli alati vaikne ja kuulekas laps, kuid nüüd tekkis tõenäoliselt põhjus muretsemiseks. Sophie ei ole lausunud pärast ema surma ühtki sõna."

Kaastunne tüdrukukese vastu tõi Chrisile pisarad silma.

"Nataly ei määraks teid lapse hooldajaks, kui ta ei oleks seda tahtnud. Ma tean, et ei saa seda nõuda, kuid minu arvates peaksite tulema koju tüdrukuga tutvuma."

Hooldajaks?! Tema on Sophie hooldaja? Chris ei suutnud seda uskuda. Telefonitoru hoidev käsi klivines, mõttes aheldusid väikese abitu lapse külge.

"Aga Slayter ju..." alustas neiu kahedalt. Ei, Slayter ei nõustuks kunagi vabatahtlikult Nataly otsusega selle kohta, et Chrisist saaks tüdruku hooldaja.

"Slayter tahab teha kõike lapse aitamiseks," kuulis Chris oma imestuseks. "Ta on lohutamatu."

Advokaadi häälest kostis etteheidet. Chrisile meenus, et ta ei olnud kirja lõpuni lugenud.

"Kas kirjutasite mulle sellest?"

"Jah, ja väga põhjalikult," seletas Smith kannatlikult. "Olin üllatunud, kui Nataly tuli üheksa kuud tagasi minu juurde ja ütles, et tahab määrata teid Sophie hooldajaks. Aga ta käis nii kõvasti peale, et ma nõustusin. Kui oleksin mõelnud sügavamalt selle üle, mida Nataly tol päeval rääkis, oleksin taibanud, kui raskelt haige ta on. Ent tookord näis ta olevat väga mõistlik ja külmavereline."

Ta ütles, et on omal nahal kogenud, kui abituna tunneb end laps, kui ta kaotab kas või ühe vanemast. Seepärast tahtis ta olla kindel, et kui temaga peaks midagi juhtuma, ei jää Sophie hoolduseta. Mõistagi ei osanud ma seekord aimata, et ta ei olnud oma kavatsusest mehele midagi öelnud, ja sedagi, et ta sellest ka teile ei teatanud.

Kui te ei soovi, ei tarvitse te võtta endale mingeid kohustusi. Slayter jätkab tütre kasvatamist, kuid näib, et praegu ei ole ta selleks suuteline. Tüdruk vajab abi, Chris, ja tõenäoliselt olete ainus inimene, kes suudab teda aidata."

"Aga ma ei ole ju teda isegi näinud," protesteeris Chris nõrgalt.

Kuidas ta suudab Little Martinisse tagasi minna? Kuidas suudab vaadata otsa Slayteri lapsele? Ja



talle endale... Aga ei, ta on juba saanud lahti oma toonasest lapsikust kiindumusest. Nüüd teadis Chris, kes oli Slayter tegelikult – nõrk mees, kes ei saanud jagu kiusatusest ajada segi usaldava seitsmeteistkümneise tobukese pea ja seejärel see unustada.

Kas ta armastas Natalyd või abiellus temaga üksnes seepärast, et oli sunnitud seda tegema? Chris lahkus Little Martinist õigel ajal. Vastasel korral sattuks ta Nataly asemele ja tal oluks mees, kes teda ei armasta. Aga ei, ta kujutlusvõime hakkas liialt mängima. Kust ta võttis selle, et Slayter Natalyd ei armastanud?

"Chris! Kuhu te kadusite?" Tom Smithi hääl tõi ta tegelikkusse tagasi.

"Olgu. Ma tulen koju." Sõnad lendasid suust ilma neiu mõistuse osaluseta.

"Noh, siis on hästi," lausus Tom Smith kiitvalt, ja Chris võpatas. Tema lubadus võib saada ettearvatute sündmuste alguseks.

Ta ei tahtnud naasta Little Martinisse, ei tahtnud näha Slayterit ega tema tütar. Minevik oli Chrisile nagu teine maailm, mis tuleb unustada. Nüüd aga oli liiga hilja ära öelda, sest ta oli andnud sõna.

Neiu ärkas ootamatult uudishimu. Miks Nataly soovis teda oma tütre hooldajaks? Ent selle mõtte uhtus ära kahetsusehoovus. Kui oligi talle kiivas, siis kas temagi ei olnud täditütrelle armukade? Chris oli ju valmis rivaali maha lööma, kui nägi teda Slayteri süleluses.

See kõik on nüüd minevik, peatas neiu end. Nataly on surnud ja lõppude lõpuks ei olegi oluline, miks ta oma lapse tema hoolde usaldas. Ta ei tohi keelduda täitmast lahkunu viimset soovi, kas või tädi Elizabethi mälestuse pärast.

Vähem kui kolmekümne kuue tunni pärast astus Chris Heathrow' lennuväljal lennukist välja. Ta ei uskunud ikka veel kindlalt, et on tagasi Inglismaal.

Enne ärasõitu helistas ta oma agendile ja selgitas lühidalt olukorda. Selle tulemusel osa lepinguid tühistati, osa aga lükati määramatuks ajaks edasi. See oli võimalik üksnes ta kasvava menu tõttu, oletas Hedy kuivalt.

Vabastamaks end mitme ümberistumisega rongisõidust, otsustas Chris minna Little Martinisse tagasi. Sohver kergitas sõitja soovi kuuldes üllatunult kulme. Jah, see sõit läheb talle kõvasti maksma, arvas Chris, kuid ilmselt on see kõige väiksem teda ees ootavatest ebameeldivustest.

Kas ta teeb ikka õigesti? arutles Chris. Sellele küsimusele võib anda vastuse ainult aeg. Chris tegutses impulsi ja südame ajel, mitte aga loogikast lähtudes. Sophie ei olnud teda kunagi näinud ja oleks rumal arvata, et tüdruk hakkaks temaga rääkima, kui ta ei räägi isegi oma isaga.

Chris sulges silmad ja nõjatus istme seljatoele. Ta ei märganud, et taksojuht teda tahavaatepeeglist jälgib. Neiu riietus oli lihtne, kuid kallis. Huvitav, mis ajas selle ilusa noore naise nii kaugesse kolikasse, pealegi sellise kiiruga?

Kell oli juba kolm, kui sõiduk peatus Slayteri maja juures. Chris ei teadnud ühtki muud peatumispaika. Pealegi teatas Tom Smith, et Slayter ootab teda. See oli mõistlik otse siia sõita.

Chris oli võtnud kaasa ainult ühe reisikoti. Kohalikul kinnisvaraagendil oli tädilt päritud maja võti,



kuid selle järele läheb ta hiljem. Elizabethi majake on ideaalne koht elamiseks, kui ta tahab Sophiega lähemalt tutvuda ja otsustada, mida edasi teha.

Neiu helistas uksekella. Süda hakkas erutatult taguma, kui ta mõtles sellele, et otsekohe ilmub lävele Slayter, kuid talle ei avanud keegi.

Maja näis olevat tühi. Ta helistas veel, kuid ei saanud ka seekord mingit vastust. Tom oli öelnud, et Slayter on kindlasti kodus. Ta tahtvat näha Chrisi enne, kui neiu Sophiega tutvub. Nii igaks juhuks, ütles advokaat. Chris tõmbas hinge, võttis käepidemest kinni ja imestas, kui kergesti uks avanes.

Poolhämarias eestoas hõivas teda taas erutuse-laine. Ta oli siin sageli käinud koos tädiga, kes sõbrustas Slayteri vanematega, kuid peamised mälestused pärinesid nendest mõnest kuust, millal ta kohtus siin Slayteri endaga.

Selles eestoas suudles noormees teda esimest korda, kui Chris saabus siia mingil tädi nüüdseks ununenud ülesandel. Slayter tabas teda ootamatult ning neiu oli liiga ähmis selleks, et vastu panna. Noormehel endalgi näis algul olevat piinlik, kuid ta kogus end kiiresti ja hakkas tüdruku ehmatuse üle nalja heitma. See oli nende suhete algus.

Chris ohkas ja vaatas ringi. Kus on siis Slayter? Neiu kutsus teda areldi nimepidi. Ootamatult tundis ta, et tal on selles õhukeses siidkostüümis külm. Riietus, mis sobis New Yorgile, oli siin liiga kerge, vaatamata sellele, et käes oli juuni.

Elutoa uks oli praakil. Arusaamatule jõule alludes läks Chris selle juurde. Selles toas haihtusid ta nooruseulmad jäljetult. Nagu kuutõbine astus ta tuppa ja nägi oma üllatuseks, kui vähe see oli aastate jooksul muutunud. Nataly ei olnud traditsioonide

pooldaja ja Chris oli lootnud näha muudatusi.

Roosad päikesekiired tungisid läbi kahe poolega akende ja valgustasid kušetil lebavat meest. Chris tardus paigale. Tal jäi hing kinni, põsed lahvasid punaseks ja südant torkas valuhoog.

Ootamatult adus Chris, et möödunud aastad ei tähenda midagi. Mask, mida ta oli kaua kandnud, langes, ning ta jäi mineviku ees täiesti abituks.

Slayteri mustad lainelised juuksed olid põetud lühikeseks. Keha oli endiselt tugev. Suletud silmade nurkadest lähtusid peened kortsukiired, mida seal varem ei olnud. Suunurkade kõrvale olid tekkinud vaod ning huuled kõverdusid uneski pilkavalt. Ka sellist ilmet ei olnud ta varem märganud. Tema ees oli sellise mehe nägu, kes oli elanud üle õnnestuse ja illusioonide purunemise. Vähemalt nii talle näis. Ent kahjurõõmu asemel tundis Chris, kuidas ta süda valust kokku tõmbub.

Pole võimalik, et ta seda meest ikka veel armastab. See oleks lihtsalt naljakas. Pealegi ei tohtinud unustada, kuidas ta Slayteris pettus. Ta ise omistas mehele väärtusi, mida sellel tegelikult ei olnud.

Andmata endale aru sellest, mida ta teeb, astus Chris kušetile lähemale. Slayteril oli väsinud nägu. Neiu astus veel ühe sammu. Tema jala ees kõlises midagi. Chris kummardus ning nägi põrandal poolikut viskipudelit ja klaasi. Kas Slayter on tõesti jooma hakanud? Neiu krimpsutas nägu, kuid tuletas siis meelde, et sellel mehel oli äsja surnud naine ning ükskõik kuidas ta Natalysse suhtus, pidi ta ikkagi tundma kaotusekibedust.

Slayter liigutas end, ta nägu süngestus unes ning padi langes pea alt põrandale.

Chris kummardus masinlikult seda tõstma. Koge-



mata puudutasid ta sõrmed Slayteri rannet ja mees võpatas nagu elektrilöögist. Ta särk oli eest lahti ja Chris võis näha ta rinnakarvu, mis näisid olevat toonasega võrreldes hõrenenud.

Chrisi süda tagus kõlavalt ja ta püüdis tagasi astuda, kuid äkitselt haarasid Slayteri sõrmed ta randmest. Mehe laubale ilmus korts. Sõrmed paitasid neiu kätt ja Chris ei suutnud taibata, mis teda rohkem ehmatas – see paitus või tema enda reageering sellele.

Slayter magas ikka veel sügavalt. Neiu põlvitas ta ette ning püüdis ettevaatlikult oma kätt lahti saada. Ta tundis end ehmunud plikana üksnes seepärast, et keegi mees tal käest kinni võttis.

Ent Slayter ei olnud talle lihtsalt keegi mees. Külalaps nägi ta unes, et tema asemel on seal keegi teine naine, võib-olla Nataly. Ta tegi veel ühe katse kätt vabastada, kaldus ettepoole ja puudutas juhtumisi mehe õlga.

Sel hetkel avas Slayter silmad. Neiu oli juba unustanud, millist hüpnootiseerivat mõju need talle avaldavad.

“Chris...”

Mees püüdis naeratada. Ta sõrmed tõusid neiu juukseid paitama. Chris oli vastupanemiseks liiga vapustatud, kui tundis, et Slayter teda enda poole tõmbab. Neiu silmad sulgusid iseenesest ning tal tekkis ootamatult tunne, nagu ei oleks ta siit kunagi lahkunud. Ta oli taas üheksateistkümnene, kartis ja ihaldas saada naiseks, ihaldas meest ja ehmus oma iha pärast. Slayteri suudlus, õrn ja tugev, ütles Chrisile, et mees mäletab kõike.

Pea hakkas pöörutama ning mõtted jooksid punt-rasse.

Ootamatult süttis mehe silmades õel tuluke. Ta tõukas neiu eemale ja tõusis. Chris vaatas talle jahmunult otsa. Ta ei taibanud ikka veel, kas ta viibib minevikus või olevikus. Äkki nägi ta Slayteri silmis põlgust ja mõistis, et kui mees teda suudles, ei olnud ta veel täiesti ärkvel ega taibanud, mida teeb.

“Lõpuks ometi tulid.” Slayter astus sammu kõrvale, et teda paremini näha. “Peaksime olema meelitatud, et nii tähtis isik austas meid oma külaskäiguga. Loodetavasti annad andeks, et ma ei tapnud sinu auks nuumvasikat. Mis sind tagasi tõi? Süütunne või lihtsalt uudishimu?”

Chris tahtis öelda, et sai Nataly surmast teada alles hiljuti, kuid samas kõitsid ta tähelepanu väljast kostvad hääled. Uks avanes ning sisse astus täidlane naerata viiekümnenais aastais naine, väike tüdruk süles.

Chris hoidis hingamist tagasi. Selline siis ongi tema kasuõe tütar... Nataly ja Slayteri laps. Ta sundis end väikesele otsa vaatama. Mis sundis täditütart just teda hooldajaks määrama? Kindlasti ei teinud ta seda hoopiski mitte headest kavatsustest lähtudes. Nataly ei võinud muutuda, arvas Chris, vaadates väikest nägu, mis oli väga sarnane tema enda omaga. Sirged heledad juuksed, tuttav silmadelõige... Saatuse mingi sünge ime läbi sarnanes Sophie hoopis rohkem tema kui Nataly lapsega, kuigi tüdruku silmad olid pruunid, Chrisil rohelised.

Neiu vaatas Slayterile arusaamatuses otsa. Nataly oli tumedapäine ja sinisilmne, Slayteri silmad olid haruldaselt merevaigukarva. Nii palju, kui Chris tõadis, ei olnud tema suguvõsas kellelgi sellist kombinatsiooni heledatest juustest ja sametpruunidest silmadest.



"No vaata," kuulutas naine elurõõmsalt, "ma ju rääkisin sulle, et täna tuleb meile külaline."

Tüdruk ei vastanud. Ta isegi ei pööranud pead minu poole, täheldas Chris kibedusega.

"Mul on tarvis poodi minna, mister James," ütles majapidaja Slayterile.

"Hüva, missis Lancaster. Loodetavasti seadsite külalisele toa valmis?"

"Muidugi seadsin." Missis Lancaster naeratas Chrisile ja vaatas taas tüdrukule otsa. "Tulen teeajaks tagasi, lapsuke. Võib-olla loeb tädi sulle täna unejuttu."

Laps ei vastanud ka seekord. Chris tahtnuks teda kallistada. Sophie nägi välja abitu ja haavatav. Ometi tundis neiu, et parem oleks, kui ta seda praegu ei teeks. Ta pidi ütlema Slayterile, et kavatseb peatuda oma majas. Ta vaatas kella. Oli aeg minna võtmete järele.

"Kas jõudsime sind juba ära tüüdata?" küsis Slayter pilkavalt sõnu venitades.

Chris märkas, kuidas Sophie isa häält kuulates võpatas. Miks? Lapsed märkavad ja taipavad palju rohkem, kui nende vanemad oskavad arvata. Praegu ei hakka ta Slayterilt tema ja täditütresuhete kohta midagi küsima. Huvitav, kas mees teab, miks Nataly just teda tütre hooldajaks määras?

Chris kõõritas Slayteri poole. Võib-olla jagab temagi Nataly vaenu tema vastu seepärast, et nende laps sarnaneb Chrisiga? Ta võpatas – kuidas võis Nataly selle pärast tütresse suhtuda? Talle meenusid lapsepõlvesolvangud. Ent Sophie oli ju tema tütar. Ilmselt hakkas Chrisi kujutlusvõime taas vigurdama.

Chris märkas, kuidas tüdruk teda isa vastu toe-

tudes salakesi piilub. Mees naeratas lapsele julgustavalt. Ühes asjas eksis ta kindlasti. Slayter armastab väga oma tütart. Mehe silmades täheldas ta õrnust ja valu.

"Ma ei suuda kuidagi aru saada, miks Nataly mind tema hooldajaks määras," lipsas Chrisil tahtmatult suust.

"Ei suuda aru saada?" kordas mees mornilt.

Tema järsku hää kuulates tõmbus Sophie pingule. Seda tundes jäi Slayter wait ning naeratas lapsele soojalt. Seejärel kõnetas ta Chrisi:

"Lähme. Ma juhatan sind sinu tuppa."

"Selleks ei ole vajadust."

Chris oli jõudnud end koguda ja rääkis nüüd täiesti rahulikult, külm naeratus huulil. Tavaliselt kasutas ta seda naeratust ülemäära tormakate austajate puhul ja see mõjus alati kainestavalt. Näis aga, et see reegel Slayterile ei laiene.

"Ma peatun oma majas," jätkas neiu. "Praegu oleks paras aeg mister Davise juurde võtmete järele minna. Minu palvel maja tuulutati ja koristati."

"Chris!" Mehe hää oli pahane ja tüdrukuke tõmbus taas pingule. Slayter märkas seda ja pomises rahustavalt: "Kõik on korras, Sophie. Ma ei ole pahane. Me ajame ainult juttu." Ta vaatas Chrisile külmalt otsa. "Meil on tarvis paljude asjade suhtes kokku leppida ja seda oleks hoopis lihtsam teha siis, kui peatuksid siin. Ent ma tunnen sind piisavalt hästi teadmaks, et sa teed kõike omamoodi, nagu oled alati teinud. Ma saadan sind auto juurde."

Kahtlemata tahab mees öelda talle midagi ilma tütre juuresolekuta. Kõik need aastad oli ta sundinud end Slayteri lapsele mitte mõtlema. Nüüd aga, kui ta oli teda näinud, ei tundnud ta valu ega



solvangut. Sophie oli lihtsalt väga õnnetu ja kaitsetu laps, keda ta tahtis aidata, kuid Chris oli küllalt mõistlik mõistmaks, et tüdruk peab ise astuma esimese sammu.

"Mul ei ole autot," ütles neiu vaoshoitult. "Kui lubad mu pakid tunnikeseks siia jätta, tulen tagasi ja võtan need kaasa, kui olen saanud maja võtmed. Tagasisõiduks võin kasutada tädi Elizabethi autot."

Slayter muigas pilkavalt.

"Tee nii, nagu pead vajalikuks," ütles ta pilklikult sõnu venitades. "Ma viiksin sind kohale, aga ei saa Sophiet üksinda jätta. Tüdruk aga ei salli autosõitu."

Chris kortsutas kulmu, kuid Sophie ilme näis isa sõnu kinnitavat. Tüdruk näis olevat pingul ja hõimunud. Chris noogutas talle naeratades ja astus ukse poole.

Teekond asulasse võttis rohkem aega, kui Chris oli arvestanud. Ta unustas, et ei ole enam see tüdruk, kes oli harjunud iga päev jalutama. Kui ta lõpuks kinnisvaraagent Davise juurde jõudis ja talle oma soovidest rääkis, muutus see murelikuks.

"Aga kullake, maja on olnud juba kaks aastat tühi..."

"Ma ju palusin, et seda tuulutatakse ja puhastatakse," tuletas Chris kulmu kortsutades meelde.

"Seda me tegimegi, kuid talvel hakkas katus läbi jooksuma. See vajaks täielikku asendamist. Ma kirjutasin teile sellest," sõnas agent vabandavalt ja Chris ohkas masendunult. "Ka tädi autot ei saa kasutada. Minu arvates ei saaks te seda isegi käima. Mulle tuli pähe palju paslikum mõte. Mu õel on väike auto, mille võiksite ajutiselt endale võtta. Õde on praegu Kreekas puhkusel ja tuleb tagasi alles mõne nädala pärast. Kui kauaks te kavatsete siia jääda?"

"Täpselt veel ei tea."

Chris nõustus kasutama Davise õe autot, kuid keeldus ettepanekust asuda kohalikku võõraste-majja. Olgu ta enda peavari nii vilets kui tahes, ühe õõ ajab ta seal ikkagi läbi.

Neiu pea käis ringi paljudest muredest, mis tal tuleb lähipäevil murda. Homme peab ta leidma endale elupaiga. See peaks olema Slayteri kodu lähedal, et võiks Sophiet sagedasti näha. Vastasel korral kaotab ta siiatulek mõtte.

Chris tänas Harold Davist abi eest, istus väikesesse Fordi ja sõitis otse Slayteri poole. Ta oli olnud ära arvatust kauem ning välisuksele lähenemisel hakkas ta süda kiiremini lööma, kui meenus Slayteri õrn suudlus.

See erutus neiu ei meeldinud. Mees suudles teda poolunes ja näitas virgudes oma tõelisi tundeid. Mis see siis oli? Teda oli pärast Little Martinist lahkumist suudelnud tosinate kaupa mehi, kuid ükski neist ei olnud teda niiviisi erutanud.

Vahest ehk on nüüd aeg tunnetada, et ta ei olnud kunagi üle saanud sellest, et Slayter ta hülgas. Ja kas ta tuli siia üksnes Sophie pärast või tõmbas teda tagasi mingi instinkt, mis oli tugevam mõistuse järeldustest ning mis pani teda minevikule silma vaatama ja sellega leppima? Kui ta seda ei tee, ei vabane ta kunagi nendest köidikutest ega suuda ühessegi teisesse mehesse armuda.

Tema praegune elu oli täiesti viljatu. Karjäär edu ei olnud tähtis. Väärtused, mida talle lapsepõlves sisendati, lugesid talle ikka veel väga palju. Hingepõhjas oli ta alles seesama üheksateistaastane tüdruk, kes unistas oma mehest ja lastest.

Ent mälestused Slayterist ei lasknud tal huvituda



kellestki teisest mehest. Ka takistas seda tema elustiil. Meesterahvad, kellega ta kohtus, kõlbasid vähe abikaasadeks.

Nendest mõtetest vaevatuna peatas Chris sõiduki maja ees ja astus mööda rada välisukse poole.

Mõni hetk pärast helistamist ilmus lävele Slayter. Nüüd kandis ta ruudulist särki ja teksapükse ning näis selle mehena, keda neiu tundis seitse aastat tagasi. Chris tundis, kuidas ta närvid pinguldusid, kui Slayter palus tal sisse astuda. Uksel puutusid nende kehad hetkeks kokku ning neiu jooksis judin üle selja, kuigi nägu jäi ilmetuks.

"Mis on su autoga juhtunud?" küsis Slayter teel võorastetuppa.

"Harold arvas, et seda ei lähe korda käivitada. Ta laenutas mulle ajutiselt õe oma."

"Kuidas see sul korda läks? Vaatasid talle oma roheliste silmadega otsa? Sa pead olema ettevaatlik, Chris. Siin ei ole New York. Võõraste meeste peibutamist siin ei sallita."

Neius tõusis vihalaine. Kes ta selline on, et hakkab teda arvustama? Kuidas ta julgeb – pärast seda, mida tegi?! Chris neelas keelel keerleva terava vastuse alla. Tom Smith oli talle öelnud, et soovi korral võib Slayter Nataly testamendi vaidlustada. Kui Chris tahab täditütret viimast tahet täita, peab ta pidama mehega normaalseid suhteid.

"Kus on Sophie?" küsis neiu ebalevalt ja üksnes selleks, et katkestada piinlikku vaikust.

"Magab," vastas mees muiates. "Hilisõhtul on lapsed tavaliselt voodis. Kell on juba üheksa ja tal oli väsitav päev. Võõraste inimestega kohtumine mõjub talle alati raskelt."

Ei maksnuks talle tema siinset seisundit ninale

helta, mõttes neiu nukralt. Nagunii vaevas teda mingi süütunne. Last nähes kiskus ta süda kokku. Võib-olla seepärast, et tüdruk oli temaga nii sarnane.

"Ma ei saa aru, miks sa siia tulid, Chris," lausus Slayter tuhmilt. "Sophie ei ole lelu, millega pisut aega mängitakse ja siis kõrvale heidetakse. Tüdruk ei vaja üldse sinu tähelepanu, mis on põhjustatud üksnes süütundest ja uudishimust."

"Aga ma ei saanud varem tulla, kui see sind huvitab. Sain alles eile kätte Tom Smithi kirja," rääkis Chris ärritatult.

"Ah vaat kuidas!"

Mehe põlglik toon pani Chrisi punastama. Las räägib, mida tahab, otsustas ta mõrul meelel. Las arvab, et tal on tosin armukest ja seepärast käib kodukandis harva. Miks ka mitte? See on ikkagi parem, kui et ta teaks tõde. Tõde sellest, et tal ei ole kedagi, sest südame salasopis elavad ikka veel mälestused toonastest suudlustest... et ta seniajani kurvastab Slayteri kaotamise pärast.

"Ma ei tahtnud, et sa siia tuleksid." Chris kuulis vaevalt tema häält. "Ent Nataly määras sind Sophie hooldajaks, kuigi teame mõlemad, et ta ei teinud seda pelgalt altruismist."

Neiu pööras üllatunud näo tema poole ja kohtas mehe rasket pilku. Aga mida siin imestada? Küllap oli Nataly talle korduvalt rääkinud, et vihkab täditütart. Mees pidi ju ometi Natalyd armastama. Selle armastuse pärast hülgas ta tema, Chrisi, hülgas kõige julmemal ja valulisemal viisil.

"Minu meelest ei meeldinud Natalyle see, et Sophie on väga minu sarnane," oletas Chris nukralt. Slayteri nägu süngestus.

"Sul on õigus. See ei lähendanud teda lapsele," nõustus ta.



Chris kortsutas kulmu. Mõnikord rääkis Slayter tütrele nii, nagu ei oleks see tema laps, kuigi oli näha, et nad teineteist jumaldavad. Ent enne, kui neiu jõudis esitada talle uue küsimuse, hakkas Slayter taas rääkima.

"Tom Smith näib arvavat, et sina suudad Sophiet aidata. Arst James Killigrew, kes teda jälgib, on samal arvamusel. Sarah ja mina ei ole selles nii kindlad."

Sarah? Chrise südamelöögid sagesid. Vahest peitub siin Nataly enesetapu saladus. Võib-olla on Slayteril teine naine?

"Sarah?" küsis ta nagu muuseas, vältides mehele silmavaatamist, et see ei saaks ta mõtteid lugeda.

Vaatamata sellele, et tal oli hulk põhjusi täditütre peale pahandamiseks, hakkas neiu nüüd temast kahju. Slayter hülgas ka Nataly.

"Sarah on psühhoterapeut. Tema arvates on Sophie hädade põhjus sügav hingetrauma. Tema arvates hakkab tüdruk vaevalt rääkima, kuigi on mõningaid raviviise. Kui sa siia jääd, räägib Sarah neist sulle ise."

Chris vaatas talle üllatunult otsa.

"Mina arvasin, et põhjus on ilmselge," sõnas neiu ärritatult. "Sophie kaotas ema."

"Sarah arvates ei seisne asi üksnes selles. Mina arvan samuti," ütles mees katkendlikult ja pöördus nii, et ta nägu jäi varju. "Nataly ei armastanud Sophiet. Ta veetis lapsega koos väga vähe aega."

"Miks Nataly oma elule lõpu tegi?" küsis Chris järsult. Mees pöördus ta poole, silmis palavikuhelk.

"Tom Smith kindlasti rääkis sulle sellest. Tal oli meeltesegadus."

"Näib, et sulle on see ükskõik."

See oli riskantne oletus ja kui Chris nägi mehe

nägu, kahetses ta oma märkust. Aga sõna ei ole varblane...

"Mida sa minust tahad, Chris?" küsis Slayter kibedalt. "Elasime Natalyga juba ammu eraldi. Praegu on mu meelishoolealne Sophie. Ta sai sinu täditütre kätes juba küllalt palju kannatada. Ma ei lase teda enam piinata. Pea meeles, et kui sa siin oled, jälgin iga su sammu. Kui sa kas või proovid Sophiet kuidagiviisi endast välja viia, lendad siit otsekohe minema!"

"Ma ei lahku siit enne, kui olen näinud, kuidas Sophie jälle räägib, naerab, mängib ja jookseb, nagu normaalne kuueaastane laps," kuulutas Chris.

Slayter vaatas teda ainiti ja kuigi see oli meeletus, näis neiu ometi, et see vastus mehele meeldis. Jälle see neetud kujutlusemäng! Slayteril ei ole mingit põhjust soovida, et ta jääks Little Martinisse.

"Sa võtsid endale kohustuse, kuid kas sul piisab jõudu selle täitmiseks?" küsis mees vaikselt.

Chris kõrvaldas kindla käega silmadelt meekarva juuksesalgu.

"Eks näeme," ütles ta.

Chris istus juba autos, kui talle meenus, et ei olnud veel homse päeva kava kokku seadnud. Homme on reede. Järelikult viibib Slayter terve päeva tööl. Tuleb talle varahommikul helistada ja küsida, millal tal oleks parem tulla, et saaks Sophiega koos olla. Tundes, et vähemalt üks takistus on ületatud, käivitas Chris mootori ja suundus koju.



Maja juurde viiv allee oli sel tunnil pime ja sünnige. Kohati võis näha sügavaid rööpaide. Chris ohkas kergendatult, kui laternate valgusvihkudes tuli nähtavale hoone tuttavad piirjooned.

Neiu parkis Fordi ja ruttas mööda konarlikult silmutatud rada välisukse juurde. Lukk oli roostes ning võtit tuli kogu jõuga pöörata. Sees süütas Chris valguse. Neiul hakkas paha, kui ta elutoa üle vaatas. Seinad olid kaetud niiskuse laikudega. Tuba oli külmas õhus tundus rõskuselehka.

Talle tuli meelde, et tädi Elizabeth oli lasknud alati kaminat kütta, isegi suvel. Lapsena ei osanud ta sellele tähelepanu osutada, kuid nüüd võis neiu veenduda, et tädi tegi õigesti.

Miks keegi talle ei öelnud, et majas on tegelikult võimatu elada?

Chris ohkas ja läks kööki. Ka see oli käest ära. Maja oli küll puhas, kuid nii läppunud ja niiske, et külm tungis kontideni. Ka söögituba polnud paremas seisundis. Seintelt rippusid niiskunud tapeedid.

Chris tegi südame kõvaks ja läks üles. Ta halvimad kartused täitusid, kui ta avas esimese magamistoa ukse ja sisse astus.

Kunagi kasutasid nad seda tuba Natalyga kahtlusega. Iga tapeedikriimustus, iga pragu äratas kibedaid mälestusi, nagu ka õhus hõljuv nõrk lõhn. Chris tundis selle kohe ära – Nataly lõhnaõli! Seitsmeteistkümnendana oli täditütar veel noor nii vängelt raskete lõhnaõlide kasutamiseks, kuid need meeldisid talle.

Kuue aasta jooksul, millal Nataly siin ei käinud, pidanuksid need välja tuulduma, kui ta muidugi siin hiljem ei käinud. Aga miks ta pidi siia tulema? Ta ju loobus sellest majast kohe pärast abiellumist. "Las pudeneb tolmuks, mul ei ole sellest kahju." Need olid tema sõnad. Need andis Chrisile edasi Tom Smith.

Chrisi sõrmed puudutasid voodikatet. Riie oli niiske. See oli tema voodi... Ta muigas mõrult, kui meenus, kuidas ta ise selle katte valis. Nataly nõudis endale samasugust, kuid kõrvetas sellesse augu, kui voodis salaja suitsetas.

Chrisi sõrmed, mis masinlikult katet kohendasid, tardusid paigale, kui puudutasid väikest auku. See oli Nataly kate. Kuidas see tema voodile sattus?

Lapsepõlve solvangud... Täditütar ei lubanud kellelgi oma asju puudutada. Ta ei oleks mingil juhul lubanud, et tema tekikate lebaks Chrisi voodil.

Aga see kõik oli minevik. Ei tea, kes siin vahepeal koristamas käis. Neiu astus toast välja. Ei, selles toas oli võimatu magada. Liiga niiske.

Tädi Elizabethi tuba oli sama haletsemisväärse seisundis. Nüüd taipas Chris, miks Slayter soovitas asuda elama tema majja. Ent ta ei saanud ju minna öösel magavaid inimesi üles ajama.

Mida siis teha? Kui ta tahab viibida Sophie läheduses, peab ta asuma võõrastemajja või... või neelama oma uhkuse alla ja küsima Slayterilt, kas tema loapakkumine on jõusse jäänud. Vaatamata sellele, et Chris tahtis väga Sophiet aidata, ei osanud ta veel arvata, kas ta suudab Slayteriga ühise katuse all elada.

Aga ta ei ole ju enam üheksateistkümnene. Mida ta siis kardab? Et Slayter võib temaga suhteid uuen-



dada? Ei, homme tuleb tal sinna minna ja abi paluda ükskõik kui raske see mõte talle oli.

Aga see on homme. Tuleb veel see öö üle elada. Kumbki magamistuba ei olnud ööbimiskõlblik. Jää üksnes elutuba. Talle tuli meelde, et tädi Elizabeth hoidis ühes kapis voodipesu. Äkki on see alles ja tema õnneks läbi niiskumata, mitte nagu kõik muud.

Vannitoa seina ääres seisis väike kirst, selle tuhatos kahe suitsuotsaga. Chris tegi hirmust suured silmad, kuid ta rahustas end sellega, et need võisid siia jätta koristajad. Ometi ei saanud Chris lahti tundest, et siin on miski viltu...

Neiu kihutas ärevad mõtted minema, avas kapi ja nägi selles oma kergenduseks pampu voodipesu, mis tundus katsumisel olevat kuiv.

Majas oli elektriboiler. Seega võib ta käia vannis, enne kui end elutoa diivanil kägarasse tõmbab. Ent vaevalt läheb tal korda uinuda. See maja äratas temas hoopis rohkem kibedaid mälestusi, kui ta oli osanud ette näha. Miks Nataly oma elule lõpeti? Kas ta saab kunagi teada, mis oli täditütre enesetapu tõeline põhjus?

Slayter ütles, et see oli vaimuhaiguse tagajärg. Jaa, Nataly oli peaaegu kogu aeg hüsteeria piiril, eriti siis, kui ta ei saanud seda, mida tahtis. Aga tal oli alati tohutu elutahe ja Chris ei osanud kujutleda, kuidas see võis päevapealt kaduda.

Kartustele vaatamata läks neiu siiski korda uinuda, kuid ärkas külmast vöbisedes. Kell oli seitse. Varem läks Slayter tööle kell pool üheksa. Seega oli tal jäänud mehega kokkusaamiseks üsna vähe aega.

Chris käis duši all, riietus ja silus juukseid, kuid ei hakanud end jumestama. Kõht nurises näljast.

Ta ei olnud juba ammu midagi hamba alla saanud. Neiu püüdis seda unustada ja istus kiiresti autosse.

Slayteri poole sõitis ta aeglaselt. Chris kartis hetke, mil ta taas temaga kokku saab.

Ukse avas missis Lancaster. Naine krimpsutas haledusest nägu, kui ta nägi kahvatut ja kurnatud külalist.

"Kas Slayter on veel kodus?" küsis Chris.

"Ta einestab parajasti," vastas majahoidja. "Võite otsa tema juurde minna. Toon teile tassi kohvi. Te peate tingimata jooma midagi kuuma."

Chris koputas ebalevalt söögitoa uksele ja avas selle. Rangesse tööülikonda riietunud Slayter nägi eilsuga võrreldes välja hoopis mõjusam. Ta kergitas üllatunult kulme ning asetas tassi ja ajalehe lauale.

"Tere hommikust. Loodetavasti magasid hästi?" Häälest kostus külma pilget. Chris punastas. Mees teadis väga hästi, millise öö ta veetis.

"Mitte eriti," kostis neiu vaevaliselt. "Mulle ei tulnud pähegi, et maja võib olla nii pehkinud. Aga selles olen süüdi ainult mina ise."

Chris märkas, kuidas mees vilksamisi kella vaatas. Kiirustab ta tema seltskonnast lahti saama?

"Asugem kohe asja juurde," ütles Slayter järsult. "Kindlasti ei tulnud sa nii varajasel tunnil üksnes maja remondi üle aru pidama. Mida sa tahad?"

Issand, kuidas ta vihkas sel hetkel meest selle pärast, et see teda manguja ossa alandas! Chris ei kahelnud põrmugi selles, et Slayter taipab ta seisundit ning teeb meelega kõik, et neiu tunneks end kohmetult.

Majapidaja ilmumine kohviga leevendas pisut pinget, kuid niipea, kui missis Lancaster oli läinud, vaatas Slayter taas neiu külmalt otsa. Ta ei teinud



isegi katset mulle kohvi pakkuda, täheldas Chris pahaselt. Kui ei oleks Sophiet, lahkuks ta otsekohe sellest külalislahkusetust majast.

"Niisiis, Chris?"

Mehe häälest kostev jämedavõitu kärstitus lõi kus neiu äärmuseni pingul närvidesse.

Pahameelest katkeva häälega hakkas Chris pikamisi rääkima:

"Tulin küsima, kas sinu toapakkumine on veejõus. Ma ei saa kodus elada, vähemalt mitte seni kuni..."

Mehe näole ilmunud naeratust võis vaevalt nimele tada heakskiiduks. Chrisi süda lõi kumedit kusagi kõri lähedal.

"Tuletan meelde, et eile keeldusid sa järsult siin elamast. Milline kiire meeleolumuutus!"

"Eile arvasin, et võin elada kodus." Chris püüdis rääkida rahulikult. See mees sunnib teda end õigustama! Viha värvis ta põsed punaseks, kuid ta jätkas rahuliku häälega: "Erinevalt sinust ei teadnud ma, millises seisundis on see maja..."

"Mida sa siis tahad, Chris?" katkestas Slayter teda pilkavalt muiates. "Süüdistad mind oma arutuses? See on ju sinu komme – süüdistada teisi oma lüüasaamistes?"

Need ebaõiglasel sõnad tõid neiule pisarad silma, kuid need olid vihapisarad. Nüüd aitab. Ta ei talu seda enam!

Chris tõusis ja pöördus minekule, kuid samal hetkel sõnas Slayter vaikselt:

"Ettepanek jääb jõusse. Nüüd aga palun mind vabandada. Mul on aeg minna. Sarah tuleb kell kümme. Igale esmaspäeval, kesknädalal ja reedel tegeleb ta kaks tundi Sophiega. Nägemiseni."

Chris silmitses vaikides sulgunud ust. Ta ei mäletanud, et oleks sattunud viimastel aastatel mõnest vahetatud lausest plahvatuse piirile.

Tema mornid mõtted katkestas missis Lancasteri tulek. Majapidaja näol säras muutumatult sõbralik naeratus.

"Toon teile hommikueine," ütles ta. "Pärast näitan sulle teie tuba ja viin teid Sophie juurde."

Chris naeratas tänulikult ja istus laua äärde. Hea, et majas on ükski inimene, keda tema juuresolek ei ärrita.

Elatanud naine tuli peagi tagasi röstsaiade ja greibimoosiga. Chris palus teda sinna jääda.

"Tahaksin küsida Sophie päevakorra kohta. Ma ju tunnen teda väga vähe."

"Vaene pisike," pomises missis Lancaster. "Varem oli ta nii lõbus ja tark. Ta jumaldab isa..."

"Aga ema? Millised olid ta suhted emaga?"

"Ma ei oska seda öelda." Majapidaja vaatas talle silma. "Missis James oli kogu aeg ära."

Teisisõnu – Nataly pühendas lapsele vähe tähelepanu. Sedasama oli talle öelnud Slayter. Aga kuidas see võib olla seotud kõnevõime kaotamisega? Ehk kuuleb ta Sarah'lt rohkem. Peale selle tuleb uurida selliseid juhtumeid käsitlevat kirjandust.

Seni, kuni ta sõi, rääkis missis Lancaster talle Sophie päevakavast.

"Tavaliselt tõuseb ta kella üheksa paiku, einestab ja kui ei ole Sarah't, mängib aias. Kui on ilus ilm, käime temaga koos kauplustes või jalutame niisama. Kui tuleb mister James, veedab ta samuti temaga mõne tunni. Ta on tütreaga väga tähelepanelik ja kannatlik."

"Ta saab varsti kuueseks," ütles Chris. "Kuidas on kooliga?"



"Enne seda õnnetust õppis ta ettevalmistusklassis väga hästi. Ta loeb endiselt palju. Mister James ostab talle raamatuid ja õpetab teda ise. Sellisena, nagu ta praegu on, teda maakooli ei võeta."

Vaene pisike. Sophie on juba saanud eakaaslaste hulgas hüljatuks. Kui ta ometi saaks tüdrukuid aidata!

Chris küsis, kas oleks võimalik, et nad einestaksid kolmekesi – Sophie, tema ja Slayter.

"Muidugi. Tüdruk rõõmustaks selle üle. Ta vajab väga inimeste seltsi." Missis Lancaster vangutas pead. "Sophiel puudub praegu normaalne perekonnaõhkkond. Ma olen alati arvanud..." Naine peatus, et saada jagu erutusest.

Chrisi arvates võis majapidaja teada Nataly ja Slayteri perekonnelust rohkem kui keegi teine. Võib-olla küsib ta temalt kunagi nende suhete kohta.

Kui Chris oli einestamise lõpetanud, küsis ta, kas võib Sophie juurde kaasa tulla.

"Muidugi võite," vastas naine naeratades.

Kui nad lastetuppa astusid, oli tüdruk juba ärganud. Sellisest õdusast toast võinuks unistada iga laps.

"Mister James valis ise siia mööbli," lausus missis Lancaster uhkelt, nähes Chrisi sisustust uurivat. "Siin on kõik ainult kõige parem."

"Kuidas tuba varem välja nägi?" küsis Chris. Tema arvates ei olnud hea mõte visata välja kõik lapsele tuttavad ja armsakssaanud esemed, ükskõik kui headest kavatsustest sealjuures ei juhitud.

Missis Lancaster surus huuled peeneks kriipsuks, kortsutas kulmu, heitis pilgu lapsele ja ütles lõpuks:

"Missis James ütles alati, et ei ole üldse tarvis

lapse toa sisustamise eest hoolitseda, sest lapsed ei saa nagunii millestki aru. Avameelselt öeldes oli ta mõnikord tütre vastu ebaõiglane," lõpetas majapidaja häält veelgi tasandades.

Chris hammustas huult ja vaatas tüdrukule otsa. See lebas ja silmitses tähelepanelikult kaht täiskasvanud naist. Ootamatult tulvas neist üle mälestustelaine oma lapsepõlvest. Hetkeajele alludes astus ta voodi juurde ja istus selle servale.

Voodi kõrval lauakesel seisis raamitud pilt. Sellel vaatas naeratav tüdruk isale otsa. Natalyd pildil ei olnud.

"Milline tore pilt!" lausus Chris. "Sophie näeb sellel välja väga õnnelik ja ilus."

See oli selge tõde, kuid Chrisil olid säilinud selged mälestused sellest, kuidas Nataly marruläinuna karjus, et ei hakka koos täditütrega ühises toas elama ning et ta vihkab oma inetut kasuõde.

Tookord tekitas see Chrisile raske hingetrauma ning ta pidas end veel kaua inetuks. Kas ei talitanud Nataly Sophiega samuti? See näis olevat mõeldamatu, kuid inimesed teevad sageli seletamatuid tegusid. Äkki ei suutnud Nataly tütrele andestada, et see ei sarnane temaga, vaid Chrisiga. Vahest hakkas ta koos Chrisiga vihkama ka oma last?

Tüdruku pruunid silmad peatusid pildil ja pöördusid siis Chrisile, ent näoke jäi karmiks ja kurvaks. Kus oli neiu veel näinud sellist kombinatsiooni – heledad juuksed ja tumedad silmad? See tuli ette väga tuttav, aga kuidas ka Chris mälu ei pingutanud, ei suutnud ta meelde tuletada, kellega tüdruk sarnaneb.

"Milline ilus roosa kleit," ütles ta pilti vaadates. "Mul oli kunagi samasugune. Kas sulle meeldib roosa



värv?" küsis ta esimest korda otse tüdrukut kõnetades.

Ainus vastus oli rahutu pilk, mille Sophie majapidajale lähetas.

"Tavaliselt riietas missis James ta jämedast riides lihtsatesse kleidikestesse," lausus missis Lancaster. "Ta ütles, et pole mingit mõtet last ehtida, kuigi ise oma rõivastelt raha ei säästnud." Majapidaja mühatas põlglikult ja ütles Sophiele: "Nüüd aga, noor daam, on aeg tõusta."

Chris ei tahtnud neid segada ja tõusis.

"Ootan teid all."

Ta naeratas Sophiele ja väljus toast.

Kell lõi kümme. Chris nägi aknast majale lähenevat autot. Neiu, kes sellest välja astus, oli õbluke, kastanpruuni juuksepahmakaga ja enesekindla näoga. Chris tundis otsekohe tema vastu seletamatut vaenulikkust.

Ometi esitles ta end viisakalt ja kui missis Lancaster läks kohvi keetma, püüdis ta alustada vestlust.

"Slayter ütles, et käite siin kolm korda nädalas. Kuidas te hindate Sophie seisundit?"

"On veel liiga vara järeldusi teha," vastas neiu vastumeelselt.

Võib-olla oli see enesekaitse? Ei, pigem oli vaenulikkus vastastikune, leidis Chris. Tema arvamus leidis kinnitust, kui Sarah järsult ütles:

"Me Slayteriga ei tahtnud kumbki, et te siia tulete, saate aru? Te ei saa Sophiet millegagi aidata. Ta vajab kutsealast hoolitsust ja ravi."

"Tema ema määras mind tüdruku hooldajaks koos

ta isaga," vastas Chris rahulikult, püüdes eirata Sarah' loonitust, kui ühel meelel on nad Slayteriga, ning talpas otsekohe, et neiu suhtub Chrisi nagu vaenlasse.

"Tema ema!" Sarah muigas põlglikult. "Nataly ei hoolinud kunagi tütrest, vihkas teda sündimisest peale. Kui Sophie talle meenus, siis üksnes etturina võitluses Slayteri vastu."

"Te näite teadvat palju huvitavat minu täditütrest ja tema mehest," lipsas Chrisil tahtmatult suust.

Sarah' pleekinudsinistes silmades sähvatas võidurõõm.

"Me oleme Slayteriga vanad sõbrad."

Sõbrad või armukesed? Chrise üllatuseks kutsus see mõte ta südames esile valusähvaku.

Kui tupp astus missis Lancaster koos Sophiega, siis Chris tõusis, et lahkuda.

"Ma juhatan teid teie tupp," ütles majapidaja. "Teil on omaette vannituba."

Missis Lancasteri järel möödus Chris lastetoast ja veel kahest magamistoast ning avas siis külalistele mõeldud ödusa toa ukse. Tema asjad olid juba seal. Aknast avanes ilus vaade aiale. Kõrvalasuv vannituba oli helge ja säras puhtusest.

Kui kauaks tuleb tal siia jääda? Õigemini – kui kaua ta suudab seda taluda? Pähe tuli ootamatu mõte. Kui Sarah ja Slayter on armukesed, kas siis Sarah hakkab siin ööbima? Aga mis see tema asi on? Nüüd ei tohi Slayter talle enam huvi pakkuda. See kõik on juba minevikus.

Tarbetute mõtete kõrvalejuhtimiseks kõnetas ta missis Lancasterit:

"Slayter ja Nataly... Millises toas nad..."

"Missis Jamesil oli omaette tuba," vastas maja-



pidaja põiklevalt. "Järgmine uks..." Naine viivitas pisut ja lausus siis arglikult: "Tema asjad on veel siin. Kas te ei võiks need üle vaadata?"

"Aga võib-olla Slayter..." hakkas Chris vastu vaidlema.

Huvitav, kumma algatusel kasutasid Nataly ja Slayter eraldi tube? Missis Lancaster oli äsja öelnud, et Nataly veetis palju aega kodust väljas. Tegi ta tõesti seda seepärast, et tema mees ja Sarah...

"Mister James käskis kõik need asjad ära koristada ja toa lukustada, aga ma ei suuda seda teha. Tal oli väga palju kalleid rõivaid ja ehteid."

Chris noogutas vaikides. Kuigi ta ei tahtnud seda teha, oli ta kadunud täditütre võlglane.

"Hüva, ma vaatan need üle."

Missis Lancaster tuli teda lantäile kutsuma. Tema sõnul oli Sarah juba läinud.

Sophie näis olevat süvenenud söömissse, tõstmata pilku taldrikult. Miks ta lakkas rääkimast? Ja mitte üksnes rääkimast. Tüdruk näis olevat väga üksildane, sulgunud oma tillukesse maailma.

Pärast lantši ütles missis Lancaster, et läheb poodidesse. Tavaliselt käis Sophie temaga kaasas, aga kui Chris soovitas talle, et ta koju jääks, nägi ta üllatuse ja rõõmuga, kuidas hele peake nõusolevalt noogutas.

"Tüdruk on väga teie sarnane," ütles missis Lancaster, kui Sophie oli läinud üles hambaid puhastama. "Kui tal ei oleks tumedaid silmi, oleks ta teie täpne koopia."

"Jah, geenid on imelikud asjad," venitas Chris ebamääraselt.

Neiu märkas võõrastetoas lasteraamatute virna.

Päev oli soe ja päikeseline. Chris valis mõne raamatu ja läks tagasi söögituppa, kus Sophie teda juba ootas. See, et tüdruk oli kaotanud kõnevõime, ei tähendanud hoopiski, et ta ei kuule. Tuleb proovida...

Ta alustas aeglaselt, nagu endaga rääkides:

"Sellise ilusa ilmaga vist maksaks aeda minna. Kui leiaksin kusagilt tooli, istuksin puu alla ja loeksin. Vahest ehk on garaazis mõni tool?"

Sophie poole vaatamata läks ta läbi köögi tagaõue ja täheldas rõõmuga, et tüdruk järgneb talle. Ta leidis garaazist mõne tugitooli, võttis neist ühe ja viis päikeseküllasele muruplatsile, Sophie endiselt kannul.

Kogu aeg, kui nad kõndisid, rääkis Chris majast, külast, muudatustest, mis olid siin tema äraolekul toimunud, tädi Elizabethist ja oma lapsepõlvest, kuid ei nimetanud kordagi tüdruku ema.

Kui ta lõpuks istet võttis ja raamatu avas, astus Sophie ta kõrvale.

"Paistab, et see on huvitav lugu." Chris heitis tüdrukule pilgu ja hakkas talle ette lugema.

Sophie kuulas tähelepanelikult. Chris luges aeglaselt ja ilmekalt. Mõnikord tõstis ta pilgu leheküljelt. Tüdruk ei ilmutanud vähimatki huvi, kuid ometi ei lahkunud.

Chris oli lugenud juba paarkümmend minutit, kui tundis, et Sophie end liigutab. Kas ta väsis või hakkas tal igav? Neiu kartis pilku raamatult tõsta ja ohkas kergendatult, kui tundis, et tüdruk talle lähemale nihkus. Ta oli ikka veel otse tooli kõrval, kui Chris lõpetas viimase lehekülje.

Näib, et läks korda lapsega kontakt luua, mõtles Chris rõõmsalt. Tüdruk ei lahkunud ta juurest, nagu ta oli kartnud. Aga mida oli temast lapsele rääkinud



Nataly, kui see üldse tema nime mäletas? Chris ohkas, küünitas järgmise raamatu järele ja tardus üllatusest, kui Sophie sõrmed ta kää kõrvale lükkasid. Tüdruk valis ise ühe ja ulatas selle Chrisile.

Raamat oli vana, äralaperdatud ja imetabaselt tuttav. Üks tema enda lasteraamatutest! Aga kust Sophie selle leidis?

Äkki märkas ta, et tüdruk vaatab teda paluva pilguga. Siis avas Sophie ise raamatu ja osutas sõrmega kohale, kuhu Chris oli kritseldanud tiitellehele oma nime – hulk aastaid tagasi.

Sophie teadis kõike! Mingil viisil oli väike tüdruk taibanud, kes on nende külaline, ning andis sellest talle kättesaadaval viisil märku. Hetkeajele alludes kummardus Chris tüdruku poole ja kallistas teda.

“Oo, Sophie...” Chris tundis, kuidas lapse keha väriseb. Ta lükkas kõrvale tüdruku silmale langenud heleda juuksesalgu ja ütles, püüdes varjata teda hõivanud ärevust: “Jah, see on minu raamat. Vanemad kinkisid selle mulle siis, kui olin veel päris väike, juba enne seda, kui ma alla kolisin. Aga kust sa selle leidsid?”

Sophie tõmbus pingule ning ta tumedad silmad täitusid hirmuga.

“Ära karda, ma ei hakka sulle etteheiteid tegema,” lausus Chris võimalikult mahedalt. “Ma ei ole üldse pahane. Otse vastupidi – mul on väga hea meel, et sa selle leidsid. Tahad, ma loen seda sulle?”

Hele peake noogutas. Sophie nõjatuse tema vastu, et oleks mugavam kuulata. Hapra kehakese soojus pani Chri kahetsema, et tal ei ole last.

Slayteri laps, mõtles Chris kibedusega, vaadates tema vastu nõjatuvat peakest. Ometi ei leidnud ta tüdrukus mingit sarnasust Slayteriga. Aga võib-olla ei tahtnud ta leida?

Ta vaatas Sophiele otsa ja lausus siis:

“Minu arvates oleks sul mugavam, kui sa mu süle istuksid.”

Chris ootas hinge kinni pidades lapse reageerimist. Hele peake noogutas jälle ja neiul oli raske oma rõõmu varjata.

“Las ma võtan sind süle.”

Tund hiljem tuli aeda missis Lancaster ja tegi üllatusest suured silmad, kui nägi Sophiet Chri süles.

“Ta jäi magama,” lausus neiu naeratades vaikselt.

“Issake, Sophie ei luba kellelgi seda teha. Paistab, et ta hakkas teid otsekohe usaldama.”

“Huvitav, mida Nataly jõudis talle minu kohta kokku rääkida?” küsis Chris elatanud naisele ettevaatlikult otsa vaadates. “Ausalt öeldes ei klappinud me lastena kunagi. Ta ütles alati, et ma olevat peletis.”

“Jah, missis Jamesil oli üsna vastik väljendumiskomme,” nõustus majapidaja. “Mitu korda leidsin vaese pisikese nutmas pärast seda, kui ema oli ta juures käinud.”

“Näib, et Slayter ei arva, nagu oleks Sophie tummus ema surma tagajärg. Tema meelest on sellel mingi muu põhjus.”

“Mina arvan samuti, et Nataly surm talle eriti südamesse ei läinud. Nad ei kohtunud kuigi sageli. Aga kes teab...”

Chris ei hakanud rohkem küsima. Ta ei tahtnud ilmutada liigset uudishimu. Homme hakkab ta Nataly asju üle vaatama. Äkki leidub seal midagi huvitavat.

Majja astudes kuulis Chris telefonihelinat, seejärel missis Lancasteri häält.



"Helistas mister James," sõnas majapidaja, kui oli elutuppa tulnud. "Ta ütles, et ei tule täna õhtul söögiajaks koju. Võite istuda lauda ilma temata."

"Kas ta ütles, millal ta tuleb?" küsis Chris ja tundis selle küsimise pärast enda vastu vastikust.

Mis see tema asi on, millal Slayter lahkub või saabub?

"Ei öelnud."

Niisiis Slayter täna nendega koos ei lõunasta. Võib-olla kavatseb ta Sarah' kusagile viia? Chris tundis, kuidas ta süda valusalt kokku tõmbus. On see tõesti armukadedus?

Chris ärkas ootamatult, taipamata, mis teda äratas. Ent taas kostis järsk heli. Chrisil hakkas hirm. Ta hüppas voodist välja ja ruttas ukse juurde.

Nii võis karjuda ainult haavatud loomake. Või väike laps! See mõte tuli Chrisile pähe ootamatult ning ta jooksis ummisjalu Sophie toa poole.

Ta silmadele avanes õudne stseen. Aknakardinad olid kõrvale tõmmatud ning kuu valgustas voodis kägardunud kujukest. Tüdruku silmad olid pärani ning peatunud pilk ei olnud suunatud mitte kusagile. Avatud suust kostis metsik läbilõikav hää.

Chris tormas voodi poole, kuid teda peatas Slayteri rahulik hää:

"Jäta ta rahule... ära puuduta teda. Ma korraldan kõik ise."

Ta lükkas Chrisi kõrvale, istus sängiservale, surus tütre enda vastu ja pomises mingeid rahustusõnu. Nii istusid nad seni, kuni lapse pingul keha lakkas võbisemast. Chris tõmbas kergendatult hinge.

Lõpuks vajus Sophie peake isa õlale ja tüdruk uinus. Slayter asetas magava lapse ettevaatlikult voodisse. Mõne hetke vältel silmitses ta tütart armastava pilguga, kattis ta siis tekiga ja astus voodi juurest eemale. Nüüd olid Sophie silmad suletud, keha lõdvenenud ja hingamine ühtlane.

Chris toibus ja leidis äkki, et tal oli üll ainult pool-läbipaistev öösärk. Sophiele appi rutates ei tulnud talle meeldegi hommikumantlit peale tõmmata. Ta ei osanud arvata ka seda, et siin võib olla Slayter. Tahtmatult peatus neiu pilk Slayteri mantli hõlmade vahelt paistval paljal rinnal.



Mees astus kiiresti ta juurde, tõmbas neiu välja ja sulges ukse.

"Mis juhtus?" küsis Chris tuhmilt. "Kuulsin seda õudset karjet..."

"Sophiel tuleb ette hirmuunenägusid," vastas Slayter vastumeelselt. "Ainult nende puhul kasutab ta häälepaelu. Viimasel ajal on need harvemaks jäänud, nüüd aga jälle..."

Sellega mõeldi ilmselt, et Chris on nende uuene-mises süüdi. Neiu nägu lõi pahameelest lõkendama. Ta oli väga rõõmustanud hapra sideme üle, mis tal õnnestus lapsega luua, kuid nüüd tahab Slayter äratada temas taas süütunnet selle eest, nagu oleks Chris teinud midagi sellist, mis kutsus esile öise va-hejuhtumi.

"Arstid seletasid mulle, et oma unenägudes elab Sophie taas läbi selle juhtumi, mille tagajärjel ta kaotas kõnevõime. Päeval saab ta oma hirmudega hakkama, aga öösi..." Slayter võbistas õlgu ja ta näole ilmus valuline ilme.

Chrisi südant täitis kaastunne lapse vastu.

"Kui Sophie saaks midagi rääkida..." sosistas neiu pigem endale kui Slayterile, kuid mees kuulis seda ja kõverdas pilkavalt huuli.

"Kui ta saaks... Jah, siis oleksid kõik meie prob-leemid lahendatud. Paraku aga ei saa ta seda teha."

Juteldes astusid nad mööda koridori. Slayteri puus puutus ta vastu ning Chrisil tõmbus erutusest suu kuivaks.

Oma toa avatud ukse juures neiu peatus, kuid tundis endal Slayteri pilku ja pöördus. Ukse kaudu koridori langev kuuvalgus joonistas öösärgi all välja tema keha piirjooned. Chrisil jäi hing kinni, kui me-he pilk temast ülalt alla üle libises.

Chris püüdis kasvavat erutust maha suruda. Seni ei olnud mees teda veel niiviisi vaadanud. Jah, ku-nagi ihaldas Slayter teda, kuid teadis, kui noor ja ko-genematu on neiu. Nüüd oli ta pilgus segu toorest ihaast ja põlgusest.

"Sinu riietus on üpris ahvatlev," ütles mees lõpuks sõnu venitades. "Oled kindel, et ei jõudnud riietuda üknes Sophie pärast?"

"Mida sa sellega öelda tahad?" lausus Chris vae-valiselt. Ta hakkas vihast hingeldama, kui Slayteri sõnade mõte tema teadvusse jõudis.

"Ei maksa, Chris." Mees kergitas kulme ja vaatas talle otsa. "Ma ei kuulu sinu austajatekarja hulka, aga ma tunnen hästi seda tüüpi naisi, kelle hulka sa kuulud. Sa arvestad valesti, kallid. Võib-olla on edu su pea liialt pöörutama pannud ja..."

Chris katkestas teda vihaselt:

"Sa ei tea minust mitte midagi ja sul ei ole õigust mind arvustada!" Kuuvalgus sädelesid ta silmad nagu smaragdid. "Mis puutub sinu vihjetesse, siis sa eksid. Sa ei tähenda nüüd mulle midagi." Neiu nagu sülitas need sõnad talle näkku, mõtlemata sel-lele, kuidas ta sealjuures välja näeb. "Ja mitte kunagi ei hakka mulle midagi tähendama!"

"Kas tõesti?" Tugevad sõrmed pigistasid ta rannet.

Slayter seisis täiesti lähedal ning neiu nägi, kui raevukalt kerkib ja vajub mehe rind ning kuidas ta silmad põlevad nagu sula merevaik.

"On aeg kõigutada aujärke, mille olete endale välja mõelnud, armuline daam," sosistas ta neiule kõrva.

Chris lipsas oma tuppa, kuid mees reageeris kiiremini. Ta lõi ukse enda järel kinni ning tõmbas neiu oma kuuma keha vastu.



Mis siin toimub? mõtles Chris. Teda ju reedeti, teda sunniti oma elu muutma...

"Sa oled mu võlglane..."

"Ma ei võlgne sulle midagi!"

Tal õnnestus eemale nihkuda, kuid Slayter tõmbas ta taas enda vastu. Chrise pulsilöögis sagesid. Miks see mees ta nii üles kütab – hulk teisi mehi on ta jätnud täiesti külmaks?

Miks? Seepärast, et ta keha mäletab ikka veel tema käsi ja huuli. Kunagi oli miski temasse nagu programmeerinud reageerimise just selle mehe puudustele ja ta ei suutnud peatada seda, mis pidi juhtuma.

Slayter hingas vilinal ning ta peaaegu möirgas neiu kōrva:

"Kui sa siit ära läksid, olid neitsi. See oli minu kõige kahetsusväärsem viga. Enam sa mind ei lollita, Chris!"

Tuleb välja nii, et ta võlgneb mehele... oma neitsikkuse? Kas selle pärast tõstiski mees sellist kōra? Slayteri silmis oli ta saak, mis ta käest kusa-gile ei lipsa, ning enesearmastus ei lasknud mehel seda unustada. Aga kas talle ei piisa sellest, et võrgutas täditütret ja tegi sellele lapse? Või on ta auahnus tohutu suur ning ta kahetseb, et Chris ei jaganud Nataly saatust?

Terava hingevalu asemele asus meeletu viha.

"Kas tõesti on kõik ainult selles, Slayter?" Chris imetles oma hāāle rahulikkust.

Slayter oli marus ja ta valitses end suuri vaevu. Neiu pidi ta toast välja saama, enne kui kaotab lõplikult kontrolli enda üle. Kōige parem oleks anda talle hoop ta kōige õrnemasse kohta – auahnuse pihta, ja võimalikult kiiresti. Vaevalt suudab ta säili-

tada mõtteselguse ja tegutsemisloogika, kui Slayter teda sūlelema hakkab. Tema keha oli veel mehe puudustest rambe ja neiu taipas, et tal tuleb vōidelda mitte üksnes tema, vaid ka omaenda iha vastu.

"Minu neitsikkus?" Chris sundis end viltuselt mui-gama. "Paraku on see kōik kauges minevikus."

"Vōin kihla vedada, et sa ei mäletagi enam meest, kes sind sellest vabastas." Mehe hāālest kōlas ni-hāasti kibedust kui vaenulikkust. "Mida sa üldse mēletad? Seda?"

Mehe huuled olid ta suul enne, kui Chris jõudis eemalduda. Neiu teadis, et peaks pūūdma end lahti rebida, kuid keha oli mõistuse hāālele allumiseks liiga nõrk. Slayter tōötles ta huuli seni, kuni need avanesid. Neiu kāed pōimusid iseenesest ta kaela ümber. Tunded, mis tema arvates olid ammu surnud, elus-lusid ja mürdsid end välja.

Chris vastas mehe suudlustele sama kirglikult. Mōistlikud mõtted hajusid jäljetult. Kōrist pääses naudinguoie.

Siis langesid ta kāed mehe õlgadele, liibusid mantli alla ja uurisid ta tugevaid rinnalihaseid. Nahk libi- ses ta sõrmede alt läbi nagu soe siid.

Chris tahtnuks meest alla neelata või temas lahustuda. Slayteri kāed tundsid neiu keha soojust ning Chrise huultelt pääsesid õrnad kārstitusehāā- lited.

Kumb neist mehe mantlivōō lahti päästis, seda Chris ei mäletanud, küll aga mäletas ta seda, et just Slayter lūkkas ta öösārgi õlapaelad õlgadelt ära ja see libises talle allapoole vōokohta, avades pil-gule kuuvalgusest hōbetatud rinnapoolkerad. Teda ei olnud veel ükski mees paljana näinud, isegi mitte Slayter. Rinnatipud paisusid ihast.



Chris vankus ettepoole ja surus end mehe vastu. Ta tundis selle kerkinud liiget. See, mis teda varem ehmatanuks või pahandanuks, erutas teda seekord veelgi tugevamini. Chris lakkas midagi kujutlemast. Minevik ja olevik liitusid ühte. Seitset pikka aastat nagu polekski olnud. Chrisi keha allus tuttavatele puudutustele, ta huuled katsid põgusate tuliste suudlustega mehe kaela, õlad ja rinna.

Slayteri tume pea kummardus, käed paitasid neiu pinke rindu ning huuled liibusid ta kehal.

Kumbki neist ei lausunud sõnagi. Vaikust häiris ainult nende hingamine. Mehe keha sõnatule käsure alludes kallutas Chris end tagasi. Kuuvalgel näisid ta rinnad piimvalged, nende joon oli laitmatu ja erutav. Neiu süda lõi kumedit, oodates midagi seniadumatut ja magusat.

Talumatu aeglaselt langetas Slayter huuled ta rindadele ning hellitas ihast kõvenenud rinnanuppe. Seda ei suutnud Chris enam taluda. Ta pistis sõrmed mehe juustesse ja surus huuled ta suule. Pinguldunud keha ihaldas, et mees ta lõpuks võtaks. Slayter aga jätkas erutamismängu. See tegi neiu meeletuks ning ta oleks äärepealt teadvuse kaotanud.

"Chris..."

Mehe hää tungis Chrisi fantaasiamaailma ja tõi ta tagasi tegelikkusse. Slayteri pilk libises üle ta näo ja keha ning täheldas ilmseid erutusemärke. Kuumus neiu sees muutus jääks ning ta võbises – ta oli kaotanud enesekontrolli.

"Tuleb välja, et ma ei tähenda sulle enam midagi?"

Chrisi nägu lõõmas häbist ja vihast. Slayter vabastas ta sülelusest ja astus sammu tagasi. Neiu kattis vaistlikult kätega rinnad. Slayter heitis talle põlgliku pilgu ja pöördus kõrvale.

"Olen mõnikord mõelnud, kas sinuga oleks meeldiv armatseda, kuid naine, keda võib nii kergesti erutada iga mees, on nagu liisunud vahuvein. Sellel ei ole mingit maitset ja see ei ärata isu."

"Aga sa ju tahtsid mind," pomises Chris, kes toimunud veel päriselt ei mõistnud.

"Oh ei, see oli üksnes mehe iha loomulik ilming. Belles ei olnud midagi isiklikku. Täpselt samuti, nagu ei olnud midagi isiklikku ka sinu ihaluses. Võib-olla peavad sinu New Yorgi täkud end ainukesteks ja kordumatuteks, kuid mina olen teistsugune."

Slayter avas ukse, väljus ja jättis neiu üksinda.

Kuidas see juhtus? Kuidas mees ta lõksu püüdis? Kuidas võis Chris end niiviisi unustada? Ta mõtted pöörlesid ringi, püüdsid leida seletust, kuid seda ei olnud. Neiu tõmbas keele üle kuivanud huulte ja tundis, et need on Slayteri suudlustest pundunud. Ta tõmbas masinlikult särgipaelad õlgadele ja tundis enda vastu teravat vastikust.

Ta pälvis Slayteri põlguse seepärast, et lubas oma kehal end reeta, et unustas seitse kannatuseaastat. Little Martinist lahkudes oli talle jäänud vähemalt lugupidamine enda vastu. Nüüd ei olnud enam sedagi. Ta süttis Slayteri kätes nagu tuletikk.

Seni oli ta arvanud, et noorusekihk selle mehe vastu on ammu kustunud ning ei elustu enam kunagi. Nüüd aga lõkendasid ta põsed häbist. Slayter oli ainus, kellel oli läinud korda panna teda meelelt meest ihaldama. Kas ta armastab Slayterit ikka veel? Ei, see pole võimalik.



Ei saa ju igavesti oma tuppa jääda, mõtles Chris peeglist oma välimust uurides. Jumestus oli laimatu ja varjas täielikult unetu öö jäljed. Juuksed seadis ta keerukasse soengusse ning siidkleit oli vallitud nimme nii, et see vastaks ligipääsmatulale kujule.

Tõsi küll, oli juba pisut hilja peituda selle faasadi taha, ütles ta endale kibedusega, kuid tal oli tarvis haarata kas või ölekõrrest, et jääda Slayteri nähes vee peale. Mees ei lase tal seda ööd niipea unustada. Chris surus hambad risti ja astus ukse poole. Tal tuleb kõik ära kannatada, kas või Sophie pärast.

Kui neiu söögituppa astus, tõstis Slayter pea ja noogutas tervituseks. Oma ranges tööülikonnas nägi ta välja mõjukas ja range. Chris püüdis võlinal maha suruda, nihutas endale tooli ja istus.

"Väga mõjukas." Slayter pani lehe käest ning uuris ta soengut ja lihtsat kleiti. "Ent mind sa ei lollita, Chris. Ma pean sind möödunud öö eest tänama. Läks tarvis seitset aastat, et kõik oma kohtadele asetada, ja sina aitasid mul seda teha. Selleks, et romantilistest unistustest vabaneda, on tarvis pisut reaalsust."

Chris ei saanud sellest mõistukõnест päriselt aru. Ta tõusis, et endale kohvi valada, kuid peatus, nähes, kuidas kannu hoidev käsi väriseb.

"Sa ei tohi siia jääda, Chris. Sa saad sellest isegi aru. Võid lahkuda igal ajal."

"Sulle on vaja just seda, eks ole?"

Slayter eiras avalikult Chrise viimast tahet, ent selleks, et sundida teda siit lahkuma, on vaja midagi tugevamat mehe põlgusest.

"Ma eelistan siia jääda," lausus neiu rahulikult. "Vähemalt seniks, kui on saanud selgeks Sophie haigestumise põhjus."

"Väga õilis." Slayteri nägu muutus läbitungimatuks. "Aga võib-olla ei suudeta seda põhjust üldse kindlaks teha."

Chris hammustas huult.

"Kuidas ta end tunneb?"

"Magab veel. Pärast hirmuunenägu ärkab ta alati hilja. Ütlesin missis Lancasterile, et ta teda ei ärataks. Mida sina kavatsed täna teha?"

Ehtne vangivalvur, leidis Chris.

"Tahan minna vaatama, kuidas edeneb minu auto parandamine. Ma ei tohi ju kaua kasutada võõrast sõidukit."

Rohkem ei lausunud Slayter ühtki sõna. Chris oli plahvatuse äärel. Slayter aga ei näinud öösel toimunu pärast üldse muretsevat.

Pärast mehe lahkumist läks Chris üles, et heita pilk Sophiele. Tüdruk magas nii rahulikult, et oli võimatu ta und häirida. Slayter oli öelnud, et arsti soovitusel ei tohi talle öösel juhtunut meenutada.

Öelnud missis Lancasterile, kuhu ta läheb, sõitis Chris asulasse. Väike töökoda näis korralikumana sellest, mida Chris mäletas, ja noormees, kes talle vastu tuli, paistis olevat sõbralik ning abivalmis. Chris rääkis oma mure ära.

"Muidugi vaatan, mis teie sõiduriistal viga on," nõustus noormees. "Kus te peatute?"

Kui Chris nimetas aadressi, täheldas ta, et noormehe nägu kattus tiheda punaga.

"Tähendab, te... te olete Nat... missis Jamesi täditütar?"

"Jaa."

Meister vaatas teda tähelepanelikult. Ilmselt oli ta Natalyga tuttav. Little Martin oli väike asula ja elin tundsids kõik üksteist.



See oli tagasihoidlik ja meeldiv noormees, Chrisi arvates temast paar aastat noorem.

"Kas tundsite minu täditütart?"

Mehaanik noogutas ja punastas veelgi tihedamalt.

"Ta käis siin autot parandamas ja nii saimegi tuttavaks." Mehe näole ilmus nõrk naeratus. "Kui ta oleks mu nõu kuulda võtnud, oleks ta praegugi elus. Ma teadsin, et missis James ei olnud õnnelik, aga..."

Ta pöördus, et lahkuda, ja Chris küsis kiiresti:

"Kas Nataly rääkis teile, et ta on õnnetu?"

"Me kummutasime sageli kahekesi klaasikese. Tema autoga juhtus midagi arusaamatut. Ma ei leidnud sellel mingit viga. Kunagi pani ta ette koos sõitma minna, et leida viga sõidu ajal. Ta rääkis mulle, et on väga üksildane. Hakkasime kohtuma kord või paar kuus. Ei-ei, see kõik oli haruldaselt süütu," sõnas mees, kui oli märganud Chrise iroonilist muiet. "Ta tahtis lihtsalt juttu ajada. Ta meeldis mulle. Ta rääkis, et siin ei saa keegi temast aru. Nataly oli väga üksildane ja õnnetu. Tema mees eiras teda, sest tal oli teisi naisi... Uuri ja ütles, et ta tegi oma elule lõpu depressioonihoos, kuid selles oli süüdi ta mees. Kui see ei oleks teda eiranud... kui oleks armastanud teda nii, nagu naine vääriski..."

Chris nägi ta näol kurbusejälgi, taipas, et noormees oli täditütart lootusetult armastanud, ning tundis talle kaasa.

"Mees keeldus temaga magamast. See algas juba raseduse ajal. Mees olevat öelnud, et Nataly äratab temas vastikust. Ta murdis naise südame."

Chris ei teadnud, kas võib jutukaaslase sõnu uskuda. See kõik oli liiga veider. Nataly kaldus alati valetama, kuid nüüd teadis neiu, et abikaasadel

olid eraldi toad. Kas Slayter kahetses tõesti oma ülepeakaela sõlmitud abielu? Ehk tahtis ta abielu temaga, mitte aga Natalyga? Aga ei, kujutlusmäng võib ju jälle liiga kaugele viia. Slayter ei armastanud teda kunagi tõeliselt.

Chris tänas Nataly noort austajat lubaduse eest ta sõiduk üle vaadata ning lubas talle mõne päeva pärast tulemuste teadasaamiseks helistada.

Enne lahkumist jõudis mehaanik talle veel rääkida, et oli ostnud töökoja parandina saadud raha eest.

Kas ta oli Nataly armuke? Vist mitte. Richard Cortland ei näinud talle mehena, kes on võimeline võõrast naist võrgutama. Pigem olid nende suhted plaatoonilised.

Enne kojuminekut läks Chris kohalikku apteeki. George Goodfellow, kes varem ta täditütret tervist jälgis, ei varjanud oma vastumeelsust igasuguste uinutite ja rahustite vastu ning kunagi ei oleks kirjutanud neid välja Natalyle, kellel oli kalduvus raskemeelsusele.

Apteeker vastas elurõõmsalt, et doktor Goodfellow on läinud pensionile ja nüüd käib väljakutsel doktor Howard.

"Ta elab küla lähedal. Varem oli tal praksis Londonis, kuid pärast naise haigestumist kolis siia. Naine on kõigest kolmekümne kolme aastane, kuid paistab nii, et ta jääb elu lõpuni vigaseks." Apteeker lisas, et arsti kolm last viibivad internaadis. "Ta armastab väga oma lapsi."

Chris jättis viisakalt naeratades hüvasti ja väljus. Tal polnud raske kujutleda, et tööga ja perekonnamuredega koormatud arst võis kirjutada patsiendile uinutit ükanes selleks, et temast kiiremini lahti saada.



Chris ei osanud arvata, kas maksab tema poole pöörduda. Ta mõistis, et Natalyd ei saa nagunii enam ellu äratada, kuid ei suutnud loobuda soovist saada teada tema enesetapu põhjus. Vahest ehk annab see võtme Sophie haiguse põhjuse selgitamiseks.

Koju jõudis ta lantšiajaks. Tüdrukuke istus ja põrnitses toitu tühja pilguga. Ta nägi välja kurb ja väsinud. Selgus, et sel nädalapäeval läheb missis Lancaster pärast lantši koju. Chris nõustus meelsasti tüdruku järele vaatama ning pani talle ette jalutama minna.

Sophie noogutas. Pool tundi hiljem astusid nad mööda Chrisile lapsepõlvest tuttavat rada. See keerles põldude vahel ja viis avarale väljale, kus varem asusid mustlaslaagrid. Algul kõndis Sophie mõnuga lilleväljade vahel. Chris rääkis kogu aeg, arvestamata vastusega. Ta üksnes tahtis kontrollida, kuidas laps ta sõnadele reageerib. Aga kui nad jõudsid välja servale, märkas Chris, et sellele oli ehitatud mitu maja, üks suurem neist aiaga. Sophie peatus, tema keha tõmbus pingule ja nägu kivines.

"Sophie, lapsuke, mis nüüd?"

Chris kükitas tüdruku ette ja vaatas talle näkku. Tüdruku pilk püsis majadel. Neiu järgis ta pilku, kuid ei näinud midagi tähelepanuväärset, igatahes mitte midagi sellist, mis võinuks kutsuda esile lapse säherduse reageerimise.

"Vaataksime ehk neid majakesi lähemalt," soovitas Chris ettevaatlikult. "Ma ei ole neid veel näinud."

Ent Sophie tõmbas oma käe ta peost ja keeldus paigalt liikumast. Ta nõustus järgnema Chrisile alles siis, kui see pöördus tagasiteele.

Mis põhjustas tüdruku sellise käitumise? Kas ei peaks sellest kellelegi rääkima, näiteks Slayterile?

Aga mis siis, kui mees arvab, et ta kasutab Sophiet endale tähelepanu tõmbamiseks?

Kui nad koju jõudsid, nägi Sophie välja väsinud ja õnnetu. Chris viis ta lastetuppa ja pani voodisse.

Päev venis pikkamisi. Neiu ei teadnud, millal Slayter koju tuleb, kui ta muidugi kavatseb täna üldse koju tulla. Varem oli ta laupäeviti töötanud ainult hommikupoolikul. Chrisil tekkis kindel arvamus, et nüüd püüab mees teda vältida. Ta oli saanud teada kõik, mida ta teada tahtis – et ta neidu endiselt erutab.

Samas meenus talle lubadus Nataly asjad üle vaadata. Ta läks üles, tõmbas sügavalt hinge ja lükkas täditütre toa ust. Magamistuba oli kujundatud vastavalt Nataly maitsele, valdavalt kirevates toonides. Tohutu kapp hõivas terve seina.

Paar tundi hiljem oli Chrisi ümber põrandal mitu rõivavirna. Õhk oli läbi imbunud Nataly meelislõhnade raskest hõngust. Tuli avada koridori ja vannitoa uksed. Täditütar ei säästnud kunagi raha hilipute soetamiseks, kuid miks pidi üksik hüljatud naine ostma endale kokku nii palju rõivaid? Ja kas ta oligi nii üksildane?

Valkne krabin pani Chrisi pöörduma. Ukseavas seisis Sophie, hirmuilmne näole tardunud. Nähes, et Chris tema poole vaatab, laskis tüdruk kuulda-vale käheda kurguhäälitsuse ja jooksis ta juurde.

Chris paltas ja kiigutas teda, püüdis rahustada. Laps peitis katkendlikult hingates näo ta pluusi. Kulus hulk aega, enne kui neiu taipas – tüdruk püüab tema lõhnaõli lõhna, mis oli võrreldes Nataly omaga kergem ja värskem. Peagi lakkas laps värisemast ja laskis end põrandalt üles tõsta.

Tüdruk süles, astus ta ukse poole, kuid samal



hetkel ilmus lävele Slayter. Ta silmis oli metalliläige, lõualihased liikusid.

"Mida teie siin teete?"

"Nataly oli minu täditütar," hakkas Chris seletama. Millegipärast varjas ta, et missis Lancaster oli palunud tal seda teha. "Kas ei ole siis loomulik, et ma püüan teada saada tema... teo põhjust?" Ta ei tahtnud Sophie kuuldes öelda sõna "enesetapp".

"Püüad leida seletust tema toast?" küsis mees pilkavalt. "Nataly viibis oma voodis sama vähe aega nagu minu omas." Ta heitis Chrisile pahase pilgu. "Võib-olla tahtsid teada just seda? Kas mitte see ei olnud üks sinu tagasituleku põhjusi?"

Chris vaatas talle mõistmatult silma. Äkki koitis talle. Samal ajal, kui tema arvas, et Slayteri ükskõiksus tõukas Nataly meeleheitlikule teole, vihjab mees, et täditütar ei olnud nende kooselust huvitatud. Kus on siis tõde?

Kuna Chris ei tahtnud Sarah'ga kokku saada, läks ta tema järgmise külaskäigu ajaks oma koju. Eili tarvis maja üle vaadata ja otsustada, mida on seal tarvis parandada. Maja oli muutunud peaaegu täiesti elamiskõlbmatuks, kuid neiu tahtnuks seda säilitada. Nostalgia? Ta käib ju nüüd Inglismaal harva. Ent ta ei jää ju igavesti modelliks. Pealegi elab läheduses Sophie. Oma kodus elades võib ta tühikut külastada nii sageli, kui soovib.

Samas nägi ta mõttepilgu ees Sophie kõrval Slayterit. Paraku tuleb tal jääda alatiseks selle mehe elutses servale ja sellega leppida, sest Nataly oli teda määranud oma tütre hooldajaks.

See mõte kajas ta südames valusalt vastu. Kas täiesti mõttes Nataly välja selle Machiavellit vääriva salakavala plaani, et põhjustada ka pärast surma talle alalisi plinu?

Chris raputas pead ja püüdis keskenduda. Viimasel ajal oli ta kuulnud vastandlikke jutte, mis ei tahtnud juhtunust kuidagi tervikpilti anda. Näiteks rääkis Richard Cortland, et Slayter hülgas naise selle raseduse ajal. Slayter aga kinnitas – tõsi küll, esitamata ühtki tõendit –, et just Nataly eiras abi-kaasakohustusi. Aga võib-olla oli Nataly käitumise põhjuseks abikaasa truudusetus?

Kui Chris maja juurde jõudis, ei olnud ta suutnud välja mõelda ühtki seletust Nataly traagilisele teole. Juba päris noorena mõistis ta Slayteri ebatavalist seksuaalset ligitõmbavust. Ehk hakkas ta seepärast naist petma. Saavutanud võidu Nataly üle, kaotas ta tema vastu huvi ja hakkas jahtima teisi naisi?



Sooja juunipäikese kirkastes kiirtes näis maja masendavalt mahajäetuna. Selle kordaseadmiseks kulub terve varandus, leidis Chris, kui oli sisse astunud. Köök on liiga kitsas. Seda tuleb ümberehitamise teel laiendada. Söögituba näeb välja väga süngelt.

Ent kui Chris oli toad läbi käinud, hakkas ta pika-peale kujutlema, mida siin on tarvis teha, ning need kujutluspildid rõõmustasid teda. Kui maja on omandanud elamiskõlbliku välimuse, on väga meeldiv Sophie siia tuua. Nad veedavad kahekesi pikki õhtuid, räägivad paljudest asjadest... Kui Sophie jälle rääkima hakkab.

Ta hakkab rääkima! Peab ju olema vahend, mis ta ravib, vaikimise maailmast välja toob. Praegu aga ärritas Chrise tema enda jõuetus. Tahtmine tüdrukut aidata oli nii tugev, et ta oli nende päevade jooksul, seda isegi tunnetamata, lapsesse kiindunud.

Chris leidis tüdrukus tädi Elizabethi jooni. See aga, et Sophie temaga nii sarnanes, sidus neid nähtamatu niidiga. Juba mitmendat korda mõtles ta sellele, et nende sarnasus võis täditütart ärritada. Nataly ju vihkas teda ja ei olnud oma ema kunagi tõeliselt armastanud.

Chris ohkas ja läks ülakorrusele. Astmed kriuksusid tõrjuvalt ja käsipuud kõikusid ähvardavalt. Ülal läks ta vaistlikult oma tuppa. Pilk langes riiulile. Ühtlastes raamatuuridades oli siin-seal tühikuid. Kas keegi oli siit Sophiele raamatuid võtnud? Vaevalt et Nataly seda tegi. Täditütrelle ei meeldinud lugeda. Chrisile tuli meelde, kuidas ta salaja teki all nuttis, kui Nataly oli ta lemmikraamatu lõhki kiskunud ning rõõmustas õelalt tema kurvastamise üle. Ega ometi Nataly nii palju ei muutunud, et hakkas tütrele ta raamatuid lugema? Seda oli raske uskuda.

Chris arvas ikka veel, et Nataly määras ta tütre hoidajaks mingitest kurjadest kavatsustest lähtudes. Kullap teadis ta, kui raskelt mõjub talle taas-tahumine Slayteriga. Ta oli kõike ette näinud.

Chris ohkas raskelt ja istus voodile. Mida muud tal Natalylt oodata oligi? Nüüd oli saatus seadnud ta silmitsi oma tunnetega, mida ta oli paljude aastate jooksul iseendagi eest varjanud. Teisi mehi ta ei olnud, sest ta ei suutnud Slayterit oma südamest välja kihutada.

Jah, ta lahkus siit, lahkus kaugemale, rajas endale uue elu, kuid see elu oli mitmes mõttes viljatu. Oma isa tõttu oli tal tulnud kohtuda paljude meestega. Nende hulgas oli nägusaid ja seksikaid, kuid ükski neist ei jätnud ta hinge sellist jälge nagu Slayter. Ta armastab seda meest ikka veel. Kuid mitte üksnes. Viha, valu, lha ning mis peamine – terav kurbus selle pärast, et talle lõpmatult kallis inimene teda enam ei vaja... see kõik täitis ta hinge.

Neli hakkas väikeses toas ringi kõndima. Ta vihkas iseennast ja Natalyd. Möödunud ööl tangles ta armastust janunev keha mehele vastu. Tema rikkalikud seksikogemused, mis Slayter arvas tal olevat, olid puhtakujuline fiktsioon. Neiu töötas endale, et mees ei saa seda kunagi teada. Vastasel korral hakkab Slayter tema üle irvitama ja seda tema vastu kaotama.

Akitselt hakkas toa kitsus teda hirmutama. On see tõesti klaustrofobia, kinnise ruumi kartus? Neiu rutas ukse poole ning müksas kiirustades ta teele jäänud kirstu.

See nihkus hoobist kõrvale ning ta nägi põrandal lebava meestolipsu serva. Chris tõstis selle üles. Tavaline lips. Neli libistas sõrmed sellest üle. Kallis



materjal. Kuidas see siia sattus? Vahest oli see Nataly isa oma? Aga ei, selleks oli see liiga us. Chris riputas selle kapiukse külge ja lahkus toast.

Oli aeg laenatud auto tagastada ja uurida, kuidas edeneb tema enda sõiduki parandamine. Kui sellest asja ei saa, tuleb võtta siinviibimise ajaks auto laenutusest.

Töökojas kuulis ta, et auto on parandamisel ja mingit olulist viga sellel ei ole. Kulub veel kaks päeva, ütles Richard oma piinliku naeratuse saatel.

Chris jättis huvasti ning sõitis kohaliku kinnisvaramaakleri Harold Davise väikese kontori juurde. Mees rõõmustas teda nähes ja kutsus ta lantšile. Chris kõhkles, kuid lõpuks nõustus. Ühtlasi võttis ta nõuks välja uurida, kes võiks ta maja remontima hakata. Kui neiu ütles, et tahaks autot tagastada, vehkis Harold kahe käega.

"Võite seda kasutada seni, kuni teie oma on paranduses. Õde tuleb tagasi alles kuu aja pärast."

"Te olete väga suuremeelne." Chris naeratas. "Ma kohe ei tea, kuidas teid tänada."

"Sellega, et võtate vastu mu kutse lantšile ja tuleval nädalal lõunastate koos minuga," vastas mees kiiresti.

Mõlemad puhkesid naerma. Chris taipas, et Harold kuulub seda tüüpi meeste hulka, kellele meeldib, kui temaga on kaasas nāgus naisterahvas. Kui viimane on pealegi üldiselt tuntud, on ta rõõm piiritu.

Kui selline mees abiellub, valib ta kindla peale seltskondliku positsiooniga neiu. Ta seab alati enda huvid esiplaanile. Sellele vaatamata on ta seltsiv noormees ja meeldiv jutukaaslane. Lantš koos temaga aitab nukraid mõtteid kõrvale juhtida. Nii mõtles neiu, kui läks koos Davisega ta auto juurde. Ta

huvitelt ilmus kerge naeratus, kui nägi uut BMW-d.

"Eesinduslik auto on minu töös vajalik," seletas Harold mulates. "See aitab kliente võluda."

Mees viis ta väikesesse restorani, mida ta ei olnud varem näinud ja mis, nagu selgus, oli üpris mainekas, kui otsustada selle juurde pargitud autoderivi järgi. Chris taipas sõnadetagi, et see oli kohalike kuulsuste kogunemiskoht.

Selle asutuse avamisel on olnud mängus ka minu saat, sõnas Harold, näol rahulolev ilme. "Müüsin selleks tavalise elamu. Selle omanikeks on väga energiline noor paar, kelle eriala on nüüdisaegne prantsuse köök. Loodetavasti hakkab see teile meeldima."

Chris täheldas, kui hoolikalt oli siin säilitatud õdusa maakodu õhkkond.

Nad võttis vastu noor naine. Harold tutvustas teda Sally Webbina, kes koos mehega seda restorani pidas.

"Paul olendab köögis, mina soetan toiduaineid ja hoolitsen raamatupidamise eest," seletas Sally naeratades.

Nad ajasid pisut juttu ja läksid siis baari jooke jooma. Beejärel juhatas Sally nad lauda. Roogade valik ei olnud suur, kuid piisavalt mitmekesine.

Nad ootasid tellimuse täitmist, kui sisenes pikk heledapäine mees. Laiaõlgsena ja nāgusana kõitis ta Chrise tähelepanu. Talle näis, et mees on millegipärast ärevil. Heledates juustes võis täheldada halli, kuigi välimuselt ei olnud ta üle neljakümne. Haroldit nähes mees naeratas ja suundus tema poole.

"John!" hüüdis Harold tervituseks. "Oled siin üksinda?"

"Nagu tavaliselt."

"Kui Chrisil midagi selle vastu ei ole, võiksid meiega kampa lõõa?" pakkus Harold.



Chris noogutas. Miski selles mehes meeldis talle. Pealegi adus ta vaistlikult, et John on elanud üle mingi õnnetuse. Olgu ta kes tahes, Harold nähtavasti hindas teda. Aga ta võis olla ka maakleri võimalik klient.

Ent neiu jahmus, kui Harold uut lauakaaslast esitles.

"Chris, saa tuttavaks doktor John Howardiga. Ta elab siinsamas lähedal."

"Väga meeldib." Chris naeratas automaatselt. "Jah, ma tean."

See siis ongi doktor Howard. Seesama, kes Natalyle uinuti välja kirjutas. Oli see mehe kammitsetud käitumise põhjus? Tal oli masendunud ilme. Täitsa paslik mehele, kes määras patsiendile ravimi, mille tarvitamisel see suri.

Chris mainis nagu möödaminnes, et ta on Nataly täditütar, ja märkas, kuidas Johni nägu muutus.

"Tõeline tragöödia," sõnas Harold. "Aga see väene väike tüdruk – kuidas on temaga, Chris?"

"Mul on raske otsustada. Tunnen teda väga vähe. Kui palju võimalusi on selleks, et ta jälle rääkima hakkaks?" küsis ta Howardilt ja rõõmustas võimaluse üle kuulda asjatundja arvamust.

"See oleneb paljudest asjaoludest." Mehe hääli kõlas vaikselt ja pingeliselt.

"Millistest asjaoludest?" Chris otsustas ilmutada visadust.

"Kas tuleb saada teada psühhotrauma põhjus? Kindlasti on see seotud Natalyga. Minu täditütar..." Neiu vaikis. Teda hämmastas järsk liigutus, millega arst klaasi ümber lükkas. Mahl voolas laudlinale.

Johni nägu kahvatas sama valgeks, nagu laudlina, ning Chris tundis end erutuse tõttu halvasti.

John vabandas katkendlikult. Harold kortsutas kulmu. Chris võttis kokku kogu jõu, et hoiduda edasisealt küsitlusest.

Paari minuti pärast rääkis ta juba lõbusaid lugusid elust New Yorgis. Harold naeris ja isegi John naeratas nergalt. Selleks ajaks, kui toodi tellitud road, olid nad ärajää plinliku vahejuhtumi juba unustanud.

John ja Harold kuulusid ühte kampa ning Chris kuuldas huviga nende arutlusi viimase jahiretke üle. Hetamatult aga tundis ta endal kellegi pilku ja pööras pead.

Need oli nelu kord kahvatada. Kolm lauda neist samal istus Slayter koos kahe mehega, kes olid valmuse järgi otsustades äritegelased. Nendega oli kaasas nägus brünnett daam. Kõik neli vestlesid elavalt, ent kui Chrisi pilk peatus Slayteri näol, süttisid mehe silmis sädemed ja ta huuled kõverdusid pühavaks muigeks. Chris viis esimesena pilgu kõrvalt, lootes, et mees ei märganud ta põskedele valgunud reetlikku puna.

Kas on see brünnett? Muudel asjaoludel pidanuks Chris oma kiivusetorget naeruväärseks, nüüd aga... Ta püüdis edutult keskenduda lauakaaslaste jutule.

Slayter tõmbas endale ikka ja jälle ta pilgu nagu magnet. Mitu korda tõstis ta pead ja nende pilgud kohtusid. Ta nägi, kuidas brünnett tema poole pöördus, naeratas ja midagi ütles.

"Oo, ma ei teadnudki, et Slayter on siin," ütles Harold, kui oli nelu pilgu suunda märganud. "Temaga on kaasas kaks "Franconi" tegevdirektorit. Küllap arutavad järjekordset lepingut."

Harold seletas, et "Francon" on Prantsuse firma,



mis tegutses Slaytoni kompaniiga ühisel turul. Viimane oli müünud prantslastele mitu patenti.

"Aga see tüdruk?" küsis Chris ükskõiksel toonil.

"Slayteri sekretär," vastas Harold.

Chris tundis peapööritust. Mis see nüüd olgu! See ei tähenda veel, et tüdruk oleks Slayteri armuke. Silmapiiril on ju veel Sarah.

Ta rõõmustas, kui lantš viimaks lõppes. Sama näis tundvat ka John Howard. Väljumisel kuulis Chris ta kergendusohet. Vist ei maksaks temalt Nataly kohta enam midagi küsida, kuid äkilise impulsi ajel hoidis ta arsti varrukast tagasi.

"Palun, kas me ei võiks kohtuda?" küsis neiu vaikselt. "Ma pean teiega rääkima Natalyst."

Mees tardus hetkeks paigale.

"Mina... ma helistan teile," sõnas ta järsult. "Nüüd aga pean tõesti minema."

"Ta paistab olevat piiri peal," ütles Harold kaas-tundlikult. "Pole ka ime. Ta naine on tegelikult invaliid. See ei ole normaalsele mehele lihtne. Mõistagi ei kavatse ta naisest lahutada. Ta naine on väga rikkast perekonnast. Enne, kui ta haigestus, oli mehel erapraksis. Töö, mida ta praegu teeb, ei too sisse kuigi palju raha, aga John on harjunud teatud elustandardiga."

Haroldi kommentaarid Chrisile ei meeldinud. See võis olla ta isiklik arvamus. Howard ei tarvitsenud olla nii merkantiilne. Vähemalt temale sellist muljet ei jäänud. Ent mehed mõtlevad alati naistest erinevalt. Naised on valmis armastatud meeste heaks ohvreid tooma, kuid mehed peavad seda harva meeles.

Haroldi kontoris arutlesid nad tööde üle, mida Chrisi meelest oli vaja tema majas ette võtta. Harold

teadiski mitut remondifirmat ja lubas Chrisi aidata koduga läbirääkimisel.

"Aga siis võib juhtuda, et tulevikus on meil sinu teid sagedamini näha?" ütles mees, kui teda auto juurde saatis.

Enne ärasõitu kutsus Harold ta lõunasöögile. Tema sõbrad pidid peagi tähistama tütre täisealiseks saamist ja ta tahtis, et neiu temaga kaasa tuleks. Pidu pidi peetama laupäeval. Chris ütles, et teatagi talle hiljem oma plaanidest. Ta ei tulnud ju Little Martinisse lõbutsema... Ometi avanes talle võimalus lahkuda kas või vähekeseks ajaks majast, kus ta oli sunnitud elama, ning vältida Slayteri piinavat lähedust.

Kui ta tagasi jõudis, tegi Sophie lõunauinakut. Sarah oli läinud. Missis Lancaster kergitas kahtlevat kulme, kui Chris päris õppetundide tulemuste üle.

"Sarah käitub lapsega liiga närviliselt. Talle on väga lahtis, et Sophie teeks kiireid edusamme. Minu meelest tahab ta iga hinna eest Slayterit üllatada."

Chris imestas pisut selle avameelsuse üle, ent leidis, et majapidaja ei tea minevikusündmustest midagi ja peab teda Jameside perekonna liikmeks. Huvitav, kas Nataly oskas ette näha, kuidas hakkas Chris Slayteri juuresolekul kannatama?

Kas ta seepärast määraski mind oma lapse hooldeajaks? küsis Chris endalt juba mitmendat korda. Jätkumata mingile otsusele, läks ta Sophie tuppa.

Tüdruk magas veel. Enne uinumist oli ta voodis lahkunud joonistanud ning paberilehed vedelesid põrandal. Neiu hakkas neid üles korjama – ning jahmus



üht neist vaadates. Väike laps seisis suurema vastas. Kleitide järgi otsustades olid mõlemad naissoost. Suurema nägu moonutas nii kohutav grimass, et Chrisil hakkas kõhe. Äkitselt taipas ta, et joonistus kajastas seda hetke, millal tüdruk tummaks jäi. Ükski teine pilt sellega ei sarnanenud.

Neiu kummardus ja paitas Sophie heledaid juukseid. Vaene Sophie. Kui ta oleks minu tütar. Minu ja Slayteri... Chris pahandas enda peale, läks oma tuppa ja pani joonistuse kappi. Ta tahtnuks näidata seda Slayterile, kuid kartis, et mees peab tema kahtlusi naeruväärseteks ja lükkab need tagasi.

Sellest kinnismõttest hõivatuna väljus Chris majast ja hakkas aias ringi hulkuma. Rada viis teda maalilise tiigi kaldal asuva lehtla juurde. See paik oli Chrisile alati meeldinud. Väikese rajatise eraldatus peibutas teda ning ta astus selle poole. Näis, et selles elegantses, igast küljest puudega ümbritsetud lehtlas elab mingi iidne vaim.

Lehtla ei olnud lukustatud ja Chris astus sisse. Sellest ajast peale, kui ta siin viimati käis, oli toimunud väikesi muudatusi. Tugitoolid ja diivanid olid saanud uue katteriide. Päris noorena kujutles Chris end Victoria-aegseks leediks, kes istub tiigi ääres kokkupandaval toolil ning joob tuliseist ja arglikest austajaist ümbritsetuna keskpäevateed.

Unelmaisse süüvinuna võpatas ta äkitselt, kui kuulis Slayterit oma nime nimetavat. Mees seisis lehtla ukseavas.

"Mida sina siin teed?" küsis ta ehmunult ning kutsus sellega esile mehe pilkemuige.

"Üldiselt on see minu aed," venitas Slayter. "Aga sina?"

Chris kehtas ebamääraselt õlgu ning tundis,

kuidas ta pulss oimul kiiremini lööma hakkas.

"Mind on alati siia tõmmanud."

Liiga hilja meenus talle, kuidas nad kunagi jätku lahvatanud suvise paduvihma eest lehtlasse varjule jooksid. Chrisi õhuke linane kleit oli saanud läbimärjaks ning ta märkas, et Slayter teda üksisilmi vaatab. Ta langetas pilgu ja nägi, et ta rinnad tulevad märja riide all selgelt esile.

Seekord suudles noormees teda esimest korda tõelise kirega. Ta sõrmed liikusid mööda neiu keha ning puudutasid õrnalt ta prinke rindu, mis rääkisid ta õidepuhkenud naiselikkusest...

Chris rebis end minevikumõttest lahti.

"Kas jäid lantšiga rahule?"

Slayter ootas vastust.

"Väga," vastas Chris jahedalt. "Aga sina?"

"Praktilises mõttes läks see korda, nagu kahtlemata sinulgi. Kaks võimalikku armukest ühe päevaga – see ei olegi paha. Ent muuks kui armukeks ei kõlba neist kumbki. Harold otsib veel sada aastat endale elukaaslast. Ta tahaks abielluda aristokraadiga. John Howard ei jäta kunagi oma maist maha. Aga sul on ju alati olnud nõrkus abielumeeste suhtes, eks ole?"

Chris ei osanud paugupealt arvata, mis oli meest pahandanud, kuid tunnetas, et see kõrvetas teda nagu kuum kõrbetuul. Ta kogus julgust ja sõnas pilkavalt:

"Kunagi ihaldasid ka sind, Slayter... Mäletad?"

Järgmisel hetkel taipas ta, et on öelnud midagi liigset ja hammustas keelt, kuid Slayter naeratas kibedalt.

"Oo jaa, ma mäletan kõike väga hästi. Kuidas ma tahaksin, et seda ei oleks olnud." Mees astus



lähemale ja ta hingamine kõrvetas neiu kaela. "Ma mäletan kõike."

Slayter kummardus ta kohale ja enne, kui neiu jõudis taanduda, surus ta jõuga diivanile.

"Miks sa niiviisi pabistad, kallis?" lausus ta pilkavalt. "Küllap oled sattunud tuhandeid kordi sääras-tesse olukordadesse pärast seda, kui esimest korda siia lehtlasse astusime." Rāpane vihje solvas Chrisi hingepõhjani. "Jaa, meeldiv on meenutada... ehmunud läbimärg tüdruk... kellel ei olnud isegi rinna-hoidjat."

"Jäta järele!"

See oli valus. Slayter tallas porri mälestused, mida neiu oli hoolikalt hoidnud, püüdis hävitada mitte üksnes tema minevikku, vaid muuta kõik ilusa lihtlaseks seikluseks.

Mees oli nii lähedal, et Chris tundis ta lõhna. Neiu püüdis endale kinnitada, et ta on juba täiskasvanud naine, kes suudab end säherdustes olukordades kontrollida. Miks ta siis tundis end plikana, kes ra-beleb iha ja hirmu vahel?

"Järele jätta?" Slayter kergitas imestunult kulme. "Ma ei ole ju veel alustanudki ja sa ei taha, et ma järele jätaaksin?"

Neiu pöördus kõrvale, et mitte talle näkku vaa-data, kuid Slayter pööras ta ümber ja surus järsult enda vastu.

"On mul õigus?" nõudis ta vastust.

Hetkeks näis Chrisile, et mehe häälest kostab kirge, kuid leidis samas, et see on pelgalt ta kujutlus-võime vili. Chris võttis kogu jõu kokku ning sundis end mehele otse silma vaatama.

"Mida sa minult tahad, Slayter? Mida sa soovid minult kuulda? Et ma sind ihaldan?"

"Jah, pagana pihta! Jah! Sa oled minu võlglane, Chris!" Viimaste sõnade juures Slayteri hää l võpa-tas ning ta silmis kiiskas viha.

Chris oli vastamiseks liiga jahmunud. Tema on mehele võlgu?!

"Sa oled mulle võlgu," kordas mees nagu loitsu.

Mehe huuled puudutasid ta kaela ning keha rõhus teda oma raskusega. Slayter oli erutatud. See oli nii ootamatu ja seletamatu, et Chris ei leidnud jõudu enda kaitsmiseks. Mehe suudlus oli raevukas, ent kutsus esile sellise vastureaktsiooni, et neiu suutis üksnes rambelt oiata.

Ma olen kadunud, täielikult ja lõplikult kadunud, suutis Chris mõelda, sulades puudutustest... ihast... armastusest...

"Slayter!"

Sarah' hää tungis äkitselt Chrisi teadvusse. Ta tõmbus vaistlikult eemale. Slayter tõmbas raskelt hinge ja ta silmaterad laienesid – vihast või kirest. Neiu oli piisavalt kogenud teadmaks, et mehed ei pea tingimata armastama või austama seda, keda nad ihaldavad. Chris hüppas püsti ja astus sammu tagasi.

"Vaata kus sa oled," kuulis ta Sarah' pirtsakat häält. "Otsisin sind kõikjalt. Täna peame minema õhtu-söögile..."

"Jah, ma mäletan. Mida uut on su tegelemises Sophie'ga? Kas on märgata mingit edu?"

Mehe rahulik hää kinnitas Chrisile veel kord, et too ei tunne tema vastu mingit huvi.

"Oh ei. Kõik on endistviisi."

Chris leidis endas jõudu neiu poole pöördumi-seks. Avalik vaenulikkus, mis Sarah' silmist õhkus, pani teda huuli kokku pigistama.

"Näib, et tüdrukut häirib teie kohalolek." Sarah



vaatas Chrisile otsa ja pöördus siis Slayteri poole. "Kui tahad kuulda minu arvamust, siis vabane temast võimalikult kiiresti. Sophie ei parane, kuni see isik siin viibib ja tüdrukut ärritab."

Chrisil jäi hing kinni. Ta ootas, et Slayter Sarah'ga nõustub.

"Ma ei saa seda teha," sõnas Slayter tema hämmastuseks. "Nataly valis ta tütre hooldajaks..."

"Ainult jumal teab, miks ta seda tegi," katkestas Sarah ärritatult. "Nataly ei oelnud eluajal tütrele ühtki head sõna." Ta pöördus ja avas ukse. "Kohtume hiljem, Slayter."

Chris imestas, miks oli Sarah'il tarvis otsida Slayterit just praegu, kui õhtusöögini oli veel palju aega. Vahest tahtis ta tõestada potentsiaalsele rivaalile, kui lähedane on ta Slayteriga. Äkki tundis Chris end üksiku ja kaitsetuna. Võib-olla on Sarah'il õigus ning ta avaldab tõesti Sophie'le halba mõju. Silmi tõstmata pomises ta vaikselt:

"Mina ei saa ka aru, miks Nataly mind tütre hooldajaks määras." Seejärel ei suutnud ta vastu pida ja heitis mehele kõõrdpilgu.

Mehe nägu kahvatas päevituse all.

"Jäta järele, Chris," ütles ta külmalt. "Me mõlemad teame, miks ta seda tegi."

Slayter pöördus ja väljus enne, kui neiu jõudis kas või sõnakesegi lausuda, ent Chris rõõmustas selle üle, et ta lahkus. Ta teadis... teadis, mida neiu tema vastu tundis. Teadis, aga jäi tema piinade suhtes ükskõikseks. Ilmselt vihkab mees teda samuti, nagu Natalyd.

Ta tahtnuks põgeneda, põgeneda Slayterist tuhandete miilide kaugusele, kuid ei võinud seda teha Sophie pärast. Ta pidi jääma siia ja taluma kõike, mis talle osaks langeb.

Sel õhtul heitis Chris varakult voodisse, kuid uni ei tulnud. Neiu lebas pimeduses ja ootas Sarah'ga õhtustama läinud Slayterit. Kõik need aastad oli ta end petnud arvamusega, et armastus on lahtunud ja teda ei seo selle mehega enam midagi peale ebameeldivate mälestuste. Ent mõne viimase päeva jooksul oli kaitsekest, mille ta oli endale rajanud, põrmuks varisenud.

Kell oli juba kahe lähedal, kui ta kuulis Slayteri autot õue sõitmas. Alles siis suutis Chris uinuda. Enne seda aga läbis teda kiivusetorge, kui kujutles Sarah't Slayteri embuses.

Jah, see mees teab kindlasti, miks Nataly nii talitas. Kui ta ainult saaks lahkuda... Aga tuli mõelda Sophiele, kes astus ta ellu ootamatult ja kellesse ta oli juba jõudnud kiinduda. Tüdruk näis teda vajavat. Aga võib-olla peab ta soovitavat tegelikkuseks?

Kõik need mõtted jätkusid ka hommikuse riietumise ajal. Miks peaks Sophie hakkama rääkima temaga, kui seda ei suuda saavutada kutseline psühholoog?

Chris läks lastetuppa. Sophie oli juba ärkvel ja naeratas talle vastu. Neiu süleles teda, kuid võpatas ja tõmbus eemale, kui kuulis ust avanevat.

Tuppa astus Slayter, ranges tööülikonnas. Ta vaatas paar sekundit neid mõlemaid. Tema veetlus lõi Chrise hingetuks.

Sophie, kellel ei olnud mõistagi täiskasvanute suhetest aimu, säras isa nähes.

"Sõidan täna ära." Slayter vaatas neiule otsa. "Vaevalt ma lõunaks tagasi jõuan."



Jälle Sarah? Chris tahtis kõrvale pöörduda, et mees ei näeks ta pilku.

"Ah jaa, oleksin peaaegu unustanud," lausus Slayter harjumuspäraselt sõnu venitades ja ta näole tekkis kummaline, rahunusttekitav ilme. "Hommikul tuli sulle mingeid kirju."

Mees tõmbas taskust hooletu liigutusega mõne ümbriku. Muidugi, Chris oli jätnud agendile oma aadressi. Ta võttis kirjad pihku. Ülemine libises ta sõrmede vahelt vaibale. Kahvatusinisel ümbrikul nägi ta saatja aadressi ja naeratas tahtmatult.

"Sa oled ikka veel Thorntoniga seotud?"

Mehe häälest kostev ärritus naelutas Chrisi paigale. Neiu tõstis küsivalt kulme.

"Kuulsin, et ta on naise võtnud."

"Jah... ja tal on poeg."

Chris ei suutnud mõista, mis põhjustas Slayteri ärrituse. Ta teadis, et Slayter ja Ray ei käinud läbi, kui viimane siin elas, kuid selliseks reageeringuks ei näinud ta mingit põhjust.

"Sa oled väga kinnine inimene, Chris." See ei sarnanenud küll komplimendiga. "Kas ta naine..." Helises telefon. Mees katkestas lause. "Ma ootasin kõnet," ütles ta järsult. "Vabanda."

Kui ta oli läinud, vaatas Sophie neiule ebalevalt otsa. Kuigi laps ei rääkinud, sai ta ometi kõigest aru. Chrisi valdas süü- ja abitusetunne. Ta sundis end naeratama ning pani käe ümber lapse õlule ölgade.

Tüdruku vastunaeratus pani ta südame võpatama. Selles oli midagi väga tuttavat, aga see polnud Slayteri ega Nataly naeratus. Mälus vilksatasid mõned viirastuslikud mälestustekatked, kuid need kadusid otsekohe.

Pärast hommikueinet luges ta Ray kirja läbi. See oli täis teravmeelset loba ning sisaldas kutse tulla nende perele külla. Kirjale olid lisatud pildid. Neil kõigil oli ta naine Diana ja poeg Jeremy, kes oli saanud juba kolmeaastaseks. Laps lausa säras pildidel. Nähes Sophie uudistavat pilku, näitas Chris talle üht piltidest.

Sel hetkel astus tuppa missis Lancaster.

"Issake, milline armas väike poiss," ütles ta üle Chrisi õla vaadates. "Ta tuletab mulle kedagi meelde, aga mitte ei tule pähe, kes see võiks olla."

"Tema isa elas varem siin lähedal ja Jeremy on väga tema nägu, kuigi silmade ja juuste värv on emalt," selgitas Chris.

Nad ajasid veel mõne minuti juttu. Siis pani Chris Sophiele ette aeda minna, et missis Lancaster saaks häirimatult majas toimetada.

Eelmisel päeval oli Chris toonud oma majast mõne raamatu ja lippas üles neid ära tooma. Pool tundi hiljem tõstis ta juhtumisi pilgu lehelt ja tabas tüdruku innustunud pilgu. Karupoeg Puhhi lood meeldisid nähtavasti Sophiele samuti, nagu talle endalegi lapsena.

"Ma loen selle peatüki lõpuni ja siis tänaseks aitab," ütles ta naeratades.

Chrisile oli saanud üsna kiiresti harjumuseks Sophiega rääkida, nagu ootaks ta, et tüdruk talle vastab, ent sellel olid juba välja kujunenud oma suhtlemisvahendid.

"Nüüd aga on mul aeg võimelda," sõnas Chris ja sulges raamatu. "Tahad vaadata?"

Igapäevased kehalised harjutused olid osa tema elust ja kui Sophie noogutas, ulatas neiu talle käe.

"Siis läki. Täna võimlen aias. Siin on väga mõnus."



Aga ma pean tooma toast magnetofoni ja kasseti."

Seni, kuni Chris riietus lühikestesse pükstesse ja T-särki, jälgis Sophie teda tähelepanelikult. Samas tuli Chrisile mõte.

"Sa võid proovida lihtsamaid harjutusi kaasa teha. Kui tahad, lähme sinu tuppa ja sa riietud samuti ümber."

Sophie noogutas jälle ja nad läksid koos lastetuppa.

Aias näitas Chris talle kõige lihtsamaid harjutusi, mida tüdruk võis hõlpsasti kaasa teha. Tema rõõmuks suhtus Sophie sellesse tegevusse täie innuga. Lapsel oli loomupärane rütmikutunnetus, mis aitas tal kiiresti kohaneda. Chris oli meelega valinud lindi lõbusate laulukestega.

Oli möödunud umbes pool tundi, kui Chris kuulis äkki mingit kõrvalist heli. Neiu ei uskunud oma kõrvu. Ta jätkas võimlemist ja piilus Sophie poole ning ta süda hüppas rõõmust, kui selgus, et ta ei olnud eksinud. Sophie laulis tõesti kaasa.

Chris ei teadnud, mida nüüd teha. Ühelt poolt valdas teda meeletu soov tüdruk süle kahmata, ent teiselt poolt taipas ta, et Sophie võis laulda puht masinlikult, seda isegi märkamata, ning sellele tähelepanu juhtimine võis põhjustada soovimatuid tagajärgi. Seepärast jätkas Chris võimlemist, nagu ei oleks midagi juhtunud, ja püüdis tüdruku eest oma ärevust varjata.

Ent Sophie laulis kaasa ainult ühele viisile. Chrisile meenus, et see laul oli olnud veidi enne Nataly surma ebatavaliselt populaarne. Kas sellel ei ole mingi seos? Ta pidi tingimata kellegagi rääkima. Slayter on alailma tegevuses. Sarah'ga ta ilmselt ühist keelt ei leia. Aga mis siis, kui pöörduda doktor Howardi

poole? Ta elab lähedal ja temaga on kerge ühendusse astuda.

Tund hiljem ütles neiu endale, et arst ei ole nagoonii kodus. Ometi otsis ta välja Johni telefoninumbri ja valis selle, süda erutusest puperdamas.

Tema kergenduseks võttis mees otsekohe toru. Chris tutvustas end.

"Kas saate minu poole tulla?" küsis ta. "See puudutab Sophiet... Juhtus kummaline lugu... Äsja kuulsin teda laulmas..."

Chris jäi vait. Ta kartis kuulda iroonilist märkust, kuid Howard võttis teadet täiesti tõsiselt.

"Tulen kohe," ütles arst kindlalt.

Chris pani toru ära ja läks majapidajat otsima.

"Ma ootan doktor Howardit," ütles ta, kui oli leidnud missis Lancasteri köögist, ja üllatus, kui auväärne matroon pahaselt kulmu kortsutas.

"Kas ma tegin midagi valesti?" küsis Chris ebaolevalt. "Mul on tarvis rääkida temaga Sophiest."

Neiu seletas lühidalt, mis oli juhtunud, ning missis Lancasteri nägu silenes otsekohe.

"Jah, oleks vist õige rääkida just temaga," nõustus ta. "Doktor Howard on lastehaiguste asjatundja ning tegeles nendega enne siiatulekut."

"Ma tean, et ta oli sunnitud praksisest loobuma, et olla rohkem aega abikaasa seltsis," ütles Chris. "Vaene naine..."

"Mõnede arvates ei ole kindel, kumb neist end halvemini tunneb." Missis Lancaster surus korraks huuled kahtlevalt kokku. "Olla seotud kogu eluks vigase külge... Ta ei saa ju end naisest lahutada. Kuna ta töötab pooliku päeva, elavad nad praegu peamiselt naise rahast. Missis Howard on väga jõukate vanemate ainus laps."



"Minu meelest ei ole see ainus põhjus, miks ta naisest ei loobu."

Chrisile ei meeldinud põrmugi missis Lancasteri arutlused. Neiu oli üle elanud nii palju pettumusi ja tahtnuks nüüd inimestesse uskuda.

"Võib-olla jah," vastas majapidaja põiklevalt ja naeratas Chrisile lepitavalt.

Ta hakkas üles minema, kuid sel hetkel helises telefon. Chris naasis elutuppa, tõstis toru ja kuulis oma üllatuseks võõrast naisehäält.

"Ma olen Eileen Howard. Abikaasa palus teile helistada. Ta oli parajasti teie poole tulemas, kui helistati haiglast. Autoõnnetus. Ta tuleb teile kohe, kui vabaneb. Kuidas Sophiel läheb?" Tema häälest kostis siirast muret. "Ta oli alati lõbus ja ergas laps. Ma ei usu, et ta haigus on ravimatu."

Missis Howard mõtleb teiste hädadele, kui ta enda olukord on nii õudne... Chris tundis selle võõras naise vastu sümpaatiat. Nad rääkisid veel mõne minuti. Siis läks Chris kööki, et rääkida missis Lancasterile asjaolude muutumisest.

John Howard saabus alles pärast lantši. Chris päevitas aias, Sophie tukkus tema kõrval lamamistoolil.

"Palun vabandust, aga ma ei saanud kuidagi varem tulema," lausus arst.

John näib olevat väsinud, täheldas Chris teda silmanurgast piiludes.

"Pole midagi hullu," vastas neiu. "Teie abikaasa helistas mulle ja ütles, et teil läheb aega."

Nende sõnade peale vilksatas mehe silmades miski. Võib-olla oli see valu, arvas Chris. Eileeniga võrreldes ta lausa pakatab tervisest.

Doktor Howard kandis ülikonda ja triibulist lipsu, mis neiuale midagi meenutas. Ah jaa, tema majaast leitud lipsu. Ent Chris viskas selle rumala mõtte peast välja. Kuidas võis John Howardi kaelaside sattuda tädi Elizabethi majja?

"Lähen teen kohvi." Chris tõusis ja tõmbas mantli ülle.

Tema trikoo oli enam kui range, kuid võõra mehe juuresolekul tundis ta selles ikkagi piinlikkust.

Kui Chris kohvi ja Sophiele mõeldud karastusjoo-giga tagasi tuli, magas tüdrukuke ikka veel. Ta rääkis Howardile poolihääli hommikul juhtunust.

"Kõik, mida te rääkisite, annab tunnistust sellest, et tüdruku häälepaelad ei ole kahjustatud, kuid nagu ma tean, ei ole selles kaheldudki. Kas Sophie ise taipas, mida ta teeb?"

Chris kehtas õlgu.

"Ma ei tahtnud ta tähelepanu sellele juhtida. Ei tea, kas ma tegin õigesti..."

Arst mõistis ta kahtlusi ja noogutas.

"Te tegite täiesti õigesti. Kas Sophiel on oma makk või raadio?"

Chris raputas eitavalt pead.

"Võib-olla tasuks talle midagi sellist muretseda. Kui ta hakkab muusikale kaasa laulma, võib see..."

Howard vakatas, sest Sophie avas silmad.

Chris naeratas tüdrukule, kuid märkas üllatuse ja kurvastusega, et rahumeelne ilme lapse näol asendus hirmuga. Väike habras keha võbises ja tüdruk surus end kramplikult Chrisi vastu. Neiu, kes lapse hirmu põhjust ei mõistnud, paitas ta heledat peakest.

"Mis juhtus, lapseke?" küsis Chris hellalt ja kallistas tüdruku. "Nägid halba und?"

"Mis sinuga on, Sophie?" Howard sirutas käe,



et teda paitada, ja Chris jahmus, nähes, kui hirmunult laps mehe eest kõrvale põikas ja näo ta mantlisse surus. Arst eemaldas käe. "Paistab, et ma ei meeldi talle eriti." Ta muigas viltuselt.

"Vaene tüdruk on väsinud paljudest arstidest ja selles pole midagi imestamisväärsset."

Howard ei teinud enam katset tüdrukut puudutada. Chrise hämmastas tema silmis vilksatanud süüja meeleheiteilme. Jaa, arst vist mureseb väga oma patsientide pärast, arvas Chris, ja tema ei ole süüdi selles, et Sophie nüüd kõiki arste kardab ja vihkab.

"Kas sa ei võiks minna minu tuppa ja valida sealt raamatu, mida hakkame lugema?" küsis Chris helalt ja naeratas tüdrukule.

Mõlemad saatsid pilguga minemajooksvat tüdrukut.

"Vabandage, mul on väga kahju, et ta teile niiviisi reageerib," alustas Chris, "aga ma..."

"Teie vabandate?" Howard haaras tal käest kinni ja tema nägu moonutas valugrimasse. "Chris..."

Ta vaikis, sest kostis läheneva auto müra.

"Slayter," pomises Chris. "Ta ju ütles, et ei tule lõunaajaks koju."

Nähes, kuidas mehe nägu kivineb, puudutas Chris ta õlga.

"Teil on vist väga raske..."

Ta tahtnuks öelda, et on vist võimatu harjuda väikeste patsientide tujukusega, kes ei suuda aru saada, et neid tahetakse aidata.

"Raske..." Mees muigas mõrult.

Võib-olla seisis nad teineteisele liiga lähedal, sest Slayteri järsk hüüatus sundis Chrise Johnist eemalduma.

Ta kuulis nagu läbi udu John Howardi sõnu selle

kohta, et võib igal ajal temaga ühendust võtta. Seepeale jättis ta hüvasti ja lahkus.

"Sa ju ei kavatsenud lõunaks koju tulla," ütles ta Slayterile lähenedes.

"See on minu maja ja ma ei taha, et sa siin oma austajaid vastu võtaksid. Kujutlen sinu pettumust selle pärast, et ma nii sobimatul ajal siia tulin. Sa ju võbised ikka veel erutusest. Ma ei ole muidugi John Howard, kuid usu mind, ma võin sind rahuldada sama hästi, nagu tema."

"Ei!" Chris vaatas talle kabuhirmus otsa.

"Jah!"

Neiu oli alati teadnud, et Slayter on tugev, aga et ta on nii tugev, seda mõistis ta alles siis, kui mees kahmas ta sülele nagu udusule, eirates tema asjatuid vabanemiskatseid. Chris mõistis, et mees kannab teda lehtla poole. Seal lõi ta ühe käega ukse kinni, teisega pigistas ikka veel neiu pihta. Chris rabeles ja kriipis meeletult. Slayteri päevitunud nahale tekkisid punased triibud, tema küünte jäljed.

"Selle eest sa veel maksad," pomises mees.

Slayter ei olnud purjus, kuid ta silmades põles meeletus. Ta keeras ukse lukku ja pistis võtme taskusse. Silmad põlesid, põskedele tekkisid punased laigud. See oli tõeline kirest aru kaotanud metsloom.

"Kas tahtsid seda, Chris?" Ta hääli kähises nagu mõirgaval kiskjal, kes valmistub kaitsetule ohvrile kallale kargama. "Julmusega segatud seksi? Sind erutab see, eks ole? Paneb su vere keema?"

Mehe sõnad panid Chrise hirmust võpatama. See ei olnud too Slayter, keda ta armastas, kellest ta oli öösiti unistanud, kuigi hommikuti püüdis neid viirastuslikke nägemusi unustada.

"Mulle ei meeldi, kui mind sunnitakse, Slayter."



Ta püüdis rääkida rahulikult. "Tee uks lahti, ja ma unustan selle vahejuhtumi. Vastasel korral..."

"Mis siis saab?" küsis mees pilkavalt. "Hakkad karjuma, et sind vägistatakse?"

Mehe mõnitav toon ajas Chrisi vihale. Ta ei jõudnud veel vastata, kui Slayter jätkas. Nüüd kostis ta häälest karme noote.

"Ei, sellest ei tule vägistamine. Sina, ümberulaja, ihaldad mind samuti, nagu ihaldasid John Howardit. Veider küll, aga te oskate Natalyga alati valida endale ühed ja samad mehed."

Jämedus ja alusetud süüdistused lõid Chrisi tummaks. Neiu vihkas teda selle pärast, et mees teadis, mida ta tunneb. Aga miks Slayter arvas, et ta tahtis John Howardiga armatseda? Kuigi see ei olnud praegu oluline.

Ta peab mehele tõestama, et suudab vastu panna. Tõsi, selleks tuleb kokku võtta kogu tahtejõud. Parim viis selleks on külmus ja ükskõiksus. Kui ta püüaks põgeneda, suurendaks see üksnes veelgi mehe jahihasarti.

Samal ajal päästis Slayter ta mantlivöö lahti ning ta käed libisesid mööda õrna naisekeha. Chris pööras kõrvale ja püüdis mitte reageerida. Ta ütles endale, et üksnes poseerib kaamerate ees reklaamiks ja Slayteri käed on tema partneri omad. Ent ükski mees ei olnud puudutanud teda nii ning ta keha keeldus seda pettust tunnistamast. Ta võpatas, kui mehe peod ta õlgadele langesid.

"Miks sa võbised nagu süütu neitsi? Oleks aeg need vigurdamised lõpetada," lausus mees pilkavalt.

"Sa ei tohi minuga niiviisi rääkida!" karjus neiu kahedalt.

"Miks siis? Sulle peaks see meeldima. Kunagi ütlesid, et sind erutab isegi minu hää!"

Jah, ta oli tõesti seda öelnud, tuli Chrisile meelde. Taevas, kui ammu see oli!

Slayter tõmbas hommikumantli ta õlgadelt ja laskis selle põrandale langeda. Chris kordas endale, et tuleb jääda külmaks. Aga kuidas seda teha? Neiu tundis, kuidas ta põsed erutusest roosatama hakkavad.

"Sul on alati olnud oivaline kehakuju, Chrissy," pomises mees.

Chris surus hambad risti ega liigutanud end. Praegu vihkas ta Slayterit iivelduseni. Mees võttis ta randme pihku, et katsuda ta ebaühtlasi pulsilööke. Seejärel puudutasid ta kuumad huuled neiu õlga.

Nüüd hõivasid neidu ihalained, mis panid ta keha piinavalt võbisema, kuid ta ei mõelnudki veel alla anda.

"Sa oled ikka veel samasugune, nagu olid, Chrissy. Sa ei julge isegi endale tunnistada, et tahad mind. Ma ju tean seda..."

"Pole tõsi!" Ta tõmbas ärritunult käe lahti.

Slayter naeris. Mehe võidukas naer kajas Chrisi ajus valusalt vastu.

"Lõpuks ometi näitasid, et oled võimeline tõeliselt tundma. Sa valetad, Chris," sõnas mees veendunult. "Sa tahad mind. Olen selles kindel."

Mehe sõrmed puudutasid ta meeletult tukslevat kaelasoont ja laskusid siis allapoole. Südame võblisedes jälgis Chris tõmmut kätt, mis katsus uurivalt ta rinnakumerusi õhukese trikoo all. Kabuhirm hõivas neiu üleni. Ta tundis, et iha ja hirm võivad ta kaheks tükiks kiskuda.



"Sa ihaldad mind," lausus Slayter kähedalt. "Kuigi ma end selle pärast nean, ihaldan mina sind samuti."

"Ei..." oigas neiu.

Näis, et see oie äratas mehes midagi temas uinuvat metsikut ja algelist.

Vaoshoituse riismed jätsid Chrisi maha. Slayter surus ta tormakalt enda vastu, et neiu tunneks ta pinguldunud ihuliiget. Neiu kuulis ta katkendlikku pominat:

"Jah... jah... Chris... Tunned, kui väga ma sind ihaldan?"

Mõttetu oli vastupanu jätkata. Ta ise oli ihast lämbumas.

Chris kuulis oma oiet, kui Slayter langetas ta õlgadelt supeltrikoo. Iga mehe sõrmede puudutus kajas tema kehas kuumalt vastu ning palav hingede kõrgetas nägu. Ta nägi, kuidas mehe silmad tumenesid, kui ta taandus ja neiu paljaid rindu imetles.

Järgmisel hetkel tiris Slayter endal kuue ült ja lipsu eest. Tema iha jõud rammestas neidu. Chris ei olnud kunagi alasti poseerinud. Seepärast äratas mehe nälgane pilk temas häbi, rahutuse ja meela rahulduse.

Ta tahtnuks meest meeletult sülelda. Andmata endale aru, mida ta teeb, hakkas Chris aeglaselt Slayteri särki lahti nõõpima. Samal ajal katsid mehe huuled ta kaela ja õlad kiirete suudlustega. Neiu avas viimase nõõbi ja lükkas ta särgihõlmad laiali.

Mehe keha oli tugev ja lihaseline. Ootamatult tundis Chris rõõmupuhangut selle pärast, et säherdune oivaline mees teda ihaldab. Slayter surus ta enda vastu ning neiu kuulis ta katkendlikku sosinat:

"Chrissy, ma lähen hulluks!"

Mehe huuled libisesid üle ta kaela ja õlgade.

Mõnuvärin veeres üle neiu keha. Chris katsus tema tugevaid kõhulihaseid ja tundis, et ka mees võib-oleb, ning teda täitis paksu mee taoline õrnus.

Slayter tõmbas ta tugevamini enda vastu ja neiu tundis, kuidas mehe tihedad rinnakarvad nahka kōditavad. Ta kattis Slayteri päevitunud kaela õrnade suudlustega ning kuulis tema allasurutud rahulduseoiet.

"Chrissy..."

Mees surus ta huultele meeletu suudluse. Tundepinge oli nii suur, et Chris kartis end mehe keha kuumusse lahustuvat.

Nad seisid ikka veel. Slayteri käed paitasid ta rindu ning libisesid mööda neiu keha allapoole. Chrisi sõrmed pigistasid mehe higipiiskadega kaetud õlgu.

"Jah... Chrissy..." kuulis neiu mehe segast pominat. "Jah... suudle mind..."

Ta häälest kostis kärsitust. Chris libistas mängitlvalt keelega üle mehe kaela ning jätkas siis ta rinna katmist õrritavate suudlustega, kuni mees laskis kuuldavale käheda oige.

Seejärel haaras mees ta sülle ja kandis ta seinaga ääres seisva kušeti juurde.

"Taevas, Chris, ma suren otsekohe..."

Slayter langetas ta patjadele. Chris võibis ta meeletu pilgu all. Ta ihaldas meest sama tugevasti ja taipas samas, et ükskõik, mida ta endast pärast seda ka ei arvaks, tahab ta üksnes selle mehega armatseda. See ei olnud üksnes bioloogiline nälg. See oli see, mida ta oli aastate kaupa oõsiti ihalenud ja mis jääb talle vist meelde kogu eluks. Vaistlikult taipas ta, et kui ta praegu mehe eemale tõukab, võib see kasutada jõudu. Nad olid läinud juba liiga kaugele ja Slayter oli kaotanud enesevalitsemise. Nagu ta isegi.



Keskpäevapäikese kiired mänglesid mehe tumedatel juustel. Neiu rinnal oli selgesti näha joon, kus lõppes päevitus ja algas õrn valge ihu. Slayter libistas aeglaselt huultega sellest üle ning jälgis ta keha reageerimist. See kõik võinuks juhtuda juba seitse aastat tagasi, mõtles neiu.

"Chris..."

Kuumad huuled liibusid ta rinnanuppudele.

Slayter hakkas kiiruga avama oma püksilukku ning ta rinnast rebenes midagi mõirgetaolist. Chris võbises, kui nägi paljast keha, millest ulatus välja võimas liige.

Slayteri sõrmed pigistasid ta rindu. Siis tõmbas mees tal trikoo seljast ning Chrisil oli tunne, et kaotab otsekohe teadvuse. Neiu püüdis teda peatada, kuid merevaigukarva silmade pilgu all hakkas keel tõrkuma ning ta allus mehe meeletule ihale.

"Kui ilus sa oled..." lausus Slayter aeglaselt.

Chris sulges silmad.

"Kallis tüdruk..."

Neiu tundis puudutust, kergelt nagu liblikatiib. Otsekui oleks Slayter ta mõtteid lugenud ja teadnud, mida talle tahetakse öelda.

Chris avas silmad ja nägi oma rindade kohale kummarduvat tumedat pead. Talle näis, nagu avaneks ta keha mehele vastu nagu lill päikesekiirte all.

"Katsu mind, Chris! Paita ja suudle mind samuti, nagu mina sind!" nõudis mees kirest kaheda häälega.

Neiu kuuletus, algul arglikult ja ebalevalt, kuid peagi ta piinlikkus kadus. Alateadlikult allus ta mehe keha käskudele. See muutus raskemaks. Slayter lükkas ta reid laiali ning mehe kõva liige puudutas ta üska.

Chris paindus vaistlikult ja liikus mehele vastu. Äkki läbistas teda terav valusälvatus. Neiu avas silmad ja kohtas mehe hämmastunud pilku. Slayter ju ei teadnud, et ta on neitsi! Chris kartis, et mees ütleb nüüd midagi ja eemaldub temast. Et seda ei juhtuks, surus ta end raevukalt mehe vastu ning kattis kalli näo suudlustega. Ta kuulis vaimustusehüüet, mis rebenes ta enda kõrist, kuid tardus samas, sest Slayter sulges huultega ta suu. Mehe keha rütmiline liikumine sagenes ning Chris tundis, et põleb otsekohe mehe iha tules tuhaks.

"Ei... ei, ära ütle midagi! Ma ei taha kuulda!"

Chris hüppas jalule, tõmbas riided selga ja rutatas ukse juurde. Ta oli unustanud, et Slayter selle lukustas, ning prõmmis seda abitult rusikatega. Üle ta näo voolasid pisarad.

"Lase mind siit välja!" karjus neiu hüsteeriliselt. Ainult siit välja, et mitte näha Slayterit!

"Chris..." Mees astus sammu ta poole, kuid neiu hüppas temast hirmunult eemale.

"Ma ju ei kavatsegi sind puudutada," lausus Slayter mõrult muiates.

Ta pööras neiule selja, keeras ukse lukust lahti ja avas selle. Chris lipsas välja ja pistis jooksma, kuni jõudis oma tuppa. Nüüd, mil kirejanu oli kustutatud, tundis neiu kõrvetavat häbi.

Ta armastab Slayterit, kuid see ju teda ei armasta! Mis veelgi halvem – nüüd teab ta, mida neiu tema vastu tunneb. Mees peab teadma, miks ta oli nii kaua säilitanud süütuse ja millise rõõmuga ta täna selle andis. Kui ainult võiks siit kaduda! Aga tuleb mõelda Sophiele.



Ta ei tohi niisama lihtsalt tüdrukut maha jätta. Chris ei tahtnud enam murda pead selle üle, miks Nataly teda tütre hooldajaks määras, aga ta teeb kõik, et täita oma kohust. Mis siis, et tal tuleb Slayteriga iga päev kokku saada ja tema pilkeid taluda. Ta saab sellega hakkama, kuid anna palun, issand, et see ei juhtuks praegu. Praegu ei suudaks ta teda näha.

Chris ärkas siis, kui puude varjud hakkasid juba pikenema. Trepiastmed kriiksusid kellegi sammude all ning neiu keha tõmbus pingule nagu pillikeel ja pilk naelutus uksele.

Sisse astus Slayter. Neiu tõmbas end teki all kägarasse.

"Chris!" Mehe hää lolas ärevalt. "Näib, et Sophie on kusagile kadunud. Missis Lancaster andis talle nagu tavaliselt teed, viis ta üles ja läks kööki tagasi. Kui ta pool tundi hiljem läks tüdrukut magama panema, oli tuba tühi."

Chris heitis kiiruga teki pealt ja laskis jalad põrandale, püüdes mitte Slayterile otsa vaadata.

"Ma juba otsisin maja ja aia läbi. Nüüd tuleb kutsuma politsei."

Enne, kui neiu jõudis voodilt tõusta, oli Slayter juba läinud.

Chris riietus ja läks alla just parajaks ajaks, et kuulda mehe telefonikõne lõppu.

"Jah, ma saan aru, mida sa tunned, aga ma ei saa täna sinuga koos õhtustada... Ei, mitte kuidagi ei saa..."

Mehe häälest kostis tagasihoitud ärritust. Chris imestas – miks huvitab Sarah't nii vähe tüdruku kadumine? See on ju Slayteri laps ning Sarah peaks Sophie eest hoolitsema kas või mehe pärast.

Et mõtteid koguda, läks Chris aeda. See oli väga suur ja tüdruk võis sellesse hõlpsasti eksida. Ent Slayter ütles, et oli selle läbi otsinud. Järelikult ei olnud neil seal midagi teha.

Chris läks mehaaniliselt mööda rada peateele,



kujutledes õudusega, mis võis pisikese tüdrukuga juhtuda. Talle tuli meelde, kuidas Howardi saabumine Sophiet ehmatas. Püha arm, ta ei olnudki sellest Slayterile rääkinud!

Chris läks majja tagasi ja leidis Slayteri kabineetist. Mees seisis tema poole seljaga ja vaatas raamitud pilti, mida ta käes hoidis. Chrisil ei tarvitsenud pingutada silmi nägemaks, et fotol on ta täditütar koos Sophiega. See pilt seisis tavaliselt ta kirjutuslaual.

Slayteri ilme hämmastas teda. Sellelt võis lugeda teravat valu. Chrisi märgates krimpsutas ta nägu ja asetas pildi lauale.

"Võib-olla ei pea sa seda oluliseks," alustas neiu ebalevalt, "kuid mulle näis, et Sophiet ehmatas väga Howardi saabumine. Ta rääkis mulle..."

"Rääkis? Kas tõesti?" Slayter naeris kibedalt. "Ent see Chris, keda ma tunnen, ei oleks hakanud... Kuigi, jah, sellel pole mõtet... Ei, see on väga tähtis," jätkas ta katkendlikult. "Kummaline, et isegi sina seda märkasid... Püha arm, kui ma mõtlen, mis temaga võis juhtuda..." Mehe hää l võpatas, ja Chris mõtles hirmuga, et Slayter võib süüdistada teda tüdruku kadumises. Slayteri järgmised sõnad kinnitasid tema oletuse õigsust. "Sarah soovitas sind mitte siia jätta ning ma hakkasin arvama, et tal oli õigus."

Mees väljus midagi lisamata toast. Chris saatis teda piinatud pilguga.

Kas tüdruku kadumine on seotud Howardi tulekuga? Kas ta kartis, et teda hakatakse ravimisega piinama? Missis Lancaster oli öelnud, et tüdruk vihkab haiglat. Kuhu ta võis minna?

Järsku meenus Chrisile ta lasteraamat Sophie käes. Tema maja! Ent see asus enam kui kolme miili kaugusel. Tüdruk ei saanud sinna märkamatu minna.

Ta ei hakka oma kahtlusi Slayteriga jagama, sest mees peab neid kindlasti rumalateks ja mõttetuteks. Aga mis siis, kui tal on õigus ja Sophie peidab end seal? On ainult üks viis selles selgusele jõuda. Sekunditki viivitamata läks Chris garaaži.

Kümme minutit hiljem sõitis neiu juba maja juurde viival alleel. Hämarus tihenes ja ta lülitas sisse ga-bariidituled.

Maja aknad olid pimedad. Autost väljudes sõimas neiu end mõttes tolaks. Ta oli kaotanud palju väärtuslikku aega ja peab nüüd tüdrukut pimeduses otsima.

Välisuks ei olnud lukus. Chris oli selle viimati lahti jätnud – siis, kui ootas töömehi, kes pidid maja remondivajaduse järele uurima.

Uks avanes kerge kriginaga. Kerged eemalduvad sammud panid Chrisi hirmust tarduma. Kodutu kass? Neiu vajutas võibseivate sõrmedega lülitile.

Eestuba nägi välja samasugune, nagu eelmiste käikude ajal.

"Sophie," kutsus ta vaikselt.

Muidugi ei ole ta siin. Neiu vaatas kiiruga köögi ja elutoa üle. Ei midagi. Chris hakkas taas oma ennatlikku otsust kahetsema. Jäi veel vaadata üles.

Trepp kriuksus jalgade all. Ta ei olnud süüdanud valgust ja vandus vaikselt, kui üks astmetest jala all ragises. Lauad olid pehkinud ning Chris mõtles grimassitades, kui kalliks maja remont talle läheb.

Ülal kutsus ta taas Sophiet. Vastuseks oli vaikus. Äkki kuulis ta nõrka krabinat. Võbisedes ruttas ta oma tuppa ja tardus paigale, nähes voodil kargaduvat kehakest.

"Sophie!"

Tema rõõm asendus hirmuga, kui ta voodi juurde



astus ja tüdrukule otsa vaatas. Sophie silmad olid klaasistunud ja pilk suunatud kusagile kaugusse.

"Sophie, see olen mina, Chris," lausus neiu tasa. Teda hõivas halb eelaimus. "Ma tulin sind koju isa juurde viima. Lähme."

Sophie väike keha oli pingul ja liikumatu. Tema tavaliselt valgust täis silmis seisis tühjus. See ehmatas Chrise kõige enam. Mida nüüd ette võtta? Ta kardab tüdrukut siit jõuga ära viia, sest kes teab, kuidas see võib mõjuda lapse seisundile, kuid siia jätta teda ka ei või. Kui majas oleks telefon...

Ah jaa, maja lähedal on telefoniputka. Sealt saaks üsna kiiresti helistada, aga kas ta tohib tüdruku siia mõneks minutiks üksinda jätta?

Chris püüdis säilitada välist rahunemist.

"Me kõik muretsesime väga sinu pärast," lausus neiu ja lootis näha lapse näol mingitki vastukaja oma sõnadele.

Ent selle pilk jäi endiselt tühjaks.

Ilmselt on siiski parem, kui ta last üksinda ei jäta. Tuleb püüda veenda teda kaasa tulema.

"Palun, Sophie, vaata mulle otsa. Lase ma viin su koju isa juurde."

"Mul ei ole isa... Mulle öeldi seda..."

Lapse vaikne kähe hääl hämmastas Chrise rohkem kui Sophie sõnad.

"Sophie! Sophie, kallid..."

Neiu tormas voodi juurde, haaras tüdruku süle ja pomises talle mõttetuid rõõmusõnu, kuid Sophie oli taas liikumatu ja sõnatu. Mida tüdruk mõtles, kui ütles, et tal ei ole isa? Slayter tegi tütre heaks kõik, oli nii armastav ja hoolitsev isa, et Chris tundis sageli isegi tahtmatut kiivust.

"Sophie, kuula mind," rääkis neiu vaikselt. "Sul on isa ja ta armastab sind väga. Ma tean seda."

Reageering oli null.

Chris oli tormanud siia üksnes teksapükstes ja särgikus ning tundis nüüd jahedust. Maja oli külm ja niiske ning kõikjal oli tunda läppumislõhna. Mis siis nüüd? Sophiet ei õnnestu transist välja tuua. Tuli minna alla, jõuda telefoni juurde ja helistada Slayterile.

"Sophie, ma pean minema isale helistama." Tüdruk ei reageerinud jällegi, kuid Chris pidas vajalikuks jätkata. "Ma teen kiiresti. Ära karda, kullake. Oota pisut. Tulen kohe tagasi."

Südame meeletult põksudes hakkas Chris trepist alla minema, unustades täielikult katkise astme. Äkitselt kaotas ta jalg toe. Chris lendas karjatades alla. Pead läbistas nüri valu ja neiu vajus pimedusse.

Ta avas vaevaliselt silmad. Ta pööras pead ja karjatas valust oimus. Neiu libistas käe üle lauba ning tundis sõrmede all midagi vedelat ja kleepuvat... ning talle tuli kõik meelde. Ta astus katkisele astmele ja kukkus trepilt. Sophie... Chrise haaras kabuhirm.

Tuleb jõuda telefoni juurde. Chris püüdis tõusta, kuid lõikav valu pahklus vajutas ta astmetele tagasi. Kas ta tõesti rebestas kõõluseid? Chris ei olnud selles kindel, kuid pärast kaht järgmist asjatut liikumiskatset veendus, et ise ta telefoni juurde ei jõua. See aga tähendas, et ta on koos Sophiega lõksus seni, kuni keegi nad leiab. Jumal olgu tänatud, et ta taipas all valguse süüdata. Vahest ehk märkab keegi seda. Ent see oli väga nõrk lootus. Keegi ei käinud sellel tühjal alleel ja teisi maju ümbruses ei olnud.

Aga äkki taipab Slayter, et nad võivad olla siin?



Kujutlusse kerkisid õuduspildid sellest, kuidas nad siia külmast ja näljast surevad, ent ta kihutas need minema. See on lihtsalt naeruväärne. Kõige kauem tuleb oodata hommikuni, mil tulevad töölised. Ent see- gi mõte ei olnud kuigi rahustav.

"Sophie!" kutsus Chris. "Sophie... see on Chris! Kas kuuled mind?"

Vastust ei tulnud. Ta hüüdis ikka ja jälle. Tuikav valu pahklus pani pea ringi käima. Neiu ei olnud kogu päeva jooksul peaaegu midagi söönud ning näljast ja valust hakkas pea pöörutama. Chris ei tead- nud, mitu korda oli ta unustusse vajunud. Järelikult on tal peapõrutus, mõtles ta järjekordselt uinudes.

Mida mõtles tüdruk, kui ütles, et tal ei ole isa? Miks ta siia tuli? Mõtted läksid segi, valu kiskus sil- madesse pisarad. Keha valutas nii, nagu oleks teda äsja kaikaga materdatud. Kindlasti oli ta kukkudes end vastu käsipuud ära löönud, sest selg tuikas piina- valt.

"Sophie..." Neiu hääli oli nõrk ja vastust ta enam ei lootnudki saada. "Sophie..."

Ilmselt oli ta taas minestanud, sest ärkas silma torkavast päikesekiirest. Keha valutas ja võbises. Chris vaatas pahkluid. See oli tugevasti paistes ja kaetud lillade verevalumitega. Ta ei suutnud jalga isegi liigutada. Pea oli täis udu ja silmadesse oli nagu liiva puistatud.

"Sophie," kordas ta masinlikult. Hääli tundus talle hale ja vaevukuuldav.

Ent ta unustas otsekohe valu, kui nägi ülemisel trepiastmel tüdrukut. Sassis juuste tõttu näis lapse nagu karm, isegi kurblik.

"Kõik on korras, Sophie," lausus Chris nõrgalt. "Ma kukkusin trepist alla. Ära siia tule, astmed on täiesti mädad. Kas magasid?"

Hele sasipea noogutas. Ei mingit katset rääkida... Nähtavasti ei mäletanud Sophie enam, mis öösel juhtus. Ometi ei tohtinud praegu seda küsida.

"Sa tulid siia raamatut võtma?" küsis Chris hääli rahulikuks sundides.

Hetkeks peegeldus Sophie näolt segadus, kuid siis ta noogutas, läks tuppa tagasi ja ilmus uuesti trepile, peos Chrisi vana lasteraamat.

"Tubli tüdruk. Nüüd aga istu ja vaata pilte. Varsti tulevad siia inimesed ja viivad meid koju... isa juurde."

Chris palvetas selle eest, et see oleks tõsi, ja vaatas teraselt Sophie näokest, kuid ainus vastus oli kerge naeratus. Isa nimetamisel ei väljendanud tüdruk mingeid tundeid.

Chris vaatas kella. Juba seitse hommikul. Kui kaua peavad nad veel siin olema? Kui astmed ei oleks nii pehkinud, saadaks ta Sophie kirjakesega koju... kui õnnestuks leida paberit ja pliiats...

Aeg venis pikkamisi. Chris püüdis end liigutada ja oigas valust, kuid hammustas huult, kui nägi Sop- hie näol ärevat ilmet.

"Viska raamatu mulle, Sophie, ma loen sulle."

Läbielatu pärast katkes mõnikord hääli. Ihu värises endiselt ja ainus, mida ta praegu soovis, oli sulgeda silmad ja vajuda unustusse.

Kui Chris kuulis majale läheneva auto müra, ei uskunud ta eriti oma kõrvu.

"Sophie, jookse akna juurde ja lehvita millegagi!" käsutas ta viimast jõudu kokku võttes.

Vaevalt küll möödasõitja peatub. Ent allee ei vii kusagile mujale, kui maja juurde. Ometi uskus Chris, et nad on leitud, alles siis, kui välisuks kolksatas ja kostis meestehääli.

"Kelle auto seal väljas on?"



"Ehk on perenaine saabunud?"

Mõne hetke pärast kummardus tema kohale kaks meest.

Chris püüdis naeratada, vaatas kaht tema silmade ees ujuvat võõrast nägu ja pomises:

"Kui hea, et te lõpuks mind leidsite."

"Helista kohe doktor Straffordile," kuulis ta. "Parem, kui me teda ei puudutaks. Jaa, sattus vaeseke alles pigisse."

"Palun..." Chris haaras ühel mehel varrukast. "Palun... siin on Sophie..." Ta jõud oli otsakorral. "Üleval..."

"Sophie? Slayter Jamesi tütar? See, keda otsitakse?"

See oli viimane, mida Chris kuulis, enne kui ta pimedusse vajus.

Chris tunnetas hägusalt, mis ta ümber toimub, kuulis hääli, mille hulgast eristas Slayteri oma, kuid ei suutnud midagi öelda.

Keegi tõstis ta üles...

"Slay..." Neiu püüdis teda kutsuda, kuid keel tõrkus.

"Temaga on kõik korras. Ma tegin talle valuvai-gistussüsti."

"Korras? Peapõrutus... pahkluvigastus... jumal teab kui palju muhke... ja te ütlete, et temaga on kõik korras!"

"Ma ei saa aru, mis sundis teda siia tulema. Te küsige seda oma tuttavalt, kui ta on paranenud. Nähtavasti ta aimas..."

"Aga miks pagana pärast ta ei vaevunud mulle ütleva, et mõtleb siia tulla?"

Viha Slayteri hääles kajask Chrisi hinges vastu.

Kahtlemata süüdistab mees teda selles, et Sophie ei suudetud nii kaua leida. Mööda Chrisi nägu voolasid pisarad.

"Chris... Chris..."

Ta kuulis mehe kutset, kuid ei suutnud vastata. Parem oleks vajuda taas pimedusse, mis juba sirutas tema poole kombitsaid.



Möödus mitu päeva, enne kui Chrisi raviv arst leidis, et neiu on haiglast lahkumiseks piisavalt paranenud. Kuigi ta vigastused olid suhteliselt kerged, muretses arst peapõrutuse võimalike tagajärgede pärast.

Chris mäletas selle õhtu sündmuse halvasti. Ainus, mis oli talle kindlalt meelde jäänud, oli see, et Sophie rääkis, aga ta kahtles, kas maksab seda teistele öelda. Kuigi arstid olid tema vastu väga tähelepanelikud ja hoolitsevad, kartis neiu, et nad peavad ta juttu põrunud aju sünnitiseks ning jätavad ta haiglasse lisaravile. Peale selle kinnitas doktor Strafford, et ta on liiga kõhn, ja Chrisil tuli tunnistada, et oli pärast Inglismaale saabumist kaalus tublisti alla võtnud.

Teda käis külastamas missis Lancaster ning temalt kuulis Chris, et tolle öö ainus tagajärg Sophiele oli kerge külmetus.

"Oh neid lapsi küll!" sädistas majapidaja elurõõmsalt. "Ma ei saa siamaani aru, miks ta sinna läks."

Ka Chris ise ei olnud milleski kindel, kuid oletas, et see, mis ajendas Sophie kodunt põgenema, oli kuidagiviisi seotud John Howardiga.

Haiglasse tuli talle järele Slayter. Chrisil ei olnud mingit tahtmist temaga kaasa minna, kuid ta kartis tõsta skandaali ja andis järele. Kui pikk nägus mees palatisse astus, pöördus neiu kõrvale, et nende pilgud ei kohtuks.

"Chris..."

Ta ei olnud näinud meest sellest õudsest juhtumist saadik, sest Slayter ei suvatsenud kordagi teda haiglasse vaatama tulla. Ja miks ta pidigi seda tegema? Neiu ei tähenda ju talle midagi. Chris hammustas lehtlat meenutades huult ja tõrjus soovimatud mõtted kõrvale.

"Kuidas sa end tunned?" küsis Slayter teda tähelepanelikult silmitsedes.

"Mul ei ole häda midagi..." Neiu vaikis pisut. "Arvan, et mul oleks parem siit lahkuda. Sarah'l oli õigus. Ma ei suutnud teda aidata."

Chris pöördus seina poole, et mees ei näeks ta näoilmet. Ta tuli Little Martinisse tulvil lootusi, kuid nüüd olid need kõik luhtunud. Ükskõiksus Slayteri vastu, mille üle ta oli eriti uhke, osutus tühipaljaks teeskluseks. Kõik oli varisenud kokku nagu kaardimajake. Ka Sophiele ei osanud ta leida õiget lähememisviisi.

Kuna Slayter vaikis, pingutas neiu end jätkama:

"Tunnen end tüdruku kadumises süüdlasena. Ma vist ütlesin või tegin midagi valesti."

"See ei pea tingimata nii olema."

Mehe külm hääletoon sundis Chrisi pead pöörama ja talle imestunult otsa vaatama.

Slayter oli kõhnunud. Ta nägu oli sisse langedud ja sarnad teravnenud.

"Miks sa tookord John Howardi kutsusid?"

Chris sulges silmad. Nad olid olnud kahekesi kõigest mõne minuti, aga mees juba süüdistab teda.

"Mitte selleks, et temaga armatseda," vastas neiu kibedalt muiates. "Kuigi mis on minul sellega pistmist, mida sa arvad..."

"Vaata seda arutame hiljem," ütles Slayter pikkamisi. "Olen süüdi selles, et arutlesin sinu üle va-



lesti, kuid praegu ei ole aeg ega koht sellest rääkimiseks."

Chris vaikis.

"Kordan — ma tahan teada, miks sa ta kutsusid."

"Kui sa seda tõesti teada tahad, miks sa siis ei küsi temalt endalt? Mind sa nagunii ei usu."

"Sellele vaatamata olen valmis kuulama kõike, mida sa ütled."

Iroonia Slayteri hääles sundis Chrise talle teraselt otsa vaatama. Kelle üle ta ironiseerib — tema või iseenda üle? Mehe silmad vaatasid kõrvale, nagu oli pingul ja kahvatu.

Chris vaikis pisut.

"Ma tegin seda Sophie pärast. Võimlesime koos muusika saatel... ja ma kuulsin, et ta laulis kaasa... Ma ei teadnud, mida ette võtta... kartsin, et teen mõne vea... ja helistasin Johnile."

"Laulis?" Mehe silmis lahvatanud lootus pani neiu südame kaastundest võpatama.

Chris võinuks teda süüdistada ükskõik milles, kuid ainult mitte selles, et ta last ei armasta.

"John arvas, et see võis olla pelgalt alateadvuslik reageering," seletas Chris. "Enne Nataly surma oli see lauluke väga populaarne. Sophie võis seda kuulda sadu kordi."

Ta mäletas täditütret kiindumust popmuusikasse. Nataly ei talunud vaikust. Tema ümber pidi olema alati kisa-kära ning lõbus kamp...

"Aga miks sa sellest mulle ei rääkinud?"

Mehe sõrmed pigistasid ta kätt ning nende päevitus moodustas tema naha vaelevusega terava kontrasti.

Chris tõmbas kätt vaistlikult lahti. Silmad tema kahvatus näos näisid tohututena.

"Kõik on korras," sõnas mees muiates ja laskis ta peo lahti. "Ma ei kavatse sind vägistama hakata."

Chris punastas. Lehtlas ei olnud Slayteril küll tarvis jõudu kasutada, sest neiu ise ihaldas teda samuti, nagu mees teda.

"Ma tahtsin sulle rääkida, aga sa olid tööl ja ütlesid, et lõunaks tagasi ei jõua." Chris kortsutas kulmu, kui talle meenus mehe ootamatu naasmine. "Kas tahtsid mind haneks võtta? Tõestada, et ma ei kõlba Sophie hooldajaks? Otsisid ettekäännet minust vabanemiseks?"

Mees naeris lühidalt.

"Ei. Tulin tagasi seepärast, et ei suuda kuigi kaua sinust eemal olla."

Slayter ütles seda nii irooniliselt, et neiu tahtnuks teda lüüa. Ta langetas pilgu ja ütles:

"Meie vaidlemine Sophiet ei aita, kas pole tõsi?"

"Ei aita jah." Slayter kortsutas kulmu. "Ma arvan teadvat, miks ta tookord ära jooksis, aga ei mõista seda, miks ta sinna majja läks. Arvasin, et ta ei tea selle olemasolust midagi. Nataly ei käinud kunagi oma emal külas, aga pärast ta surma..."

"Sa eksid, Slayter," sõnas Chris veendunult. "Nataly käis seal, ja üsna sageli. Kui ma esimest korda sinna läksin, tundsin ta parfüümi lõhna. Ka Sophie käis seal, sest ma nägin tal mitut minu lasteraamatut, mille ta võis võtta ainult sellest majast. Mõttetu oleks arvata, et need tõi talle Nataly. Selline mõte ei oleks talle pähegi tulnud."

"Te vist ei saanud Natalyga hästi läbi, eks ole?"

Slayter vaatas talle muiates otsa.

"Ärgem kaldugem teemast kõrvale. Ma ei tea, miks Natalyl oli tarvis seal käia. Ta ütles alati, et vihkab seda maja."



Mehe nägu tõmbus mõruks.

"Sa ei saa sellest aru? Minu arust on see ilmselge. Arvan, et ei eksi, kui ütlen, et Nataly käis seal oma armukestega kohtumas."

Chrisi hämmastas ükskõiksus, millega Slayter oma kadunud naise petmistest rääkis.

"Sulle oli see ükskama?" Chris vaatas mehele teraselt otsa. "Kas sa kunagi..."

"...teda ei armastanud?" Slayter muigas viltuselt. "Sõlmisime Natalyga tehingu, millel ei olnud armastusega midagi tegemist."

Chrisil kulus nende sõnade seedimiseks paar minutit. Järelikult abiellus ta Natalyga ainult seepärast, et too kandis tema last. Chris pidanuks täditütrele kaasa tundma – osalt see nii oligi –, kuid peamine, mida ta tundis, oli kergendus. Slayter ei armastanud kunagi Natalyd... Ent armatses temaga, tuletas neiu endale meelde. Ta ei armastanud Natalyd, kuid ei armastanud ega armasta ka teda, Chrisi.

"Mulle näis, et Johni juuresolek ärritas Sophiet väga," katkestas neiu pikaleveninud vaikuse.

"Jah... muidugi..." vastas Slayter katkendlikult ja ta nägu süngestus. "Aga seleta mulle peamist. Mis sundis sind otsima Sophiet sellest majast ja mille pagana pärast sa seda mulle ei öelnud?"

Sel hetkel astus palatisse õde ja ütles, et Chris võib koju minna.

"Ma ei olnud põrmugi kindel selles, et Sophie on seal, ja näis olevat rumal sellest rääkida. Ma ei teadnud isegi, kas maksab teda sealt otsida."

"Aga sa oleksid ju võinud hoopis raskemalt viga saada..." Mees vaikis ja vaatas kõrvale.

Õde palus Slayteril lahkuda, et Chris saaks riietuda.

Kui Chris koridori läks, ootas Slayter teda palatikuks kõrval. Ta nägu oli ikka veel morn. Mees võttis tal hoolitsevalt käe alt kinni ja juhtis teda välisukse poole.

"Oled kindel, et sinuga on kõik korras?"

Järelikult näen õudne välja, arvas Chris. Aga võib-olla soovis mees, et ta kauemaks haiglasse jääks?

"Mul ei ole häda midagi." Neiu kõõritas kaaslaste poole, kui nad parkimisplatsi poole läksid. "Ära muutse. Kui olen siin asjad ühele poole saanud, lahkun otsekohe."

"Räägime sellest hiljem." Slayter tõukas ta autosse. "Doktor Strafford ütles, et pead kahe nädala pärast siia tulema. Ta vaatab sind läbi. Nii et vähemalt kaks nädalat pead veel siin olema."

Chris vaatas talle kahtlustavalt otsa.

"Mulle ei öelnud ta midagi sellist."

"Kas tõesti?"

Slayter kummardus ning kinnitas osavalt ta turvavöö.

"Ma ei ole enam laps ja võin ise seda teha."

Chris taipas, et ta käitub naeruväärselt, kuid isegi mehe sõrmede kerge puudutus pani ta võbisema ning äratas meelde palju teisi puudutusi, mida ta vaevalt suudab kunagi unustada.

"Kuidas jääb siis Sophiega?" küsis mees. "Kuidas jääb kõige sellega, mida sa rääkisid üsna hiljuti võlast ja kohustustest? Või oli see üksnes poose-tamine, Chris? Ainult teesklemine?"

Chris pöördus järsult ta poole.

"Ei! Ma armastan Sophiet, kuid ei ole kindel, et saan teda aidata."

"Ikka seesama vana Chris!" Slayter puhkes naerma. "Sulle on alati tarvis kiireid tulemusi. Sophie vajab



aega, Chris... aega, et toibuda Nataly surmast... Ta armastab sind," sõnas Slayter ootamatult. "Kui sa praegu lahkud, teeb see talle parandamatut kahju."

Miks ta nii ütles? Chrisil hakkas pea pöörutama. Slayter ju ei taha, et ta siia jääks. Ta ise ütles seda. Kui ainult... Neiul hakkas külm, kuigi soojendi töötas. Slayter on noor temperamentne mees... võib-olla tahab ta, et Chris hakkaks ta armukeseks... seni, kuni temast tüdineb?

"Kui jäängi, siis ainult Sophie hooldajana."

Need sõnad lipsasid iseenesest ta suust.

Slayter vajutas piduripedaalile. Kummid kiunusid asfaldil ning Chris paiskus inertsil mõjul vastu seljatuge. Õnneks oli tee tühi ja keegi ei näinud, kuidas mees käed roolilt võttis ja talle õlgadele pani.

"Ära puuduta mind!" Chris toetus tugevamini vastu seljatuge. Kui Slayter teda kohe lahti ei lase, võib ta kaotada enesevalitsemise. "Jäta järele! Ma ei salli, et mind käpitakse," valetas ta.

Slayteri kahvatus näos hõõgusid silmad nagu sөөd. Ta avas aeglaselt sõrmed ja ja pöördus kõrvale.

"Ära muretse, Chris," sõnas ta sapiselt. "Mul on tähtsamat tegemist, kui sinuga armatseda. Aga sinus on nii palju seletamatut, et see mõnikord lausa hämmastab mind."

"Ma olen naine, Slayter." Neiul läks korda naeratada. "Ettearvamatus on iga naise omadus."

"Ma vist hakkan aimama, miks te Rayga ikka veel sõbrustate. Mis juhtus, Chris? Kas ta ei tahtnud sinuga abielluda?"

Chris vaatas talle hämmastunult otsa. Kust mees selle mõtte võttis?

"Aga ma ei kavatsenud kunagi Rayga abielluda."

"Ah jaa... unustasin, et sulle on alati olnud kõige

tähtsam karjäär. Ray aga oli pelgalt vahend sinu edukaks edasiliikumiseks."

Neiu süda lõi kumedit ja ebaühtlaselt.

Seitse aastat tagasi ütles ta tõepoolest Slayterile, et kavatseb hakata modelliks, ja kiitles, et Ray lubas teda selles aidata. See oli siis, kui ta Slayteri petmisest teada sai. Tal tuli näidata, et ei hooli üldse Slayterist, ning ei leidnud selleks muud võimalust.

Ülejäänud osa teest läbiti vaikides ning Chris ohkas kergendatult, kui sõiduk maja ees peatus. Ta pahkluu valutab veel pisut ja neiu arvas, et tal on raske trepist üles saada. Ometi ei olnud ta üldse valmis selleks, et Slayter ta sülele võtab.

"Lase mind lahti, Slayter. Ma võin ise..."

"Miks siis? Nii saab hoopis kiiremini."

"Ma ei ole ju sant," protesteeris Chris, kuid mees viis ta tuppa ja asetaski ettevaatlikult voodile.

Mees kummardus ikka veel tema kohale ning Chris tundis ületamatut soovi teda puudutada, tema huulte maitset tunda. Ilmselt reetsid ta silmad teda, sest Slayteri pilk tumenes ning huuled lähenesid ta põsele.

"Chris..."

Mehe häälekõla pani Chrise südame puperdama ja keha rambus. Slayter võttis ta nöö pihkude vahele ning tõmbas ettevaatlikult sõrme piki ta huultejoont.

"Slayter!"

Sarah' terav käsutav hääle tõi Chrise tegelikkusse. Ta eemaldus kiiresti Slayterist, nagu oleks see teda kõrvetanud.

"Mul on tarvis sinuga Sophiest rääkida. Tal on ikka veel tugev surutis." Sarah astus tuppa ning hõitis Chrisile hävitava pilgu. "Sa siis tõid ta ikkagi tagasi."

Alles siis, kui Slayter oli koos Sarah'ga toast



lahkunud, tuli Chrisile meelde, et ta ei olnud mehele öelnud, et Sophie tema majas rääkis. Ent seda jõuab veel teha. Võib-olla oleks mõistlik enne Johniga selle üle aru pidada. See mees usub teda hõlpsamini kui Slayter.

Ootamatult hõivas teda väsimus. Neiu sulges silmad ja vajus unne.

Teda äratas Sophie. Tüdruk tuli tuppa, kobis ta voodisse ja jäi teda vaatama.

Chris naeratas pisikesele.

"Tere, Sophie."

Sophie naeratas vastu ja rõõm, mis ta tumedatest silmadest helkis, pani Chrisi südame õnnest kepsutama.

"Tahad, et ma sulle loeksin?" küsis ta.

Tüdrukul oli käes lahutamatu raamat ja ta ulatas selle Chrisile.

Pool tundi hiljem katkestas nende tegevuse Slayteri tulek.

"Ah vaat kus sa oled, lapsuke! Sarah otsib sind igalt poolt." Ta sasis Sophie juukseid.

Lapse näole langes rahulolematuse vari, kuid ta kalpsas voodilt maha ja astus kuulekalt mehe järel ukse poole.

Chris sõi hommikueine, mille missis Lancaster talle tõi, ja valmistus juba voodist tõusma, kui uks avanes ja Sarah kindlal sammul sisse marssis.

"Arvate, et olete siin kõige targem," alustas ta iga-suguse sissejuhatusega, "aga see ei too teile mingit kasu. Mind te ei lollita, nagu Slayterit. Sophie ei huvita teid üldse. Ta on ainult ettekääne tema isa läheduses viibimiseks, aga Slayter ei taha, et te siin

olete, ja te teate seda," torkas Sarah õelalt. "Ta ei salli teid samuti, nagu ei sallinud Natalyd. Me katseme abielluda." Sarah naeris võidukalt, kui nägi Chrisi silmis valuhelki. "Kas saite kõigest aru?"

"Aga te ju ei ole isegi kihlatud. Ma ei näe teil kihlasõrmust." Chrisi hääl vöbises reetlikult.

"Tõsi küll... Me ei taha, et kuuldused liiga vara liikuma hakkaksid. Kui abiellume, hakkame kandma laulatussõrmuseid. Slayter ehk peabki teid kehaliselt veetlevaks, kuid ei hakka kunagi ühegi Nataly pereliikmega tegemist tegema. Te kõik olete ühest taignast. Kui temal oli kerge faasinihe, siis kes tagab, et teiega ei juhtu mingil hetkel seesama? Pärast teie täditütrega abiellumist on Slayter piisavalt häda tundnud."

"Minu täditütrel ei olnud faasinihet, nagu teie suvatsesite väljendada," ütles Chris, teades südamepõhjas, et ta valetab.

Järelikult oli Slayter Sarah'le Nataly käitumise üle kurnud. Kas ta tõesti armastab Sarah't? Mida ütles Sarah siis, kui saaks teada, et mõni päev tagasi oli Slayter tema, Chrisiga armatsenud? Ent seda ei räägi ta rivaalile kunagi. Selleks oli ta liiga uhke ning pealegi teadis ta, et Sarah tõlgendaks seda oma-moodi.

"Te kaitsete oma täditütart?" Sarah' kulmud lendasid üllatusest laubale. "Huvitav, millise õigustuse võiks sellele meestehullule leida?" Ta naeris õelalt, kui Chris kahvatas. "Ärge nüüd minestama hakake. Peaksite ise teadma, millist tüüpi naisterahvas ta oli. Ta ei suutnud vahele jätta ühtki meest. Võib üksnes käsi kokku lüüa selle pärast, et Slayter temaga abiellus."

"Mida ta siis pidi tegema?" küsis Chris kibedalt. "Unustama, et Nataly oli temast rase?"



"Temast?" Sarah' suu kõverdus põlglikult. "Aga Slayter ju ei ole Sophie isa. Kahtlen, kas Nataly isegi teadis, kes oli lapse isa, aga kindlasti ei olnud see Slayter. Nataly ise rääkis mulle, et nad ei olnud armukesed. Mitte kordagi. Slayter ei olnud teda isegi puudutanud."

Kuuldu lõi Chrisi hetkeks tummaks.

"Slayter ei ole Sophie isa... Aga miks..."

"Miks ta Natalyga abiellus? Nataly rääkis ükskord, et nad sõlmisid mingi tehingu."

Järelikult oli asju, mida Slayter ei tahtnud talle rääkida. Ta vaatas Sarah'le tardunult otsa.

"Ma ei usu teid," ütles ta lõpuks vaikelt. "Võib-olla rääkiski Nataly teile midagi sellist, aga ta..."

"...oli paadunud valetaja? Jah, seda ma tean, kuid selles asjas usun teda. Ta teadis, et me Slayteriga teineteist armastame... Teadis, et mees katseb temast lahutada... Kas te siis tõesti aru ei saa, miks ta uinutit võttis?"

Tõde oli õudne, veel õudsem, kui Chris oli kujutlenud.

"Nataly oli liiga egoistlik selleks, et seda meest käest lasta," jätkas Sarah ja ta sarnadele tekkisid punased plekid. "Ta ei armastanud Slayterit, kuid kellelegi teisele ta teda ka loovutada ei tahtnud."

"Aga Sophie..." protesteeris Chris nõrgalt. "Slayter armastab teda... tüdruk armastab Slayterit..."

Sarah kehitas õlgu.

"Slayter peab end tüdruku eest vastutavaks. Ta on korralik inimene. Aga kui me abiellume, ei ole Nataly sohilapsel selles majas enam kohta. Kui te tema pärast nii kangesti muretsete, siis võtke ta kaasa ja viige sinna, kust tulite. Teile kummalegi ei ole siin kohta," lisas Sarah halastamatult.

Ta väljus enne, kui Chris jõudis vastamiseks häält tõsta.

Chris ei tahtnuks uskuda seda, mida Sarah rääkis, kuid hingepõhjas mõistis, et see on tõsi. Sophie ei ole Slayteri laps ja tüdruk teab seda. Kes talle seda ütles? Sarah? Ta oli selle tegemiseks piisavalt julm. Aga Nataly?

Chrisile meenus nii selgesti, nagu olnuks see alles eile, kuidas Nataly talle ütles, et ootab Slayteri last. Tookord ei olnud tal põhjust Natalyd mitte uskuda. Nüüd aga kinnitas Sarah, et nad ei olnud armukesed. Aga kui Slayter ei ole lapse isa, siis kes see on?

Äkitselt langes ta kaugemasse mälusoppi valguskiir. Neiu heitis teki pealt, hüppas voodist välja ja ruttas tualettlaua juurde, millel lebas Ray kiri. Värisevate sõrmedega tõmbas ta sellest pildi. Ray poja ja Sophie sarnasus oli nii rabav, et Chris imestas, miks ta seda kohe ei märganud.

"Sophie on Ray laps," ütles Chris rõhutult, uskumata oma sõnu.

"Jah. See mees tarvitab teda, kui tahad seda öelda," sõnas Slayter süngelt. Ta oli märkamatult tuppa astunud. "Pole kuigi meeldiv avastada, et keegi, keda sa usaldad, sind petab. Kas pole nii, Chris?"

"Ray ei võinud seda teada," pomises Chris. "Nataly..."

"Nataly anus, et Ray teda aitaks. Mees aga soovitas talle aborti," katkestas Slayter teda kiiresti. "Ta oli meeleheitel, kui minu juurde tuli."

"Ja sa abiellusid temaga, sest..."

"Sinu asemel küsiksin seda Raylt. Aga millest on tingitud niisugune läbinägelikkus?"

"Kui olime minu majas, ütles Sophie mõne sõna,"



rääkis Chris aeglaselt. "Ütlesin, et tahan viia teda koju sinu juurde, ja selle peale ütles ta, et sa ei ole ta isa."

"No oli alles nõi!" Slayter kahvatas. "Kas Nataly tõesti ütles talle? Ta ähvardas mind sageli, et räägib tüdrukule kõik ära, aga ma ei mõelnud kunagi..."

"Sellel, mida sina mõtlesid, ei ole nüüd enam mingit tähtsust."

Chris täheldas, kuidas mees nende sõnade peale valvsaks tõmbus.

"See kõik tähendab ainult üht – üksnes minul la-sub vastutus Sophie eest," sõnas neiu kindlalt. "Püüan kõik võimalikult kiiresti ära vormistada, et võiksime lahkuda."

"Mis?!" Mees peaaegu möirgas. "Sophie ei lähe siit kusagile!"

"Milleks sulle teda vaja on?"

Mõne sekundi vältel vaatas mees teda vihkavalt, kuid ütles siis surutud häälega:

"Sa ei ole muutunud, Chris. Sa asetad kõik pea pealt jalgadele, sest nii on sulle olnud mugavam. Aga seekord too number läbi ei lähe."

Mees väljus ja lõi ukse enda järel mürtsuga kinni. Chris pistis foto ümbrikku tagasi ja pani lauale. Isegi praegu mahtus kõik, mis oli juhtunud, talle vaevalt pähe, kuid üht teadis ta kindlalt – Ray ei oleks mingil juhul soovitanud Natalyle aborti. Ta oli sügavalt usklik inimene, kuigi sellest teadsid väga vähesed.

Ray oli ise abieluväline laps ja rääkis talle kunagi, et kui abordid oluksid ema nooruspäevil lubatud, ei oleks ta kunagi ilmavalgust näinud. Ema hülgas ta varajases lapsepõlves ning tal oli mitu kasu-vanemat. Chris oli kindel, et ta tunnistanuks omaks iga oma lapse.

Ta peab Rayga rääkima, kuid sellist uudist, et tal on kuueaastane tütar, ei maksa vist usaldada telefonile. Aga kuidas on siis Sophiega? Kas võis juhtuda nii, et kui laps sai teada, et Slayter ei ole tema isa, kaotas ta kõnevõime? Tuleb rääkida Howardiga. Siia kutsuda teda ei või, sest Johniga kohtumine mõjuks Sophiele halvasti. Neiu mõtles mõne minutit. Tema maja... Nad võisid seal kokku saada...

Üht teadis Chris kindlasti – Sophiet ei tohi siia jätta. Kui Sarah ja Slayter abielluvad, satub tüdruk teda vihkava võõrasema võimu alla. Sellel ei tohi lasta sündida. Vaene pisike on juba niigi palju kannatanud.

Neiu kortsutas kulmu. Miks Slayter ei ole talle rääkinud, mispärast ta Natalyga abiellus? Muide, mis tähtsust sellel nüüd enam on? Kui Chris mõtles sellele, et mees kiindus Natalysse ja hülgas tema, hakkas tal paha, kuid mõte sellest, et Slayter abiellus täditütrega, ilma et oleks teda armastanud, oli veelgi kibedam.



Chrisil tuli oodata kolm päeva, enne kui tal avanes võimalus Johnile helistada, ilma et Slayter seda kuuleks. Ta püüdis veeta suurema osa ajast voodis, et tal ei tarvitseks mehega kokku saada. Mõnikord käis Slayter ise teda vaatamas ja iga kord nägi ta välja haruldaselt morn.

Kolmandal sunnitud voodipäeval tuli Slayter ta tuppa ja ütles, et peab töösus ära sõitma.

"Vaata ainult, et sa minu äraolekul mingi lollusega hakkama ei saa," hoiatas ta süngelt, seistes voodi ees.

Slayter ei olnud veel kuube ülle tõmmanud ning õhukese särgi all joonistused välja ta reljeefsed rinnalihased. Pähe tulnud patuste mõtete varjamiseks pööras Chris pilgu kõrvale.

"Meil on ikka veel tarvis rääkida," sõnas mees vaikselt.

"Ei!" vastas neiu järsult.

Mehe ilme järgi taipas Chris, et see oli tabanud ta hääles hirmunoodi. Slayteri suujoon muutus kindlamaks ja ta silmad sähvatasid.

"Jah, pagan võtku! Mida sa kardad, Chris? Kas seda?"

Enne, kui neiu taipas, mida ta kavatseb teha, surus Slayter ta huultele suudluse. Algul rabeles Chris vastu, püüdis vabaneda, kuid iha sai kõigi heade kavatsuste kiuste temast võitu. Õrnad huuled avanesid ja käed põimusid ümber mehe kaela. Ta ei pannud vastu, kui mees libistas alla öösärgi õlapaelad ning katsus ta prinke rinnakumerusi. Küllap kuulis Slayter neiu kõrist pääsenud mõnuoiet, sest ta

keha tõmbus pingule ja põskedele tõusis punalaine. Chris eemaldus ja surus näo patja.

"Jälle põgened, Chris?" Neiu tundis oma kehal tema kuum hingeõhku. "Hüva, ma lasen sind ära... selleks korraks. Aga sa ei või ju kogu aeg aina põgeneda."

Slayter tõusis ja neiu keha jäi nukraste üksindusse. Chris hoidis end vaevaga tagasi, et mitte lahkuvat meest kutsuda. Alles siis, kui uks oli sulgunud, tõmbas ta hinge. Mida varem ta siit lahkub, seda parem, leidis neiu, kuulatades lahkuva auto müra. Ta ei teadnud Slayteri kavatsusi, kuid teadis kindlalt – kui ta laseb end sellesse mängu kiskuda, siis võitjana ta sellest ei välju.

Neiu riietus kiiresti. Õnneks ei olnud majapidaja kodus – ta oli lahkunud koos Sophiega – ning keegi ei takistanud teda Howardile helistamast.

Johni toon näis talle külma ja vaoshoituna, aga see ei olnud ka mingi ime. Kui see, mida Sarah Nataly kohta ütles, on üldine arvamus, on teda määratud sama poriga, millega täditütartki.

Lõpuks andis Howard järele ja nõustus temaga kokku saama samas restoranis, kus nad esimest korda kohtusid.

"Ma ei hakkaks peale käima, kui see poleks tõesti oluline," ütles Chris. "Ma lihtsalt ei tea, kelle poole võiksin veel pöörduda."

Neiu pani toru ära ja läks üles. Ta kartis ainult üht – et Slayter võib koju tulla ja ta plaani nurja ajada. Ta ei riskinud ka missis Lancasterile kirja jätta, ikka selle pärast, et Slayter võib seda näha ja tabata, kuhu ta läheb.

Alles siis, kui tellitud takso maja juurest ära sõitis, hingas Chris kergendatult. Õnneks ootaks



Howard juba teda restoranis ja tervitas lühidalt. Ta pilk oli masendunud ja silmad läikisid.

"Kardan, et ei saa pühendada teile kuigi palju aega," vabandas arst ja tellis talle kokteili. "Mul on täna väga pingeline graafik. Pealegi tundis naine end täna hommikul halvasti ja ma tahaksin enne tööleasumist kodunt läbi käia ning teda julgustada."

"Ma ei oleks hakanud teile helistama, kui see poleks nii tähtis," kinnitas Chris taas. "Minu meelest olete ainus, kes saab mind aidata. Asi puutub Sophiesse."

Neiu rääkis lühidalt juhtunust. John Howardi nägu kahvatas veelgi enam. Ta näis nii haiglasena, et Chris tundis süümetorget. Ta ei oleks osanud arvata, et tema sõnad avaldavad sellist mõju.

"Tahaksin siit ära minna," ütles mees ootamatult. "Kas teie kõht on väga tühi?"

Chris raputas eitavalt pead.

"Kas tulite oma autoga?" küsis Howard.

Kui Chris taas pead raputas, võttis John tal käe alt kinni ja viis restoranist välja.

"Mul on väga kahju, et teile tüli teen," sõnas neiu vabandavalt. "Ma pidin rääkima juhtunust Slayterile, kuid kartsin, et ta peab mind tobedaks fantaseerijaks. Hiljem sain teada, et Sophie ei ole tema tütar."

Chris hammustas huult, sest kartis, et on reetnud saladuse, kuid John lausus aeglaselt:

"Nataly lubas mulle, et ta ei tee seda."

Mehe hääl kõlas vaikselt ja rusutult, nagu oleks tal raske neid sõnu öelda.

Nad sõitsid mööda käänulist külavaheteed, mida Chris ähmaselt mäletas. Ootamatult pöördus Howard farmivärava juurde ja seiskas mootori. Ta nägu oli veelgi kahvatum ja elutum. Lõpuks pöördus ta kaaslase poole.

"Mõnikord olen kahetsenud, et suitsetamisest loobusin," lausus ta. "Olete kindel, et kuulsite Sophiet rääkimas?"

"Absoluutselt," vastas Chris kindlalt, "kuigi näib, et ta seda enam ei mäleta."

"Jah... seda ma arvasingi... Minu tulek andis talle uue hoobi. Seepärast püüdiski ta põgeneda."

Mees ohkas raskelt.

"Miks ta lakkas rääkimast?" küsis Chris. "Keegi ei ole suutnud seda mulle seletada."

"Seda tean mina... ja teab Slayter."

Järgnes pikk paus. Chris ootas hingamist tagasi hoides järke. Kas tõesti on Slayter süüdi Sophie haiguses?

"Seepärast siis peabki Slayter end tüdruku eest vastutavaks?" küsis Chris rusuva vaikuse katkestamiseks. "Ta peab end süüdlaseks?"

"Ei... ei." Howardi hääl oli täis sellist piina, et neiu vaatas talle üllatunult otsa. "Kui keegi on kõiges süüdi, siis ainult mina."

See ülestunnistus jahmatas Chisi. Kulus mitu pikka sekundit, enne kui ta suutis küsida:

"Teie? Kuidas see on võimalik?"

"Olime Natalyga armukesed."

Chris kaotas kõnevõime. Kõigist meestest, kes olid täditütrega tuttavad, näis John olevat viimane, keda võinuks kahtlustada suhetes Natalyga.

"Aga..."

Ilmselt kajastusid Chisi mõtted ta pilgus, sest Johni nägu moonutas valugrimass.

"Jah, ma saan aru, mida te nüüd minust arvate... aga elus on hetki, millal teeme tegusid, mida ei oska hiljem endale seletada. Nataly oli kõige vastikum naine kõigist, kellega mul on tulnud tegemist teha."



Nõudlik, riiakas, egoistlik, tasakaalutu. Ta oli mu naise täielik vastand ja võib-olla veetleski mind algul just see. Ta näis olevat lõbus, naudinguahne... ning ühtlasi üksildane ja kaitsetu.

Nataly tuli minu juurde siis, kui asendasin tema alalist arsti selle puhkuse ajal. Ta palus endale kirjutada rahusteid, sest kannatavat unepuuduse all. Ta näis olevat kõhn ja kurnatud...

Tollal ei osanud ma arvata, et Nataly välisilme oli osa plaanist, mille ta oli välja mõelnud teistele mõju avaldamiseks. Läksin õnge ja otsustasin, et tema mees on egoistlik elajas. Nädala pärast helistas ta mulle ja ütles, et tahab minuga rääkida. Nõustusin, sest olin meelitatud, et säherdune nägus naine ihal-dab minu seltskonda.

Hakkasime kohtuma, lõunastasime koos, hiljem aga... majas käima. Ma ei unusta kunagi, kuidas esimest korda armatsesime. Nataly erutus piiritult. Ta naeris kogu aeg, peaaegu juubeldas. Peagi hakkasin tundma, et temaga ei ole kõik korras, kuid pigistasin silmad kinni, sest olin juba sügavalt kiindunud. Ma ei näinud seda, mis oli ilmselge – ta oli raskesti haige. Jätkasime kohtumisi. Ühel päeval ütles Nataly tahtvat, et ma oma naisest lahutaksin ja temaga abielluksin. Ütlesin, et see on võimatu. Oma tunnete-le vaatamata ei võinud ma Eileeni maha jätta.

Samas vahetati Nataly nagu ümber. Ta hakkas karjuma ja mind ränkade sõnadega sõimama, ähvardas, et räägib Eileenile meie suhetest. See jätkus seni, kuni ta jäi täiesti jõuetuks. Olin juba taibanud, et tal on raske vaimuhaigus, kuid ei suutnud... ei julgenud meie suhteid katkestada. Hakkasin Nataly-d veenma, et ta pöörduks psühhiaatri poole, kuid tal algas kohutav hüsteeria. Siis otsustasin tegutseda

teisiti. Tuletasin talle meelde, et tal on mees ja laps.

Tuli välja, et tema mees armastavat kedagi teist naist. Nii Nataly mulle ütles. Mis aga puutub Sophie-esse... Nataly ütles, et vihkab last, on teda alati vihanud. Hiljem rääkis ta, et Sophie ei ole Slayteri laps. Kartsin hirmsasti, et mu naine võib meie vahekor-rast teada saada, ja talusin Nataly tujutsemisi. Olin närvivapustuse äärel. Teistsugustel asjaoludel võinuksin minna Slayteri juurde ja rääkida talle Nataly haigusest, kuid minu suhete tõttu ta naisega oli see võimatu.

Ühel öhtul helistas Nataly mulle ja nõudis, et ma järgmisel päeval sellesse majja tuleksin. Siis otsus-tasin, et teen meie vahekorra lõplikult selgeks.

Kui kohale jõudsin, oli Nataly juba seal. Tema sõnul olevat Slayter marus, sest ta ähvardanud Sophie-le rääkida, et Slayter ei ole tema isa. Nataly oli arust ära. Karjus, et ma pean otsekohe naise maha jätma. Püüdsin talle selgeks teha, et see on võimatu.

Sophie sai tahtmatult meie kokkupõrke tunnis-tajaks. Nataly oli ta millegipärast kaasa võtnud, kuid mina seda ei teadnud. Nataly suhtus sellesse majasse kummaliselt – ta vihkas seda, kuid teda tõm-bas kogu aeg sinna.

Meie... jutuajamise ajal väljus Sophie kõrvaltoast. Nataly karjus minu peale, seejärel jooksis ligi ja lõi mind näkku. Ma ei jõudnud teda peatada. Sophie puhkes nutma ja ütles, et tahab isa juurde..."

John vaikis. Tema keha läbistas värin ja ta sil-mad tumenesid.

Chris ei suutnud lausuda ühtki sõna. Kui seda oleks rääkinud keegi teine, ei oleks ta uskunud.

"Just siis ütles Nataly tüdrukule, et Slayter ei ole ta isa... Ma ei unusta seda mitte kunagi. Sophie



vaatas talle pikalt otsa ja lausus siis aeglaselt:

"Ma vihkan sind. Tahan, et sõidaksid kaugele-kaugele ja ei tuleks enam kunagi tagasi."

Tüdruk jooksis majast välja enne, kui jõudsin teda tagasi hoida. Kui talle järele tormasin, ei lasknud Nataly mind välja, karjus, et kui ma ta siia üksinda jätan, sõidab kohe minu naise juurde. Ma ei teadnud, mida teha. Vaist ja kasvatus nõudsid, et järgneksin lapsele ja rahustaksin teda, kuid kartsin seda, mida Nataly ähvardas teha. Ma ei unusta seda kunagi ja süütunne jääb mind alatiseks vaevama.

Suuri vaevu läks mul korda Nataly maha rahustada ja ta koju viia. Slayter oli veel Londonist saabumata. Sellest ööst peale ma Natalyd enam ei näinud.

Järgmisel hommikul helistas Slayter. Tema häälest taipasin, et on juhtunud midagi hirmsat. Ta palus mul sinna tulla. Kui läksin kabinetti, ütles Slayter, et Nataly olevat oma elule lõpu teinud, võtnud sisse tohutu koguse uinutit. Ta jättis järele kirja, milles süüdistas kõiges mind – ma olevat ta võrgutanud ja seejärel hüljanud.

Ma ei teadnud, mida teha, kuid Slayter kergendas mu ülesannet. Ta ütles end teadvat, mida Nataly endast kujutab. Siis rebis ta kirja tükkideks ja lubas, et sellest loost teame ainult meie kaks. Nataly vaimne seisund oli väga raske. Seda kinnitas hiljem ta raviarst. Muide, Slayter helistas temale kohe, kui naise leidis. Neil olid eraldi magamistoad ja tegelikult leidis surnud Nataly Sophie. Kui Slayter sisse astus, seisis Sophie liikumatult voodi ees ja vaatas ema. Sellest peale ei ole ta öelnud enam sõnagi." John surus sõrmed närviliselt rusikasse. "Nähtavasti süüdistab Sophie end ema surmas. Sel õhtul ta ütles, et ei taha ema enam näha. Nii läkski... Mõistagi püüd-

sime teda rahustada, aga ta on ju alles laps. Nataly ei olnud öelnud talle ühtki head sõna." Howard vangutas pead. "Mitu päeva ei suutnud ma kujutleda, kuidas on võimalik sellise süükoorma all elada. Ainus, mida ma pärast Natalyga kohtumist mõistsin, on see, kui kallis on mulle Eileen."

See kõik ei sarnanenud põrmugi sellega, mida ta oli lootnud kuulda. Slayter oli pigem nende asjaolude ohver, mille tõttu ta täditütar suri, kui süüdlane. Ta oli Nataly jäleda iseloomu ohver. Õnnetust naisest, keda mees petab, muutus ta hüsteeriliseks tiiraseks kassiks. Ent isegi see, mida ta teada sai, ei kõigutanud Chrise otsust võimalikult kiiresti Little Martinist lahkuda.

Ometi oli veel lahendamata üks mõistatus – miks Slayter Natalyga abiellus.

Mis siis saab nüüd Sophiest? Sarah andis otse-sõnu mõista, et ei taha Nataly last tülinaks, kui nad Slayteriga abielluvad. Kas Slayter nõustub tunnistama Chrise tüdruku ainuhooldejaks ja lubab ta kaasa viia? Ta oli teeninud küllaldaselt selleks, et töötamast loobuda ja tegelda Sophie ravimisega. Tüdruk saab hea kodu, hoolitsuse ja armastuse... ja ehk tekib ka kunagi uus armastav isa...

Ent Slayter hoolitseb Sophie eest nagu tõeline isa ja tüdruk armastab teda. Ta on lapse üles kasvatanud. Kuidas võis Nataly olla nii julm?

"Kas tunnete end hästi?" küsis John talle ärevalt otsa vaadates.

Chris naeratas vaevaliselt.

"Jah. Tänan. Ainult et see kõik tuli väga ootamatult. Ei, palun... Teil ei tarvitse vabandada ega ennast õigustada. Mul on hea meel, et te mulle kõik ära rääkisite. See teeb palju asju selgeks. Nüüd sain aru, miks teie tulek Sophiet nii väga häiris."



"Vaene tüdruk. Ilmselt arvas ta, et võin teid tema juurest ära viia, nagu viisin ta ema. Seda rääkis mulle Slayter."

Järelikult oli Slayter rääkinud Johniga Sophiest. Chris hammustas alahuult. Talle oli vaja aega järele mõtlemiseks, kõige õigesse paika asetamiseks ning mingi lühikese mõjusa kava koostamiseks. Kaardile on ju pandud nii tema enda kui Sophie tulevik.

"Kas soovite, et viin teid koju?" pakkus John.

Nad olid kõigest miili kaugusel Slayteri majast. Chris raputas pead.

"Ei. Lähen parem rada kaudu otse üle välja. Mul on vaja mõne asja üle järele mõelda. Jalutuskäik tuleb kasuks."

"Püüdke vähem toetuda haigele jalale."

Chris väljus autost ja pöördus Howardi poole.

"Veel kord aitäh selle eest, et mulle kõik ära rääkisite," sõnas ta siiralt. Johni näost oli näha, et kerge see talle ei olnud. "Teie naine on õnnelik inimene. Minu arvates peaksite talle kõik üles tunnistama."

"Võib-olla jätkub mul selleks julgust, aga see ei ole hoopiski kerge."

Aeglaselt maja poole astudes püüdis Chris selgusele jõuda, mida oleks parem ette võtta. Vahest oleks kõige lihtsam süüdistada Slayterit selles, et ta ei olnud suutnud luua lapsele talutavaid elutingimusi? Pärast seda, mida John rääkis, on tal õigus seda teha. Pealegi ei ole ta Sophie isa. Või tasuks läheneda asjale teisest küljest ja öelda, et ta teab Sarah' plaanidest tüdrukust vabaneda kohe, kui Slayteriga abiellub?

Aga Sophie? Mida ta ise tahab? Tüdruk armastab

Slayterit ja see armastus on vastastikune. Selles Chris ei kahelnud. Aga kas suudab Slayteri armastus olla üle Sarah' vihkamisest? Kui Chris jääks siia, siis vaevalt ta suudaks Sophiet kaitsta. Sarah ei hakka ta arvamust kuulama. Järelikult tuleb ikkagi tüdruk kaasa võtta.

Chris teadis väga hästi, et viimasel juhul tuleb tal pidada raske lahing Slayteriga, kuid neiu oli miskipärast kindel, et temaga koos on lapsel parem, kui koos Slayteri ja Sarah'ga. Pealegi – kui Sarah'l tulevad omad lapsed, unustatakse Sophie täiesti.

Mõtteisse süvenenuna jõudis ta maja juurde ja märkas Slayteri autot. See oli pargitud kuidagi küllitsi, nagu oleks mees teinud seda kiirustades. Kindlasti on Slayter ta kadumist märganud. Kuidas ta sellele ei mõelnud?

Miks ta nii vara tagasi tuli? Kas ta tõesti nuhib neiu järele? Aga Chris on ju täiskasvanud naine ja võib minna jalutama siis, kui tahab. Tema haavad ja põrutused on peaaegu täielikult paranenud, jalg valutab õige pisut. Slayterist on rumal iga ta sammu jälgida.

Neiu hakkas pöörduma ümber majanurga, et märkamatult kõõgiuksest sisse lipsata, kuid samas avanen talle pilt, mis ta jalad maa külge naelutas. Slayter hoidis Sophiet süles. Tema kõrval seisis missis Lancaster. Chrisini kandusid nende ärevad hääled.

"Millal te märkasite, et ta... on läinud?" küsis Slayter katkendlikult.

"Otse enne lantši." Missis Lancaster oli ilmselt endast väljas.

"Aga kõik ta riided on siia jäänud..."

Kas nad tõesti arvavad, et ta on ära sõitnud? Chris astus sammu edasi ja kruus krabises ta taldade all.

Saabunud vaikuses kostva heli peale pöördus



Slayter ümber ja nende pilgud kohtusid. Chris ootas, et mees midagi ütleks, kuid pingelist vaikust ei katkestanud tema. Chrise nähes rabeles Sophie end Slayteri sülest lahti ja jooksis kõigest väest neiu poole, hüüdes ta nime. Chris sirutas käed, et püüda ta sülelusse.

"Sophie... Sophie..." Talle tikkusin pisarad silma. "Kas sa tõesti arvasid, et ma sind maha jätan?"

Tüdruku säravasse näkku vaadates tundis neiu kahetsusetorget.

"Chris!"

Slayter seisis nende selja taga. Alles nüüd Chris taipas.

"Ta... ta ütles minu nime!" lausus ta põrutatult.

"Jah, ma kuulsin," kinnitas Slayter. "Mulle näis, et seda piuksub hiireke, aga mitte minu Sophie."

Tüdruk puhkes naerma.

"Ma ei ole hiireke, isa. Mina olen mina."

Chris vaatas Slayterile otsa. Mehe silmad särasid.

"Vii ta tuppa," sõnas ta vaikselt. "Ma helistan arstile... Chris, meil on tarvis rääkida."

Kulus mitu tundi, enne kui üldine erutus vaibus. Chrise rõõmuks tahtis tüdruk olla tema toas. See aga tähendas, et lähemal ajal on ta vaba Slayteriga rääkimisest, mida mees visalt nõudis.

Kui ta mõistis, kuidas tüdruk ta äraoleku pärast muretses, viskas ta peast välja mõtte lahkuda ilma temata.

Nüüd olid nad toas kahekesi. Alt kostis Slayteri hää. Ta rääkis Sophiet jälgiva arstiga.

"Ma tahan, et sa jääksid minu juurde alaliseks," ütles tüdruk ootamatult.

"Ka mina tahan sinu juures olla, lapseke." Chris naeratas ja paitas tüdruku näolt juuksesalgu.

"Isa ütles, et sa tahad Ameerikasse tagasi minna." Sophie vaatas talle pisaratest hiilgavate silmadega otsa. "Ta ütles, et sa pead mõtlema oma tööle."

"Ma ei jäta sind kunagi maha, Sophie."

"Luba, et me kunagi lahku ei lähe!"

Tuppa astus Slayter.

"Noor daam, teie voodi on valmis," ütles ta. "Homme on meil raske päev. Lähme doktor Killigrew'le külla."

Sophie krimpsutas rahulolematult nägu.

"Nonoh, ära pirtsuta. Arst tahab kuulda, kuidas sa räägid. Talle pakkus suurt huvi minu ütlemine, et sa räägid nagu külmetusest kähisev hiir," õrritas Slayter ja võttis tüdruku süle.

Neid vaadates ei suutnud Chris kuidagi uskuda, et Sophie ei ole Slayteri tütar. Mehe silmadest kiirgas selline armastus, et... Ta viivitas pisut ja küsis:

"Kas sa juba teatasid Sarah'le head uudist?"



"Veel ei ole," vastas Slayter vastumeelselt.

"Mina aga arvasin, et tema on esimene, kellega sa tahad rõõmusõnumit jagada."

"Helistan talle hiljem..."

Järelikult mõistab mees samuti nagu Chris, et uudis Sarah't eriti ei rõõmusta.

"Isa, ütle Chrisile, et ta jääks alaliseks meie juurde," katkestas teda Sophie. "No palun, isa!"

"Chris on liiga suur tüdruk selleks, et minu juttu tähele panna," lausus Slayter mõrult muiates. "Ta teeb alati omatahtsi... Ma märkasin seda juba mitu aastat tagasi."

Chris tundis, kuidas puna ta põskedele valgub. Kahtlemata mäletas Slayter, kuidas neiu talle ütles, et karjäär on talle tähtsam kui tema, Slayter. Too-kord aga arvas ta, et tema väljavalitu on armunud Natalysse, ja ütles seda oma uhkuse säästmiseks. Ta teadis, et ei suuda jääda Little Martinisse ja näha, kuidas tema täditütar Slayterile mehele läheb. Ta ei saanud ju tookord seletada, mis on ta lahkumise tõeline põhjus.

Mees vihastas rängalt, kui Chris ütles, et Ray arvates saab temast hea modell. Karjäär oli viimane asi, millele ta mõtles. Ta oli unistanud abielust Slayteriga, nende lapsest... "Tahad saada modelliks? Ajakirjanikele poseerida?" ütles Slayter tookord mürgiselt. "Kas sa ei tea, kui palju noori tüdrukuid igal aastal sellesse lõksu langeb? Isegi siis, kui sul läheb korda tippu jõuda, lõpeb su karjäär õige pea."

Chris ei suutnud mõista, miks mees Ray Thorn-tonit niiviisi vihkab, kuid teadis, et ilma Rayta ei oleks ta ilmaski edu saavutanud.

"Nüüd aga, Chris, kui oled jõudnud tippu ja su ambitsioonid on rahuldatud – kas nüüd oled õnnelik?"

küsis Slayter ootamatult, kiskudes teda mineviku-mälestustest lahti.

Õnnelik? Muidugi ei olnud ta õnnelik ses mõttes, mida mees silmas pidas. Ta karjäär oli vahend raha teenimiseks ja tarbetutest mõtetest vabanemiseks.

"Muidugi." Kui kergelt oli ta õppinud valetama! "Mul on pangaarve, iseseisvus, head sõbrad..."

"Aga sul ei ole armastatud," lausus Slayter muiates.

"Ainult seepärast, et ma ei taha seda."

"Aga miks? Särtsu on sul ülikülluses."

Neiu punastas.

"Seepärast, et eelistan vabadust ning ei taha sattuda mehe orjusse."

"Ent põhimõtteliselt sa sellist orjust ei välista?"

"Põhimõtteliselt ei välista," Chris võttis kokku kogu jõu, et ta hää l kõlaks sundimatult, "aga pean seda vähe tõenäoliseks."

Neiu ootas hinge kinni pidades vastust, kuid samal ajal ilmus Slayteri selja taha majapidaja.

"Ma panen Sophie siia magama." Chris sirutas käed, et võtta mehe süles uinunud laps.

Nende sõrmed puutusid kokku ning Chrisi keha läbistas nagu elektrilöök. Ent Slayter raputas pead. Kui nad olid läinud, lukustas Chris kiiruga ukse.

Tema peas küpses lõplikult kava. Ta lahkub võimalikult kiiresti Little Martinist ja võtab Sophie kaasa. Slayter ei saa võib-olla sellest sammust aru, aga Sarah... Sarah isegi rõõmustab, arvas Chris mornilt.

Küllap on väga meeldiv tunda ärgates enda kõrval sooja kehakest...



Chrisi äratas koputus uksele.

"Slayter läks just praegu tööasju ajama," ütles sisenenud missis Lancaster, "aga ta tuleb varsti tagasi. Kell üksteist viib ta Sophie arsti juurde."

Mees on läinud. Järelikult võib helistada häirimatult oma agendile. Äkitselt aga tuli pähe mõte – aga kui Sophie ei ole nõus temaga kaasa minema? See tähendab ju talle Slayterist lahkumist.

Hommikueinel lobises tüdruk lakkamatult. Kui Chris aitas majapidajal nõusid pesta, puhkes naine naerma.

"Ma ei osanud ealeski arvata, et tuleb hetk, millal Sophie jutt võib mind ära väsitada, aga täna..."

"Ta on nagu uuesti sündinud," ütles Chris rõõmsalt ja asetas lauale taldrikuvirna. "Mul on väga kahju, et eile ta muretsema panin. Ei tea, miks Sophie arvas, et mõtlen ära minna. Ma ainult tahtsin minna lantšile koos... ühe mehega."

"Sophie ei puutu asjasse. Selle mõtles välja Slayter. Kui ta tagasi tuli ja teid kodust ei leidnud, siis juhtus temaga midagi. Tal oli selline nägu, nagu tahaks kedagi maha lüüa." Majapidaja vaatas Chrisile otsa. "Sophie kuulis teda ütlevat, et te läksite ära ja enam tagasi ei tule. Talle endale ei oleks see pähe tulnud. Ta kurvastas väga, kui temaga poeskäigult tagasi tulime ja teid ei olnud."

"Oleksin pidanud jätma teate," lausus Chris vabandavalt.

"Nii oli isegi parem. Tüdruk hakkas erutusest rääkima."

Peagi naasis Slayter, et viia Sophie doktor Killigrew' juurde. Chris tahtnuks nendega kaasa minna, aga mees ei kutsunud teda. Pealegi ei olnud neiu kindel, kas ta suudab Slayteri juuresolekul rahulikult jääda.

Katsed agendiga ühendust saada nurjusid, sest liin oli kogu aeg kinni. Mis siis ikka, tuleb helistamine homseni edasi lükata.

Lõpuks kostis mootorimüra. Slayter ja Sophie jõudsid tagasi. Chris ruttas alla neile vastu. Tüdrukuke oli väga elevil.

"Doktor Killigrew ütles, et ma olen ime," kuulutas ta uhkelt. "Ta ütles veel, et ma ei räägi üldse nagu külmetunud hiir."

"Ta ütles ka seda, et sa pead puhkama," tuletas Slayter meelde.

"Ma viin ta üles," pakkus Chris.

Slayterile näkku vaadates täheldas ta, et kurrud mehe suunurkades olid süvenenud ja silmanurkadesse oli ilmunud uusi kiirekesi. Ta tahtnuks võtta mehe pea käte vahele ja pühkida suudlustega ta näolt murejäljed. Hetkenõrkuse varjamiseks haaras ta Sophie sülle ja astus trepist üles.

Taas kinnitas Chris endale, et ta ei ole üldse väsinud, kuid viis minutit pärast seda, kui hakkas raamatut lugema, ta uinus.

Chris tõstis pea ja võpatas. Ukseavas seisis Slayter ja vaatas teda teraselt. Kui kaua oli ta juba siin olnud? Chris tõusis.

"Kas Sophie sind tõesti huvitab?" küsis Slayter vaikselt. "Ütle, mida sa tundsid, kui sellest kõigest loobusid? Ma mõtlen last, kodu, perekonda..."

Neiu sisemuses tõstis pead vihalaine, kuid ta surus selle maha ja ütles muretult:

"Ma olen kahekümne kuue aastane, Slayter. Mul on veel küllalt aega lapse saamiseks, kui seda tahan."

"Kõigepealt pead leidma mehe."

Chris oli lugenud tehiseostamisest. Praegu võib



naine sünnitada lapse maailma kõige ilusamalt mehelt. Ta kehtas õlgu.

"Mõnikord ei ole mehe järele vajadust. Sina..."  
Mehe silmad sähvatasid.

"Mis mina?" peaaegu möirgas mees. Ta ei taibanud, mida Chris öelda tahtis. "Ma ei taha kunagi olla..."

"...lapse isa, kelle ema on nümformaani täditütar? Järelikult arvad, et minu pärilikkusega naine ei tohi lapsi saada?"

Chris taipas vaevalt, mida ta räägib. Kas mees teda tõesti nii rängalt vihkab?

Samas meenus neiu Sophie. Kiirpilk tüdrukule näitas, et see magab sügavalt. Chris astus mehest mööda ja läks ebakindlalt sammul oma tuppa, langes voodisse ja püüdis nutta, kuid oli sellekski liiga kurnatud.

Kostsid sammud. Uks avanes ja ta nägi taas Slayterit.

"Jälle põgened, Chris?" Mehe hää oli kähe ja näis, et tal on raske rääkida. "Seekord aga ei ole sul kusagile joosta. Vasta mulle ausalt ja ma jätan sind rahule. Kas sa kunagi kahetsesid seda, mida tegid? Kas sa vähemalt sekundiski unustasid oma kalli karjääri? Mis pagana pärast sa tagasi tulid, Chris?"

"Sa tead, miks ma tulin. Ma olen Sophie hooldaja."

"Tahad öelda, et tulid siia lapse pärast, keda sa ei olnud isegi näinud? See ei ole hoopiski too Chris, keda ma tundsin. Sa ei lasknud kunagi tundeil enda üle võimutseda."

"See on vale!"

"Kas tõesti? Kuidas sa siis seletad seda, et jooksid minu juurest ära, lausumata ühtki sõna?"

"Nii palju aastaid on möödas ja sina mäletad seda ikka veel?"

Chris ei suutnud oma kõrvu uskuda. Slayter ei armastanud teda, abiellus teisega, kuid ei suutnud nii pika aja jooksul unustada, et neiu ta maha jättis.

"Näen, et sa ei ole seda ikka veel unustanud."

"Ma mäletan kõike väga hästi... Mäletan samuti iga hetke sellest õudusest, mida kujutas endast meie perekonnaelu. Kas oskad ligikaudugi kujutleda, mida tähendas olla Natalyga abielus? Kui Sophie oli kuuenädalane, püüdis Nataly teda lämmatada."

Chrisi nägu muutus.

"Ja-jaa, Nataly ei tahtnud Sophiet ega armastanud teda kunagi. Pidin teda kogu aeg jälgima. Siis hakkasid tekkima mehed... Tõsi küll, ükski neist ei püsinud kuigi kaua, kuni..."

"...kuni ta kohtas Johni," lõpetas Chris ta lause. "Sain temaga eile kokku. Ta rääkis mulle kõik ära. Aga ma ei ole Nataly, Slayter," lisas ta, nähes, kuidas mehe nägu Howardi nimetamisel muutus. "Tahtsin ainult talle rääkida, mis juhtus minu majas. Kuulsin, kuidas Sophie ütles mõne sõna. Howard rääkis mulle hoopis rohkem, kui oleksin tahtnud teada."

Chris tahtnuks kangesti küsida, miks Slayter Natalyga abiellus, kuid hoidis end tagasi.

"Sa taipad kindlasti, mida ma kavatsen teha. Tahan, et Sophie elaks minu juures."

Slayter vandus vaikselt.

"Sa oled õel jätis," pigistas ta läbi hammaste. "Mõtled ainult sellele, kuidas minu elu rikkuda. On ju nii? Sa ei saa Sophiet mitte kunagi."

"Aga ta ei ole ju sinu tütar!" hüüdis Chris ja hüppas voodilt püsti. "Pealegi ei taha Sarah, et Sophie elaks teiega koos."

"Sarah? Mis tema siia puutub?"

"Kuule, Slayter." Neiu oli raske end valitseda.



"Sarah ütles mulle, et te kavatsete abielluda. Ta näib arvavat, et Nataly tegi endale lõpu seepärast, et sa tahtsid temast lahutada. Ta ei salli Sophiet. Sa pead seda teadma. Teil tulevad omad lapsed. Sophie aga kuulub veresuguluse tõttu mulle. Ma suudan anda talle palju. Mis aga peamine – ma armastan teda."

"Sa siis mõtled, et mina teda ei armasta? Olen kasvatanud teda kuus aastat ja nüüd pean äkki ta sulle andma? Olgu. Kui sa tahad Sophiet, siis pead tema eest maksma," torises Slayter, ruttas ukse juurde ja lõi selle kinni.

"Maksma? Kuidas?"

See tabas Chrisi ootamatult. Mida ta tahab? Raha? Aga Slayter on ju varakas mees. Pealegi ei olnud raha teda kunagi tegutsema ajendanud.

"Vaata niiviisi."

Ta astus neiu poole, silmad ihast põlemas. Chris taandus. Küti ja saaklooma igipõlised liigutused. Kusagil tundis neiu ihaluselainet. Slayter tahab teda. Chris tundis seda niisama kindlalt, nagu oleks mees seda öelnud. Mehe nägu oli päris lähedal, nii lähedal, et ta nägi Slayteri silmade vikerkestade musti piirjooni.

"Slayter..."

"Ära ütle midagi," hoiatas mees kiiresti. "Sa oled minu võlglane, Chris... Sa oleksid pidanud juba tuhat korda mu süleluses olema. Ma ei suuda siamaani aru saada, kuidas sul läks korda minema lipsata," pomises Slayter ja haaras ta õlgadest kinni. "Sa ei ole ju okaskera ega jääpank. Täiesti vastupidi! Ja kõik need aastad jäid neitsiks..."

Chris püüdis külmalt naeratada.

"Võib-olla mulle lihtsalt meeldib mehi lollitada," ütles ta ükskõikselt ja püüdis end mehe kätest va-

bastada. "Ma arvan tõesti, et see ei ole hea mõte, Slayter..."

"Tõsi või? Luba mind selles sinuga mitte nõustuda."

"Sa abiellud Sarah'ga," tuletas Chris meelde. Äkki tundis neiu, kui üksildane ta on.

"Aga seda ei ole ju juhtunud. Ära unusta, Chris, et oled minu võlglane."

Slayter kordab end, mõtles Chris kibedusega. Ta ei võlgne mehele midagi. Vastupidi – Slayter on temale võlg.

Mehe suudlus lõi ta mõtted segi. Ta pidanuks vastu puiklema, kuid see õrn puudutus kandis neiu tagasi aega, mis oli tema arvates alatiseks möödunud. Praegu ihaldas keha Slayterit hoopis enam kui toona, seitse aastat tagasi, kui ta oli veel süütu tüdruk.

"Chris," pomises Slayter, ning neiu süda hakkas rõõmust puperdama. Ta tahtnuks kas või ajutiselt unustada vihatud Sarah ja eeloleva abiellumise, tahtnuks saada selleks, keda mees mäletab kogu elu. Kui see on egoistlik, siis ei ole neil midagi selle vastu, et olla egoist.

"Sa ei oska kujutledagi, kuidas ma sind ihaldan," sosistas Slayter.

Mees surus kuumava lauba neiu rindadele ning ta käed liikusid mööda keha.

"Eks siis näita seda," lausus Chris väga tasa ning kattis mehe kergete õrritavate suudlustega.

Slayter võttis ta näo käte vahele. Chrisi kõrist pääsesid nurruvad häälsused.

"Just nagu silitaksin kassipoega," sosistas Slayter talle kõrva.

Chris avas vastumeelselt silmad. Mehe ihast tume



pilk oli suunatud õhukese siidpluusi all kumerduvatele prinkidele rindadele.

"Suudle mind!"

Näis, nagu oleks selle käsu andnud Chrisile täiesti võõras naine, kes teab, kuidas tuleb Slayterit kamaandada ning ei karda mehele näidata, et selle hellitused pakuvad talle naudingut.

"Kas nii?"

Slayteri huuled leidsid pluusiväljalõikest ta rinna. Ent sellest oli talle vähe. Pluus ja seelik libisesid Chrise jalgadele.

Seejärel laskus mees põlvili, et tal sukki jalast tõmata. Chris võbises selle eelaimusest, mis nüüd järgneb. Esimest korda elus allus ta täielikult mehe tahetele ja nautis ta lähedust.

Mees haaras Chrise süle ja asetas ta voodile. Üle naise keha voogas mõnuline, kui Slayteri huuled ta reisi puudutasid.

"Chris... Chris... luba, et ma sind armastan," promises mees segaselt.

Ta pidas neiu vaikimist nõusolekuks ning põrandale langesid siidpüksikesed ja peen sukahoidja. Chris tõmbus kühmu, kui mehe sõrmed liikusid ta kõhul ja reitel. Silmad sulgusid iseenesest. Ta ootas nende rammestavate piinade lõppu.

Ent kui mees hakkas ta reisi laiali lükkama, tundis Chris äkki teravat soovi põgeneda ja peitu pugeda. Tema kiiret liigutust tundes kahmas Slayter ta randmed pihku ja surus vastu voodit. Neiu tõmbles kramplikult, kui Slayteri vaba käsi allapoole liikus ja ta kokkupigistatud reied laiali lükkas.

"Slayter, palun..."

Chris tahtis teda peatada, kuid vastupanuks ei olnud enam jõudu ega tahtmist. Slayter riietus kii-

resti lahti ning neiu nägi ta tõusnud ihuliiget. Ootamatult tundis ta uhkust selle üle, et suudab erutada Slayter Jamesi taolist meest.

Hulk aastaid tagasi oli ta samuti adunud, et erutab noormeest, kuid tollal oli algatus täielikult Slayteri käes. Ta ei olnud kordagi meest katsunud ega julgenud öelda, et tahab seda teha.

Chris vaatas mehele küsivalt otsa. Slayteri näojooned olid teravnenud ning keha pinges.

"Slayter," promises ta ning libistas sõrmed üle mehe tugeva lameda kõhu.

Mees ei liigutanud end, ei lükanud ta kätt kõrvale, kuid ei vastanud ta paitustele. Siis kummardus Chris ja surus huuled ta kõhule. Slayteri kõrist pääses kärsituseoie.

"Sa piinad mind. Ära mängi minuga, Chris," oigas mees. "Sa ei ole enam kaheksateistkümnene ja saad aru, et ihaldan sind nii tugevasti, et ei suuda endaga midagi teha. Ma tahan katsuda su keha, vastata sinu suudlustele... Kas saad minust aru?"

Muidugi sai ta aru. Neiu keha tuikas ihalusest. Lausa valuliselt.

"Ma olen kõik need aastad sinust unistanud," lausus Chris aeglaselt. "Mõtlesin, nutsin öösi... Ma armastan sind, Slayter."

Ta tundis mehe keha raskust, surus huuled meeleetus kiresööstus ta suule ning sosistas ta nime.

Äkitselt eemaldus Slayter temast ja ütles sõnad, mis tabasid Chrise ootamatult:

"Miks sa ütlesid, et armastad mind? Lihtsalt lipsas keelelt? Või arvasid, et pead sellises olukorras seda ütleva? Aga võib-olla on see tõesti tõsi?"

Chrisil oli tunne, nagu oleks teda jääkülma veega üle valatud. Ta tahtnuks Slayterist eemalduda, kuid



mees hoidis teda kõvasti kinni. Nüüd on minu alan-  
dus täielik, leidis neiu kibedalt muiates. Armastuse  
tõttu reetis ta end täielikult. Aga Slayter – ta üksnes  
irvitab tema üle.

Esmahetkel tahtis Chris valetada, kuid taipas siis,  
et ei suuda seda teha. Ja milleks?

“Miks ma ütlesin, et armastan sind, Slayter? Üks-  
kord ma juba valetasin sulle, kuid rohkem ei taha  
ma seda teha. Jah, sa kuulsid õigesti. Ma armastan  
sind tõesti ja olen kõik need aastad armastanud.”

Chris sundis end mehele otse silma vaatama.  
Ta oli ääretult uhke, et suutis need sõnad segi mine-  
mata ära öelda, kuid näis, et Slayter eiras neid. Ta  
kortsutas laupa.

“Mida sa selle valetamise all mõtlesid?”

Chris võttis hingejõu kokku. On aeg avaldada kogu  
tõde. Äkki aitab see meest ümber veenda. Aitab  
tõestada, et Sophie koht on tema juures.

“Ükskord ütlesin sulle, et mul on esikohal karjäär.  
See oli vale. Olin siis sinusse kõrvuni armunud, kuid  
Nataly tegi mulle teatavaks, et te kavatsete abielluda.  
Mis mul üle jäi? Ma ei suutnud taluda, et sa mind  
hülgasid. Seepärast läksin Ray juurde ja ütlesin te-  
male, et võtan vastu ta ettepaneku aidata mul mo-  
delliks saada.”

“Ja sa uskusid Natalyd?”

“Kuidas ma sain teda mitte uskuda? Ma ju nägin,  
kuidas sa teda kallistasid. Tulin sinuga kokku saa-  
ma ja nägin teid elutoas...”

“Ilmselt oli see tollel päeval, kui ta mulle lapsest  
rääkis, ja ma püüdsin teda lohutada, kuidas oskasin.”

“Mulle ütles ta, et ootan sinu last.”

Slayteri huuled pigistusid peeneks kriipsuks ja sil-  
mad tumenesid vihast.

“Aga mulle rääkis, et sina ja Ray olete armu-

kesed. Sa olevat ise talle öelnud, et oled minust  
tüdinenud ja kavatsed seepärast Little Martinist lah-  
kuda. Ta pani ette sinule kättemaksmiseks abiel-  
luda. Tookord kaotasin armukadedusest täielikult  
pea. Ma ei suutnud taluda, et sa mind enam ei ar-  
masta.”

Chris mähkis end linasse ja tõusis voodis istuma.

“Ta valetas meile mõlemale,” lausus ta pikka-  
misi. “Vedas meid ninapidi. Irvitas meie üle.”

Pisarad purskasid neiu silmist ja veeresid üle  
ta põskede.

“Palun, Chris, ära nuta.” Ta pöimis käed ümber neiu  
kaela ja selle pea langes ta rinnale. “Kõik on juba  
möödas. Nüüd võime alustada elu otsast peale.”

Mida Slayter sellega mõtles? Et nüüd ei ole tal  
enam Chisi suhtes kohustusi ja võib abielluda Sa-  
rah’ga? Chris tundis oimudel tuikamist.

“Ja sa lubad mul Sophie enda juurde võtta?”

Mees vaatas talle üllatunult otsa.

“Lubada mult võtta ainus, kelle nimel olen need  
kuus pikka aastat elanud? Kas tead, miks ma pisi-  
kest nii sügavalt armastama hakkasin? Sellepärast,  
et ta tuletas mulle meelde sind. Sina olid ära, kuid  
ma võisin vaadata lapse näokest, mis on sinu omaga  
väga sarnane. Sophie oleks ju võinud olla meie laps.”

Neiu pööras pilgu kõrvale.

“Chris, veel ei ole hilja. Sa armastad mind, mina  
armastan sind...”

“Sa armastad mind?” küsis neiu üllatunult.

“Muidugi, pagan võtku!” Slayter pööras ta näo  
enda poole, vaatas talle sügavalt silma ja vajutas  
neiu huultele kirgliku suudluse. “Nüüd ehk saad  
aru, miks ma soovisin, et sa tagasi tuleksid, miks olin  
vapustatud, kui sain teada, et oled ikka veel neitsi,



miks kartsin sind riivata või hirmutada. Kartsin sulle läheneda, sest mind vaevab meeleto soov sinuga ikka ja jälle armatseda."

"Aga Sarah..." Nüüd vaatas Chris mehele silma. "Ta ju..."

"Sarah valetas. Ma ei ole kunagi talle abiellumisest rääkinud. Ma ei oleks teda ilmaski naiseks võtnud. Isegi mitte siis, kui sind ei oleks olemas. Eeskätt selle pärast, kuidas ta suhtus Sophiele, Chris, abiellume nii kiiresti, kui vähegi saame..."

"Aga mis siis minu karjäärist saab?" Chris kahetse otsekohe oma naljatust, kui nägi mehe silma des valuhelki. "Oh ei, Slayter, ära vaata mind nii. Viakaksin kõrvale kas või sada edukat karjääri, et vaid sinuga koos olla."

"Aga Sophie?"

"Tema jääb alati meie vanimaks lapseks. Võib-olla räägime talle kunagi Rayst. Ma ei usu, et see mees Sophiest midagi teadis. Thornton ei oleks ilmaski hakanud Natalyle aborti soovitama. Nataly arvas, et Ray ei taha temaga abielluda, ning luuletas kokku loo minust ja Rayst selleks, et tõmmata sind enda poolele. Tõde selle kohta ei saa me kunagi teada."

"Sinu täditütar riisus meie elust seitse aastat. Seitse aastat võinuksime koos olla... Sa oleksid ärganud igal hommikul minu kaisus."

Aga kuidas mina kõik need aastad elasin? vilksas mehe peas meeleto mõte. Kas see sai võimalikuks üksnes seepärast, et ta ei osanud arvata, millest oli ilma jäänud?

Slayteri mõttepilgu ette kerkis kirgas, nägus, oma vihkamises piirideta naine. Nataly haiglaselt moonundunud arus tekkinud salakavalate plaanide tõttu nägi ta kogu maailma enda ümber mustades toonides.

Temast kadusid täielikult inimlik soojus, usk headusse ja armastus.

Milline õnn, et see kõik on nüüd minevik! Andmata endale aru, mida teeb, surus Slayter Chrise tugevaimini enda vastu. Samas puudutasid armastatu õrnad sõrmed ta nägu ning äratasid ta süngeist mõtteist. Chris vaatas talle otsa armastusest tulvil silmadega.

"Ei maksa muretseda. Minevik üksnes õpetas meid olevikku hindama. Mida tähendab mõni aasta, kui meile kuulub terve maailm. Ärgem siis raisakem asjatult aega."





**Hulgitarnete asjus pöörduda OÜ  
SINGONI poole aadressil Tallinn, Paavli  
6a, telefon (2) 6 60 25 93.**